

BAGIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE

ÇÖZÜM

Yeni

Aylık Siyasal Dergi 2000 TL (kdv dahil) Yıl:3 Sayı:27

12 EYLÜL'ÜN ZINDANCILIK POLİTİKASI

**YENİ ÖLÜMLERE İZİN VERMEYECEĞİZ
TAYAD'LI AİLELER**

SICAKLIĞINI KORUYOR

EYLÜL '89

ÇÖZÜM'den

Merhaba;

Bir aylık bir aradan sonra gelişen sürece yönelik politikalar üretme noktasında geçmiş süreçteki eksikliklerimizi aşmaya çalıştık. Pratik sürece hizmet edici, bu zemin üzerinde yükselen yayın anlayışımızı daha nitelikli hale getirmenin çalışmalarını yaptık.

Eskişehir Cezaevi'nde başlayıp Aydın Cezaevinde devam eden açlık grevi, iki devrimcinin katledilmesiyle boyutlanarak, sürecin başlıca gündem maddesi oldu. Zindancılık politikasının her yönüyle yasallaştırılması olarak bir yılı aşkın bir süredir siyasi iktidarcı uygulanmaya çalışılan 1 Ağustos Genelgesi, bulunan bir tünel bahane edilerek Eskişehir Cezaevi'nde siyasi tutuklulara dayatıldı. Buna sessiz kalınmazdı. Hak ve özgürlükler, insanlık onuru korunmalı, siyasi kişiliğin yadsınmasına fırsat verilmemeliydi. Ve can bedeli, dişe diş bir direniş sürüldü namıluyla cezaevlerinde.

Cudi'de yeni Halepçe'lerin yaratılmasına yönelik politikalar üretilme durdu geçtiğimiz günlerde. Kapalı kapılar ardında üretilen politikalar, sessiz-sedasız uygulanmaya başlandı. Fosfor bombaları, vurulup cesetleri yakılan insanlar, boşaltılan köyler... günlerce gazete manşetlerinden inmedi.

Sovyetler Birliği ve yansıması olarak da Doğu Avrupa ülkelerindeki olumsuz gelişmeler Polonya'da yaşananlarla doğuşa ulaştı. Polonya'da Dayanışma'nın büyük oranda iktidara geçmesi kapitalist restorasyon sürecini de beraberinde getirdi. Revizyonist tespitlerden kaynaklanan sosyalist insan yetiştirilememesi, sorunun ana eksenini oluşturuyor Polonya'da. Konuya ilişkin siyasal bakış açımızla gelişmeler ve sonuçları konusunda perspektifimizi ortaya koyarken, "Yeni İnsan" yazımızla da bugünden yarına sosyalist kafa yapısının oluşturulmasındaki bizi bekleyen görev ve sorumluluklara değinerek bir bütünsellik oluşturduk.

Aradan 9 yıl geçmesine rağmen bugün hala 12 Eylül'ün yarattığı olumsuz etkilenmeler aşılabilmiş değil. Siyasal mücadelelerin önünün kesilmesinde küçüm-

senmeyecek kazanımlar elde eden 12 Eylül uygulamaları geleneksel solun taktığı olumsuz tavırla da bütünleşince yaratılmak istenen depolitizasyon ortamı derinliğini korumaya halen devam etmektedir. Süreci ileriye götürücü anlayışın gelişebilmesi için bu dönemin günümüz pratiğine hizmet edici sonuçlarını çıkartıp, sorunu aşıcı politikalar üretmek bir zorunluluktur. Dergimizin orta sayfalarını buna ayırdık.

Oportünizm-revizyonizm izm çarpıtma ve tahrifat uğraşısının yanında, objektif olarak mücadele sürecini zaafa uğratarak geriye çekmeye çalışıyor. Bunu yazıp-çizmekten de geri durmuyor. Gelenek, Adımlar ve Emek Dünyası dergilerinde bu içerikte çıkan yazılara verilen yanıtlar ve sendikal mücadeleye, sendikalarındaki çalışmalara ilişkin yazılar da dergi sayfalarımız arasında yer aldı.

Toplumun çeşitli sınıflar ve katmanlarıyla ilgili gelişmeler, olaylara ilişkin ha-ber-yorumlar ve okuyucu mektupları da her sayımızda olduğu gibi, Eylül sayımızda da yer alıyor.

Ekim sayımızda buluşmak dileğiyle; Hoşçakalın

İÇİNDEKİLER

"1 Ağustos Genelgesi ve Cezaevleri Direnişleri-Kamuoyu Tepkileri, Haber, Röportaj-	1-14
Buruk Bir Cenaze Töreni ve Reformizm	15
Kitap-Dergi Toplatmaya Radikal Çözüm YAK GİTSİN	16
Dersimler, Halepçeler, Cudiler Kürt Halkı Gerçeğini Yok Edemeyecektir	17-20
Polonya'da Kapitalist Restorasyon Süreci.....	21-24
Devrimci Mücadeleden Doğan Kültür ve "Yeni İnsan"	15-29
Evrensel Barışın Düşmanı Emperyalizmdir.....	30
1 Mayıs'ın Anlamı ve Devrimci Tavır	31-36
Hiroşima Lanetle Anılacak	37
Türküler Susmaz Halaylar Sürer	38-39
12 Eylül'ün Etkileri Sol'da Yok Edilmeden Mücadele Gelişemez	40-46
Gecekondu Yıkımları	47-49
Av. Nebi Barlas'a Cevap	50-51
Gelenek "Kendi Misyonunu" Ne Zaman Yerine Getirecek	51-54
Haber/Yorum - Eğitim-Der, Memurlar-	55-57
Emek Dünyasının Özürü Kabahatinden Büyük	58-60
İşçi/Sendika	58-69
Haber/Mektup	70-80

Sahibi: Metin Yavuz
Yz.İş.Md.: Erdoğan Yaşar Kopan
Basım: Milli Gazete Veb. Tesisleri
Film: Delta Grafik
Yönelim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah.
Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1
Tel:516 24 14 SULTANAHHMET/İST.
Yurt içi Abone: 6 Aylık 10 000. 1 Yıllık 20 000 TL.
Yurt dışı Abone: 60 DM.

BÜROLARIMIZ:

Adana Bürosu: Cemal Gürsel Cad. A.Hikmet İşhanı No:4/5
Ankara Bürosu: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 SİHHİYE
Bursa Bürosu: Tahtakale Çelebiler Cad. Akarsu İpekçi İş Sarayı Kat: 2/89
Elazığ Bürosu: 1. Harput Cad. Korkmaz İşhanı

Eskişehir Bürosu: Esnaf Sarayı Kat: 1 B-59
İst. Kartal Bürosu: Çırçır Cad. Gevrek Sk. No: 25 Kat:4 KARTAL
İzmir Bürosu: Fevzipaşa Bulvarı 1367. Sk. Köseoğlu İşhanı No: 605-606 Kat: 6 Basmane
Kars Bürosu: Küçükkâzım Bey Cad. Kars Mücadele Gazetesi Tel: 2783
Kocaeli Bürosu: Hafız Şerid Sk. Demirsoy İşhanı Kat:4
Malatya Bürosu: Cezmi Kartay Cad. Yıldız İşhanı No: 69 Kat: 4
Samsun Bürosu: 19 Mayıs Mh. Talimhane Cd. Bozluolcay İşhanı No: 5/6
Amsterdam Bürosu: Boekhandelslagerzicht Albertcuypstraat No: 10 Hollanda
Basel Bürosu: Pfeffinger Str. 59 4053 Basel İsviçre
Franfurt Bürosu: Postlagerkarte Nr: 013388 B 6000 Frankfurt 90 Almanya
Paris Bürosu: 84 Rue du Fauborg Saint Denis 7600 FRANSA Tel: 424 670 89

SIYASİ İKTİDAR CEZAEVLERİNDEKİ VAHŞET POLİTİKASININ HESABINI VERMELİDİR

İşkenceyi, ahlaksızlığı, rüşveti onaylayan, insanca yaşama koşullarını ortadan kaldıran; içeriği ve hedefleriyle zincarcılık politikasının yasallaşmasının ifadesi olan 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı çıkmak zorunlu bir görevdir. İnsan olmanın gereğidir.

1 Ağustos Genelgesi bir yılı aşkın bir süre önce, 12 Eylül faşizminin zindancılık politikasının yasallaştırılmasında önemli bir adım olarak gündeme geldi. 12 Eylül'ün başta Metris, Diyarbakır ve Mamak Askeri cezaevlerinde uygulamaya çalıştığı "Esir kampları Talimatnamelerinin bir özentisi olan bu genelgede egemen mantık siyasi tutukluları ezmek, kişisizleştir-mek, kısacası köleleştirmekti. İki seçenek sunulmaktadır tutuklu ve hükümlünün önüne, ya boyun eğip zindancılık politikasının sahiplerinin dediklerini yapmak, ya da on yıllarca cezaevlerinde kalıp çürümek-ölmek...

İnsanlık onurunu, kişi hak ve özgürlüklerini hiçe sayan bu politika ile "12 Eylül öncesi'nin "intikamı" alınmak istenmektedir. Geçtiğimiz yıl 1 Ağustos Genelgesine karşı ül-

ke çapında sürdürülen kampanya sırasında Eskişehir C. Savcısının; **Bize mağdur olmuş insanlardan binlerce başvuru geliyor. Suçluları rahat ettirmeyin, yoksa bizde açlık grevine başlarız** şeklindeki sözleri genelgenin altında yatarı mantığı da açığı vurmaktadır.

İşkenceyi, ahlaksızlığı, rüşveti onaylayan, insanca yaşama koşullarını ortadan kaldıran bu yasaklar manzumesi aynı zamanda iktidarın iki yüzlülüğünün de kanıtıdır. Uluslararası sözleşmelerden her fırsatta söz edip övünme payı çıkaran iktidarın cezaevleri politikası da, birçok alanda olduğu gibi bu sözleşmelerin tümünden yadsınmasına, ihlal edilmesine dayanır.

Örneğin "Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi" Bölüm 111. madde 10-1 'de **özgürlüğünden yoksun bırakılmış olan herke-**

se insanca ve insan kişiliğinden gelen onuruna saygı gösterilerek davranılır denmektedir. 1 Ağustos Genelgesi baştan sona bu maddenin ihlali ve çiğnenmesi demektir.

İçeriği ve hedefleriyle zindancılık politikasının yasallaşmasının ifadesi olan 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı çıkmak zorunlu bir görevdir. İnsan olmanın gereğidir.

Gerek siyasi tutsaklar, gerekse demokrat kamuoyu gündeme geldiği günden beri bu genelgeye karşı tavır aldı. '88 yılının Ekim-Kasım aylarında zindanlarda açlık grevleriyle yükseltlen direniş, devrimciler tarafından meydanlara taşındı. 12 Eylül sonrası süreçte ilk kez bu denli yaygın ve güçlü bir kamuoyu sağlandı. Bu mücadele süreci 1 Ağustos Genelgesinin kaldırılmasını sağlamasa da pratikte işleyemez hale getirdi. Kısa bir süre sonra cezaevlerinde farklı zamanlarda uygulanmaya çalışılan genelgeye karşı direnişler tek tek cezaevleri bazında hiç bitmedi. Bursa, Sağmalcılar, G. Antep cezaevlerinde yüzlerce tutsağın acımasızca dövülmesi, kaburgalarının, dişlerinin kırılması, beyin sarsıntıları geçirme pahasına genelgeye karşı tavır gündemden eksik olmadı. Direnişler, baskıdan geçici vazgeçilme-

1 AĞUSTOS GENELGESİ

Aydın cezaevinde katledilen iki devrimcinin cenazesinde faşizme olan kin hep bir ağızdan haykırıldı.

siyle sonuçlandı. Bu kısır döngü içinde ilerledi süreç. Ta ki Eskişehir cezaevinde bulunan tünelin ardından yaşanan yoğun baskılara karşı direnişin başlamasına kadar... Tünel bahanesinin ardına sığınan cezaevi idaresi Adalet Bakanlığı'nın talimatıyla yoğun bir saldırı başlattı. Eskişehir'deki tutsakların direnişler sonucu elde edilen tüm hakları gasp edildi, eşyaları yağmalandı. Tam anlamıyla terör estirildi. Bu saldırı üzerine Eskişehir'deki tutsaklarca başlatılan direniş tüm kamuoyunda yankısını buldu. Gerek diğer cezaevlerindeki tutsakların, gerek dışarıdaki tutsak yakınlarının, demokrat-devrimci-yurtsever güçlerin ve duyarlı kamuoyunun destek eylemleriyle direnişler yaygınlaştı.

Tünel bahane edilerek Eskişehir Cezaevinde tekrar uygulanmaya çalışılan genelgeye karşı başlayan açlık grevi 20'li günlere kadar kamuoyundan pek destek almadan sürdü. Açlık grevinin 30'lu günlere yaklaşmasıyla ülkenin diğer cezaevlerinden de Eskişehir'deki SAG'ne destek AG'ler başladı. Ülke kamuoyunun da bu dönemde destek eylemleri yükselmeye başladı.

Tutuklu yakınlarının Ankara'da İHD'de başlattığı AĞ ve Kızılay'da yol kesme eyleminin ardından TA-

YAD'lı aileler, biri Eskişehir diğeri İstanbul olmak üzere iki eylem yaptı. Eskişehir C.Savcısı ile görüşen TAYAD'lı Ailelerin tüm talepleri savcı tarafından sert bir dille geri çevrildi. Evlatları cezaevinde açlıkla koyun koyuna yaşarken analar, aileler sessiz kalamazdı. Seslerini kamuoyuna duyurmak için her türlü çaba sonuna kadar zorlanacaktı. TAYAD'lı Ailelerde Sağmalcılar Cezaevi'nin önünde başlattıkları üç günlük AĞ sırasında bir de pankart açıyorlardı: "Eskişehir Cezaevindeki Tutsaklar Ölüme Terkedilemez".

Her zaman olduğu gibi yine polis sahnede ydi. Joplar, tekmeler, yaşlı anaları yerde sürüklemeler yetmiyor dört kişide gözaltına alınıyordu. Sağmalcılar Cezaevi önünde başlayan AĞ. TAYAD'da sürerken gözaltına alınan insanlar serbest bırakıldı. AĞ, bırakılanlar ve yeni katılanlarla birlikte kitlesellik kazandı. 2 Ağustos günü yaklaşık iki yüz kişinin Adalet Bakanlığı'na toplu telgraf çekme eylemiyle AĞ bitirildi.

AG'nin bitirildiği gün Eskişehir Cezaevinin sabaha karşı boşaltılacağı ve tüm tutsakların sevk edileceği öğreniliyordu. SAG 35.gününe gelindiğinde Eskişehir'den Aydın ve Nazilli cezaevlerine 15 saati bulan bir ölüm yolculuğu başladı. Bu

ölüm yolculuğu, siyasi tutsakların onurlu direnişini kıramayan gerici ANAP iktidarının yeni bir oyunuydu. 35 gündür insanlık dışı koşullarda SAG'yi sürdüren siyasileri havasız, sağlıksız sevk arabalarına bindirir ken "nereye götürülüyoruz" soruları ise cevapsız bırakılıyordu. Elleri kelepçeli, üst üste bindirilmiş "ring" adı verilen çelik zırhlı, dört yanı kapalı sadece üst kısımları açık, üst bölümünde 4-5 parmak kalınlığında bir havalandırma bölümü bulunan araçlara bindirildiler. "Sevk" infaza dönüştürülmüştü.

Tutuklulara uygulanması gereken asgari davranış standartlarını içeren uluslararası sözleşmenin 45-2.maddesinde "Tutukluların havalandırma ya da ışığı yetersiz araçlarda ya da gereksiz sertliğe başvurularak taşınması yasaktır" denmesi de fazla bir şey ifade etmiyordu...

Evet, bir kez daha çığnemişlerdi o "gururla" söz ettikleri uluslararası sözleşmeleri. Sözleşmenin bu maddesinde sadece ışığın ve havalandırmanın yetersizliğinden söz edilmesi şaşırtmasın bizleri. Tutuklulara su verilmeyeceği ya da tuvalete götürülmeyeceği gibi insanlık dışı sadist tavrılar akıllarına bile gelmemiş olmalı.... Ama bizim ülkemizde bunlar da gerçekleşti. Amaç belliydi, siyasi tutsakları katletmek istiyorlardı. 59 siyasi tutuklu Nazilli cezaevinde bırakılırken diğerleri "ölüm arabaları" içinde Aydın'a doğru devam ettiler. Aydın cezaevine gelindiğinde siyasi tutuklu ve hükümlüler jandarmanın dipçikleri ve gardiyanların sopaları arasında hücrelere alındılar. Bu saldırılar sırasında birçok insan yaralandı. PKK davasından yargılanan Mehmet Yalçınkaya ve Hüseyin Hüsnü Eroğlu katlediliyorlardı. Oyun kurullarına göre oynanıyordu. Yetkili ağızlardan yapılan "resmi" açıklamalara göre ise bu iki yurtsever tutsağın herhangi bir saldırı sonucu değil, "aşırı su kaybı sonucu" öldükleri belirtiliyordu...

Ölüm haberinin duyulmasıyla birlikte bir grup TAYAD'lı aile Aydın'a gitti. Otopsi raporunun inandırıcı bir

yanı yoktu. Diğer siyasi tutukluların durumundan endişe duyan TAYAD'lı aileler Aydın Devlet Hastanesine giderek onlar hakkında bilgi almaya çalıştılar. İşlenen suç gizleme psikolojisiyle aileler hastane çevresinden uzaklaştırılmaya çalışıldı. Fakat ailelerin tavrı, bu keyfi tutumu protesto ederek hastane önünde oturmak şeklinde oldu. Bu da gözaltı için yeterli bir nedendi!..

SAĞ ellili günlere yaklaştığı sıra da TAYAD yöneticileri bir kez daha Aydın'a gidip cezaevinde ve hastanede AG'yi sürdürmekte olan tutuklularla görüşmeye çalıştılar. Bu amaçla İl Jandarma Alay Komutanıyla görüşüldü. Alay Komutanının bu konuda yetkisinin olmadığını söylemesinin ardından Valinin yolu kesilerek ondan da aynı talepte bulunuldu. Vali de sorumluluğu üstlenmiyor topu C.Savcısı ile Jandarma Alay Komutanına atıyordu.

Bu arada avukatların baskısı ve çabasıyla ikinci kez otopsi yapıldı. Avukatlar otopsi sırasında, şehit düşen devrimcilerin üzerindeki işken- ce izlerini açıkça görmüşlerdi. Ama buna karşı otopsi raporuna bir kez daha su kaybından ölüm diye yazılıyordu. Ne kadar saklayabilirlerdi gerçeği? Nitekim cezaevindeki tutuklularla görüşen SHP milletvekilleri, olayın canlı tanıklarından dinlediler yaşananları. Zorla saç kesme, çı- rılçıplak soyarak arama gibi yaptırımlara uymayan tutsaklar yoğun iş- kencelere maruz kalmışlar, bir ayı aşkın süredir aç olan bedenlerde insanlık dışı koşullarda geçen şevkin etkisiyle ağır tahribatlar olmuştu. So- nuçta iki devrimci tutsak şehit düş- müş, diğerleri yaralanmıştı. Mehmet Yalçinkaya'nın cenazesi Urfa'nın Halfeti ilçesinin Fındıközü köyüne götürülürken, Hüseyin Hüsnü Eroğ- lu'nun cenazesi İstanbul'a getirildi. Devrimci Sol Güçler geniş bir katılımla Hüseyin'in cenazesindeydi. En önde taşıdıkları pankartlarıyla "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye haykırıyorlardı. "Evlat Acısına Son" pankartı "Mehmetler, Hüseyin- ler Ölmez" sloganlarıyla bütünleşti-

yordu. 'Eskişehir'deki Katliamların Hesabı Görülecek' sloganlarıyla uğurlanıyordu şehitlerimiz.

Siyasi iktidarın Aydın'da gerçekleştirdiği katliama tepkiler sürüyor, demokrasi güçleri tepkilerini tavira dönüştürüyorlardı. 7 Ağustos günü Topkapı'da bir gösteri gerçekleştiriliyor, cezaevlerinde yeni ölümlere izin verilmeyeceği, 1 Ağustos Genelgesinin kaldırılması talebi dile getiriliyordu. Caddede alev alev yakan ateş, yüreklerdeki kıvılcımla tutuşturulmuştu adeta. Devrimci tutsakların mücadelesine destek veren demokrasi güçleriyle omuz omuza olmanın kıvancı yaşıyorlardı sanki.

Aynı gün Adalet Bakanı'nın Bakırköy Adliyesine geleceği öğrenilince oraya giden TAYAD'lı aileler taleplerini dile getiren bir pankartla Bakanın yolunu kestiler. Tutukluların ölümünden kendisinin sorumlu olduğu belirtiliyordu Bakana. Uzun süredir tüm görüşme taleplerini geri çeviren Bakanla fiili durum yaratılarak görüşülmüştü. 9 Ağustos'ta ise bu kez Sultanahmet Meydanı'nda kefenler giyilmişti. "Cezaevlerinde Yeni Ölümlere İzin Vermeyeceğiz" pankartını açıyordu TAYAD'lı analar. Üzerinde "Katil Sungurlu" yazan Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'nun

bir maketi yakılıp olay yerine bir tabut bırakılıyordu. Bu olay sırasında gözaltına alınan iki ana ise bir gün sonra çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakılıyorlardı.

Açlık grevi süresince demokrasi güçlerinin tepkileride sürüyordu. 10 Ağustos günü Mahmutpaşa'da kitlesel bir gösteri yapılıyor. Pankartlar açılıyor, sloganlar haykırılıyordu. Eroğlu ve Yalçinkaya'nın katilleri bir kez daha lanetleniyordu.

Aynı gün İstanbul Adliyesine uğrayan Adalet Bakanının önünü kesen analar ise Bakanı bir kez daha protesto ediyorlardı.

12 Ağustos günü de İstanbul Haseki'de demokrasi güçleri de kitlesel katılımlı bir gösteriyle cezaevindeki ölümleri protesto ediyorlardı.

Tüm bunlara karşı üzerinde durulması gereken bir nokta var ki o da, son dönemde gelişen mücadeleyi geçen Ekim-Kasım aylarındaki gelişen mücadeleyle aynı düzlemde ele almanın yanlışlığıdır. Bugün iktidar taviz vermeye yanaşmaz bir tutum sergiler gibi görünmek çabasında. Yaşanan deneyler, 1 Ağustos Genelgesinin kaldırılması hedefine ulaşmadan bitecek direnişlerin yeni saldırılar beklemekle eş anlamlı olduğunu gösterdi. Kamuoyunun bu

1 AĞUSTOS GENELGESİ

denli harekete geçirildiği bir ortamda iktidar da geri adım atmak zorunda kalacaktır. Nitekim Adalet Bakanı Oltaun Sungurlu taviz vermeme tavrını bir yana bırakıp genelgede Avrupa standartlarıyla çelişen yönler olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Şimdi tepkileri nötralize etmek için genelgeyi yeniden düzenleyeceklerini ama prosedürün zaman alacağını söylüyor Sungurlu. Kendi dışındaki herkesi suçlu ilan ederken, gerçek suçluları aklamaya, ölümlerdeki sorumluluğunu gözden ırak tutmaya çalışıyor.

Cezaevlerindeki devrimci tutsakları anarşist, terörist diye niteleyen Bakan, şöyle bir etrafına baksa "tedavi kabul etmeyen ölü" deyip sorunları çözmeye çalışmayan Başbakan Özal'ın gerçek suçlu olduğunu görür. Bulunduğu makamın ciddiyetini kavramaktan uzak, sorumsuzca bir tavrıyla "ölen ölü" demek katliama yeşil ışık yakmanın ta kendisidir.

İşlenen suçun ortaklarından biri de duyarsızlığıyla siyasi tutsakları ölüme iten, resmi bir terör belgesi olan 1 Ağustos genelgesinin hazırlanmasında büyük bir pay sahibi olan ve bununla da övünen Adalet Bakanlığı Müsteşarı Arif Yüksel'dir.

Yine "cezaevleri beş yıldızlı oteller gibi... onlar ölmez, bilinç kaybına uğradıklarında müdahale edeceğiz" diyen Eskişehir C.Savcısı Uğur Hakkı İbrahimioğlu'dur suçlu.

"Şevke uygundur" raporunu veren ve hekimlik yeminlerini ayaklar altına alan Dr.Lütfü Üstün, Dr.Bülent Baloğlu onursuz doktorlardır suçlu. Otopsi raporlarını yalan bilgilerle dolduran Mengele benzeri doktorlardır suçlu.

"Soyunsaydınız bunlar olmazdı" diyerek işkenceciliğini ve katiliğini itiraf eden Aydın C.Savcısı Nuro Uçurum'dur suçlu.

Ve en büyük suçlulardan biri, görevde bulunduğu sürede siyasi tutsakların ölümünden ve sakat kalmasından, insanlık dışı koşullarda gün gün sağlıklarını yitirmesinden sorumlu olan Adalet Bakanı O.Sungurlu'dur asıl suçlu.

KARŞI-DEVİRİMCİ PDA'CILARIN PROVOKASYONLARINA KARŞI UYANIK OLALIM

Eskişehir cezaevindeki açlık grevinin 35.günü, direnişi kırmak için Aydın cezaevine sürgün gönderilen siyasi tutsaklardan Mehmet YALÇINKAYA ve Hüseyin Hüsnü EROĞLU'nun Aydın cezaevi girişinde gardiyanlar ve Jandarma tarafından dövülerek öldürülmeleri bütün duyarlı kesimleri, 1 AĞUSTOS GENELGESİ'ne karşı tekrardan tavır alışı yöneltti.

Aydın'dan İstanbul'a getirilen Hüseyin Hüsnü EROĞLU'nun cenaze töreni yoğun kitlesel katılımı ve protesto gösterisi niteliğiyle bu tavır alışı en iyi örnektir.

Ancak cenazenin bu onurlu havasını bozmaya çalışan geçmişin ve bugünün ihtarıcı Aydın'lıkçı anlayışının devamı olarak yeniden sol içinde yer edinmeye çalışan ve bunu yaparken de yine eski yöntemlerini elden bırakmayan "SOSYALİST PARTİ"li provokatörlerin bu çabalarının ilk denemesi, cenazede sergiledikleri tahrik ve saldırı girişimi oldu.

Onlara bu ortamı sağlayan yine oportünizm ve ilkesiz birliklerden hâlâ medet umanlarıdır.

Bugün karşı devrimci-Aydın'lık anlayışının yeni oyunlarla sol içine sızıp eski işlevlerini yerine getirmeleri, ilkesiz ve uzlaşmacı eğilimler yüzünden önümüzdeki süreçte hesabı verilemeyecek sonuçlara neden olağı ortadadır.

Ancak bunu göremeyen kimi anlayışların ilkesiz ve uzlaşmacı tutumları, karşı devrimci Aydın'lık anlayışına provokasyon vb.eğilimlerine kolay zemin sağlamıştır ve sağlayacaktır.

Cenazedeki olay, bundan sonraki süreçte de yaşanacak gerçeklikler önümüzde dururken bütün anlayışların (ki karşı-devrimci Aydın'lık'ın

gerçek yüzünü bilmeyen yok) ilkeli davranmaları, ve bundan sonra gelişebilecek her türden provokatif vb.olaylara müsaade etmemeleri gerekiyor.

Şu bir kere daha vurgulanmalı. Sol saflarda yeniden ihtarıcı, provokatör misyonu oynamak için çaba sarfeden "SOSYALİST PARTİ" maskeli karşı-devrimciler ancak geçmişin (halka karşı suç işlemenin) hesabını -tabii verebilerlerse- verdikleri taktirde halk saflarında yer alabilirler. Bunun ötesinde hiçbir görünüm onları karşı-devrimci kimliklerinden sıyramayacaktır.

Devrimcileri faşistlerle aynı kefeyle koyan, çarşaf çarşaf devrimci isimleri ve örgüt şemaları yayınlayıp, devrimci insanları ve örgütleri "işte yakalayın" diye oligarşiye hedef gösteren, 12 Eylül sonrası sıkıyönetim savunmalarında "anarşiye karşı polise, sıkıyönetime, hükümete nasıl yardım ettikleri, resmi makamlarla bu konudaki işbirliklerini açıklayan, yüzlerce devrimci ihsanın kanında parmakları olan bu tescilli ihtarıcılar şebekesinin suçları hâlâ olduğu yerde duruyor. Yalnız, devrimci sorumluluk ve halkın sağduyusu bunları unutmuyor, unutamaz. Herşeye olmuş bitmiş gözüyle bakanlar yalnız devrime karşı sorumluluk ve saygılarını zaafa uğratmakla kalmazlar aynı zamanda kendilerini de aldatırlar.

12 Eylül öncesi PDA'cılarının gerçek niteliğini yaşayarak göremeyen genç arkadaşlarımız küçük bir örneğini yaşadıkları cenazedeki olaya daha derinden bakıp bundan sonra daha uyanık olmak zorundadırlar. Bu noktada geçmiş süreci yaşayan arkadaşlarımız PDA'cılarının karşı-devrimci niteliğini kitlelere kavratmanın sorumluluğunu taşımalarıdır.

1 AĞUSTOS

GENELGESİNE KARŞI

KAMUOYU TEPKİLERİ

AG'nin 30'lu günlere dayanması ve bayramda açık görüş yapılmaması üzerine 29.7.1989 günü TAYAD'lı bir grup aile Eskişehir C.Savcılığına içerden bilgi almak için başvuruda bulundu. Görüş çabalarının sonuçsuz kaldığını gören aileler Eskişehir'in en işlek caddesi olan 2 Eylül caddesinde kendilerini zincirleyip, sloganlar atarak baskıları protesto ettiler. Yolu trafiğe kapatan ve ilmi ilmi zincire giren anneleri, baştan sona kadar yalnız bırakmayan DEV--GENÇ'liler sloganlarıyla destek verirken, çevreye toplanmış halkın meraklı bakışları arasında "Yavrularımızı Öldürmeyeceğiz", "Zindanlardaki Faşist Baskılara Son", "İnsanlık Onuru İşken-çeyi Yenecek", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganları ortalığı inletiyordu. Gösterinin sonuna doğru gelen polis birbirlerine kentelenmiş eylemcilere saldırdı üç göstericiyi gözaltına aldı.

Ağustos Genelgesine karşı yükselen mücadeleye **İzmitli devrimci sol güçler** ve genel olarak tüm ilerici, demokrat güçlerde destek verdiler. 1 Ağustos Genelgesi'ni protesto etmek için 6 kişiyle başlayan destek AĞ, 30 kişiye kadar yükseldi. Değişik kesimlerden gelen destek ve ziyaretçilerle eylem giderek önemli bir işlev kazandı. AĞ bitirilirken katledilen iki Kürt yurtsever saygıyla anıldı. AG'nin yanında, bir grup sendikacıda ANAP İzmit İl Örgütü binasına siyah çelenk bıraktılar.

Eskişehir'de açlık grevlerinin gündeme gelmesiyle birlikte **Samsun'da**

bulunan devrimci-demokratlar da bu olaylar karşısında kayıtsız kalamayacağına bilinciyle İnsan Hakları Derneği'nde süresiz açlık grevi yaparak destek verdi. Samsun büromuzdan iki muhabir arkadaşda bu açlık grevine katıldılar. 12 Eylül'den bu yana geçen dokuz yıllık süreçte üzerine adeta ölü toprağı örtülmüş bulunan toplumsal muhalefetin beklenen düzeyde olmasa da yavaş yavaş kıpırdanmaya başlaması ve cezaevlerindeki uygulamaların protesto edilmesi, özellikle polisi oldukça rahatsız etmişti. Henüz yeni yeni gelişen böyle bir tepkiyi daha baştan boğmayı hedefleyen polis bu olaylarla birlikte baskılarını yoğunlaştırdı. AG'nin ikinci günü İHD'ye gelen polislerce kimlik kontrolü bahanesiyle demek defterlerine el konurken iki saat sonra da demek şubesi kapatılıyordu. AG'nin devam ettiği sonraki günlerde ise Valilik önüne silah çelenk bırakılarak Aydın'da yaşanan ölüm olayı protesto edildi. Yapılan gösteriler polisi iyice çığırından çıkarmaya yetmişti bile. Kentte birçok kişi gözaltına alındı ve daha sonra 4 kişi tutuklandı.

Elaşiğ'da da bir grup tutuklu ve hükümlü yakını aile Avukat Sinan Öztürk'ün bürosunda yapmış oldukları basın toplantısında Eskişehir'de başlayıp Aydın'da sürmekte olan Süresiz Açlık Grevlerini sonuna kadar destekledikleri, çocuklarına yapılan işkence ve yaptırımları kınadıklarını açıklayıp; 1 Ağustos Genelgesi adı altında sürdürülmeye çalışılan faşist baskıların bir an önce çekilip, tutukluların insanca yaşamak için öne sürdükleri şartların

kabul edilmesini duyurdular. Ailelerin basın toplantısı sonrasında SHP'de yapmak istedikleri AG'ye yönetim kurulu olumsuz cevap verince, aileler de iki duyarlı, demokrat avukat ile birlikte postahaneden adalet Bakanlığı'na, baskıları ve ölümleri kınayan telgraflar çektiler.

İzmirli devrimci güçler ve Aydın, Denizli Devrimci Gençlik Aydın'a nakledilen Eskişehir'li tutsakları destekleyebilmek için mevcut güçlerini biraraya getirdiler. Destek süreci dışımızdaki kesimleri daha net ortaya koydu. Gerek Denizli'de yaşanan tartışmalar, gerek İzmir ve Aydın İHD'nin olumsuzlukları, gerekse Aydın'da ailelerin başına çöreklenen bir grup insanın art niyetli ve oportünist tutumları, tüm yaldızlı sözcüklerin arkasında gerçek yüzlerini gösterdiler, maskeler düştü... Tutsakları desteklemek için AĞ yapanları İzmir İHD yönetimi kapı dışarı etme kararı alabildi ve bu utanç kararını hiç de yüzleri kızarmadan savunabildiler. Tüm eksikliklerine rağmen AĞ; olumlu sonuçlarda yarattı. Kitle, büyük sözler eden ama hiçbir şey yapmayan oportünizmin gerçek yüzünü net olarak daha iyi gördü. Pratikte mücadeleyi yükseltmeye çalışan güçlere adeta nasıl bir tecrit tavrı uygulandığını yaşadı. Siyasi rezilliklere tanık olarak deneyim kazandı. Sınırlı da olsa çevre genişlemesi sağlandı. Net güç değerlendirilmesi yapılabildi.

Eskişehir'de AG'li günleri geride bırakırken, olayın kamuoyuna daha kapsamlı yansıtılması ve tepkilerin örgütlü bir şekilde dile getirilebilmesi amacıyla demokratik kitle örgütleri ve siyasi dergilerin içinde yer alacağı bir platformun oluşturulabilmesi için dergimiz ve TAYAD tarafından, tüm siyasi dergilere, sendikalar, İHD, Halkevleri, TMMOB, ATO başta olmak üzere demokratik kitle örgütlerine çağrıda bulunuldu. Demokratik kitle örgütleri ve sendikalar tarafından sergilenen ve anlaşılabilen(!) tavra rağmen platform oluşturuldu.

Yaşanan süreci yakalayan ve en kısa zamanda tepkinin dile getirilmesi gerektiğinin bilinciyle, diğer devrimci, demokrat, yurtsever çevrelerle daha

1 AĞUSTOS GENELGESİ

geniş katılımlı eylemlilik önerisi getirildi. Sonuçta; duyarlılık, **Ankara'nın** en kalabalık caddelerinden Sakarya Caddesi'nde gösteriye dönüştü. 4 Ağustos günü Sakarya Caddesinde toplanan göstericiler tepkilerini kefen yakarak ve "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla dile getirirken aynı zamanda, bu çağrıyla "bizde bir şeyler yapmayı düşünmüyoruz" ya da "acil durumları gözönüne almak" mantığıyla, böylesine ciddi bir katliamı basın açıklamaları vb. ile geçiştirmeye çalışanlara yapılması gerekenler hakkında yol gösteriyordu. İki yurtseverin katledilmesine seyirci kalmayan Devrimci Gençlik, 6 Ağustos günü Numune Hastanesi önünde yolu ateşle trafiğe kapatarak bir protesto gösterisi gerçekleştirdi. Gösteri sırasında "Zindanlardaki Ölümlerin Hesabını Soracağız" "Tutsaklara Özgürlük" yazılı bir pankart yola boydan boya asılırken "Tutsaklara Özgürlük", "Kahrolsun Faşizm", "Direniş Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını atan DEV-GENÇ'iller eylemlerini bitirerek dağıldılar. Eylem sırasında hiç kimseyi yakalamayan polisler hınçlarını çevrede ve duraklarda bulunan öğrencilerden aldılar.

Eskişehir cezaevinden Aydın cezaevine götürülürken saldırı sonucu şehit düşen iki yurtseverden Mehmet YALÇINKAYA; doğduğu köyde silahların gölgesinde mezara götürüldü. AG'nin 35. gününde saldırı sonucu şehit düşen devrimci-yurtsever Mehmet YALÇINKAYA'nın cenazesi Urfa'nın Halfeti kazası Fındıközü köyüne getirilirken gerek yollar, gerekse köyü sarılmıştı. Ailesi, jandarma tarafından cenazeyi bir an önce kaldırmaları yönünde baskı altında tutuldu. O, kıraç toprakların verimli meyvesiydi, bunu biliyordu Fındıközü ve Türkiye halkları... Kürt yurtseverlerinin yanında yer almıştı. 1980 yılından bu yana tutsaktı, direniyordu, savaşıyordu. Yalçinkaya ailesi de devrim şehitlerine yabancı değildi. Daha önce iki şehit vermişlerdi. Yalçinkaya'nın mezarı başında yapılan saygı duruşu ve arkasında TAYAD, DEM-

KAD'lı kadınlar ve Yeni ÇÖZÜM adına kısa birer mesaj okundu ve ailesiyle görüşüldü.

Cezaevlerindeki SAĞ sürdüğü dönemde gazetecilerden, sendikacılara, memurlara, aydınlara kadar geniş bir kesim değişik protesto biçimleriyle eylemlere destek verdiler. **Demokrasi Mücadelesinde Avukatlar** da bu süreçte 12 Eylül hukukunun yerleşik baskıcı yüzünün açığa çıkarılması ve kamuoyuna kavratılması yönünde bir grup devrimci-demokrat avukatla birlikte üç günlük açlık grevi gerçekleştirdiler. 17.8.1989 günü İstanbul Barosu önünde başlayan destek AĞ 19.8.1989 günü 1 Ağustos Genelgesi şehitlerinden Hüseyin Hüsnü EROĞLU'nun Ümraniye'deki mezarı başında yapılan saygı duruşu ile bitirildi.

"1 Ağustos Genelgesi" olarak kamuoyunda ifadesini bulan, Adalet Bakanlığı'nın zindancılık mantığını sergileyen yasaklar manzumesi genelge, bu yaz başında yeniden gündeme girdi. Eskişehir Cezaevinde başlayan Nazilli ve Aydın cezaevlerinde süren SAĞ sürecinde ülkenin birçok cezaevinde de siyasi tutsakların SAĞ eylemleri yükseldi. **Sağmalcılar** Cezaevinde 3 Ağustos'ta başlayan ve yaklaşık 300 siyasi tutuklunun katıldığı SAĞ Aydın'da gerçekleşen katliamı protesto ve eyleme destek niteliğiyle birlikte genelgeye karşı bir eylemliliği de içeriyordu. 18 gün süren SAĞ sırasında **adli mahkumlar** da iki günlük yemek boykotuyla direnişçilere destek verdiler. Adli tutuklu ve hükümlülerin Sağmalcılardaki tavrının yanında **Metris cezaevindeki adli hükümlüler** de yaptıkları açlık greviyle destek verdiler. Bu arada özellikle Sağmalcılar Cezaevindeki açlık grevine ilişkin Cumhuriyet Gazetesi'nin tutumuna da değinmekte yarar var. Dışarıda gelişen marjinal protestoları fotoğraflı ve birinci sayfadan yansıtırken, Sağmalcılar Cezaevinde 300 siyasi tutsağın açlık grevini uzun bir süre yazmamakta direktme tavrıyla yayıncılık anlayışını bir kez daha ortaya koydu.

Diyarbakır 1 Nolu ve 2 Nolu E Tipi Cezaevlerinde 500'ün üzerinde siyasi tutuklu ve hükümlünün SAG'ı 18

gün sürdü. **Gaziantep Özel Tip Cezaevi'nde** 237 siyasinin açlık grevi 15 gün sürdü. **Malatya E Tipi Cezaevi'nde** 119 siyasi açlık grevi 16. gün, **Kahramanmaraş E Tipi Cezaevi'nde** ise 24 gün sürdü. **Elazığ E Tipi Cezaevi'nde** 9 siyasinin AG'si 9 gün, **Çanakkale Cezaevi'nde** 44 siyasi'nin AG'si 12 gün, **Amasya Özel Tip'te** siyasilere AG'si 11 gün, **Bursa Özel Tip Cezaevi'nde** 80 siyasinin AG'si 18 gün sürerken 9 adli hükümlü de | eyleme katıldı. **Bartın E Tipi'nde** 133 siyasi hükümlünün AG'si 17 gün sürdü. **Ceyhan Özel Tip Cezaevi'nde** 200 siyasinin AG'si 15 gün, **Adana E Tipi Cezaevi'nde** 11 siyasi tutuklu ve hükümlünün AG'si 13 gün, **Siirt Kapalı Cezaevi'nde** 14 siyasinin, **Ergani Kapalı Cezaevi'nde** 20 siyasinin **Hekimhan Kapalı Cezaevi'nde** de siyasilere eylemleri 12 gün sürdü.

Bu cezaevlerinin dışında Buca, İzmir vb.nin yanında Urla Cezaevinde de İzmir Büro temsilcimiz Müjdat Yanat'ın da içinde bulunduğu yaklaşık 2000 siyasi tutuklu ve hükümlü SAĞ eylemliliği içinde yer aldılar.

Ülke genelinde gündeme gelen **SAĞ döneminde Ankara ve Muğla Cezaevlerinde başlayan SAĞ Ankara Kapalı Cezaevi'nde** 45 siyasinin 23 gün eylemleri isteklerinin kabul edilmesi sonucu bitirilirken, **Muğla Kapalı Cezaevi'nde** 5 siyasi hükümlünün SAG eylemleri 21. gününü doldurdu ve devam etmektedir.(AG. Bitti)

Siyasi iktidarın devrimci tutsakların siyasi kimliklerine, onurlarına ve insanca yaşama istemlerine yönelik saldırıları 12 Eylül'den günümüze kadar süregelmektedir. Saldırıları her dönem can bedeli direnen, şehitler veren ve siyasi kimliğini koruyan devrimci tutsaklar son saldırı cenderesinden de iki şehit vermek pahasına kazanımla çıktılar. Kuşkusuz oligarşinin zindanlarında elde edilen kazanımlar kalıcı değildir. Geçmişte yaşanan örneklerden de sabittir belli bir dönem sonra saldırılar artacak ve yeni "1 Ağustos Genelgeleri" dayatılacaktır. Fakat her defasında kaybeden oligarşi kazanan ise devrimci onur olacaktır.

BURSA'DA SARSILAN STATÜLER VE DEVRİMCİ TAVIR

Eskişehir cezaevinde başlayan olaylarla yeniden dayatılan 1 Ağustos genelgesine karşı verilen mücadele Bursa'da yankısını buldu. Bursa'da da herkes bir şeyler yapması gerekliliğini savunuyordu. Diğer yandan Y.Çözüm okurlarınca başlatılan A.G. temelinde yükselen eylemlilik hattına karşı duyarsız kalınıyor, demokratik kuruluşlar A.G.ne yer vermemek için amansız bir yarışa giriyorlardı. Ayrıca boş da durmuyordu(!) çeşitli anlayışlardan dostlarımız ve tek tek kişilerden tutun da PDA kalpazanlarına kadar geniş yelpazeli bir de platform (!) oluşturuyorlardı. Yine tanıdık bir hastalık vardı karşıımızda: Mücadelenin politik yanını kavrayamayan, tek tek bireyleri aştığını göremeyen, mücadelenin örgütlü bütünlüğünün gerektirdiği özveriden, disiplinden ve bunun sorumluluğundan uzak statükoçu kafa yapısıydı bu. Bu denli sağlıklı-sız bir ortamda hiçbir kararın alınamayacağı da açıktı.

Süreci kendiliğindencilige, günlük gelişmelere bırakmıştı bütün dostlarımız. Mücadelenin gelişimine hizmet edecek, ilkeli bir birlikteliğin oluşturulması yönünde platforma müdahale eden devrimci sol güçler Sosyalist Partilere ve tek tek bireylere tavır alarak bu güçlerin dışlanmasını sağladılar. Varolan program platforma önerildiğinde statükocu kafalar yapılamayacak veya yapıldığında is olsun diye yapıldığı sırtıverecek eylemler önererek programı reddediyor, iş yapmanın zeminini yaratmaya çalışıyorlardı. Sonuçta üstünde ortaklık kılınabilen eylemler telgraf çekme, basın toplantısı, imza kampanyası oluyordu. Telgraf çekme sırasında eylem disiplini dostlarımızca alt üst ediliyor, basın toplantısına sıra geldiğinde ise oportünizmin garip atraksiyonlarıyla karşılaşılıyordu. Şu sıralar yeniden toplanma çalışmaları içinde olan bir grubun temsilcisi Adımlar, İşçi Gündemi gazeteleri ve HASAD(Halk Amatör Sa-

natçılar Derneği) çevresinin de desteğini arkasına alarak kararları yeniden tartışmaya açmaya çalışıyordu. Alınması gereken tavır açıktı: Platformlarda alınan kararların, çizilen sınırların bağlayıcılığı vardır. Bu bağlayıcılığın dışına taşılması devrimci tavır değil, provokasyonları, her türlü laçkalığa ve başıbozukluğa zemin hazırlanmasıdır. Devrimci sol güçlerin bu tür ilkesiz tavırların altından imzası olamayacağı içindir ki platformdan çekilindi.

Şimdi daha da netleşiyordu oportünizm ve reformizmin yüzleri: Kitleyi başı sonu belli olmayan tartışmalarla oyalamak, her türlü olaya ilkesiz ve faydacı yaklaşmak, süslü, tımturaklı sözlerin altından pasifizmi tezgahlamak. İşte ikisinin de ortak paydası.

Ama bizzat yaşamın kendisi statükoculuğu mahkum ediyor, pasifizme yüselen pratikle yanıtını veriyordu. Devrimciler kitlenin taleplerini, sürecin özelliklerini yakalıyor, halkla bütünleşmenin güzel bir örneği olan A.G.ni 12. gününde sokağa taşıyorlardı. A.G.cilerden 3 kişi üzerinde "Zindanlarda İşkenceye Son" yazılı siyah çelenkle Bursa Adliyesi önüne dayandıklarında polis vahşice saldırıyor, karşısında direnişçilerin kararlılığını buluyordu. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" "Aydın Cezaevindeki Katliama Son" sloganları şubeye götürülürken arabalar içinde de sürüyordu.

Artık polisin tertip ve senaryoları aşamasındaydık. Ama oportünizm ve reformizm de "üstüne düşeni" yapmalı, varolan saldırılara karşı nasıl sessiz kalınması gerektiğini göstermeli, bir basın açıklamasının altına imza atmamak için bile birbir dereden su getirmeliydi. SHP il örgütü de konuyla ilgili basın açıklaması yaparken eylemlerin yasadışılığından vb.den bahsederek işi ihbarcılığa vardı- rıyor, kimden yana olduğunu da gösteriyordu. İHD şubesinin de benzer bir tavır alması düşündürücüydü.

BURSA POLİSİNİN SALDIRGANLIĞI VE DEVRİMCİ TAVİR

Polis çelengin konduğu gün ufak çaplı da bir operasyon düzenliyor, hiçbir gerekçe göstermeksizin 4 kişiyi daha gözaltına alıyordu. Bursa işkencehanesi işliyor, karşısında açık grevi direnişini ve ifade vermeme tavrının ilk adım-

larını görüyordu. Makatlara jop sokuluyor, vücutlarda sigara söndürülüyor, elektrik, falaka, askı, tahteravalli denen işkencelere maruz kalıyordu insanlar, Direniş ürünlerini veriyor, polis gözaltının 5. gününde işkence izleriyle mahkemeye çıkarmak zorunda kalıyordu direnişçileri. Gizli örgüt üyeliği vb. suçlamalar bir yana Türkiye Komünist İşçi Hareketi adına asılan bir pankarta "sahip" bulunmaya çalışılıyor, dava dosyasına ekleniyordu.

Nöbetçi mahkemede tutuklanan direnişçiler cezaevine gönderilirken bir kez daha anlaşıyordu gerçekler: Egemen sınıflar, devrimci sol güçlerin kitleleri içinde kök salıp gelişmesini engellemek için ellerinden gelen çabayı harcıyorlar, harcıyacaktı. En ufak bir zemini yakaladıklarında bu zemini devrimci sol güçlere karşı saldırı manivelası olarak kullanan egemen güçlere karşı uyanık olarak gerekiyor. Onların saldırganlığının nedeni, halkla bütünleşmiş siyasi perspektifimizin hayatın her alanında yasal ve yasal olmayan yollarla yeniden gündeme gelmesi ve karşılına dikilmesidir. Direniş ruhu, özveri, coşku, kararlılık mücadeleye bayrağımızın rengi oldukça bütün saldırılar boşa çıkarılacak, oligarşinin suratına patlayan bir tokat olacaktır.

İLKESİZ YAŞAYANLARA, KÜÇÜK HESAPLAR PEŞİNDE KOŞANLARA SESLENİYORUZ

Amacınız eğer mücadeleyi yükseltmekse tuttuğunuz yanlış yolu terkedin. Peşinizdeki insanları boş hayallerle avuttuğunuz yetmiyormuş gibi oligarşinin politikalarını uygulayabilmesi için elverişli bir zemin hazırlıyorsunuz. Bunun hesabını veremezsiniz. Eğer hiçbir şey yapmayacaksanız bunu açıkça söyleyin ve o ilkesiz yaşamınıza başkalarını da ortak edip, zamanlarını çalmayın.

Devrimci sol güçler pratiğin içinde doğruluğu yüzlerce kez kanıtlanmış deneyimlerine, ideolojik, siyasi hatlarına güveniyorlar. Hiç olmazsa gölge edip yapılacak şeyleri engellemeyin.

Yeni ÇÖZÜM BURSA BÜROSU

AYDIN DİRENİŞİ VE G.ANTEP ÖZEL TİP CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ

Temmuz-Ağustos ayları, iktidarın Eskişehir (Eskisehir-Aydın) cezaevinde odaklaştırdığı yeni bir saldırısına ve bu saldırının cezaevleri genelinde yansıtıldığı direnişlere sahne oldu.

Ekim-Kasım '88 direnişleriyle 1 Ağustos Genelgesini fiili olarak uygulayamaz durumda kalan iktidar, bu süreçten sonraki politikasını, cezaevleri geneline yönelik bir saldırı biçiminde değil, uygun (!) yer ve zamanda tek tek cezaevlerine saldırmak şeklinde biçimlendirmişti. Cezaevlerindeki devrimci tutsakları teslim alma politikasından gerçekte hiçbir dönem vazgeçmeyen oligarşi, vermek zorunda kaldığı hakları gaspetmek, tutsakları siyasi kimliklerinden taviz vermeye zorlamak için fırsat kolluyor, ve kendince uygun gördüğü fırsatlarda da bunu hayata geçirmeye çalışıyordu. Nazilli'de, Eskişehir'de ve Sağmalcılar'da yaşananlar bu politikanın birer yansımalarıydılar. Hele bir de işin içinde tünel gibi bir bahane varsa, saldırı kelimelerin gerçek anlamında bir "intikam" ruhuyla yönlendiriliyordu. Elbette bu politika "teslim alma" başlığı altında; hakların gasbında; tutsakları açlık grevlerine zorlayarak fiziki anlamda yıpratmayı; insanca yaşam koşullarının tutsaklara sağladığı sosyal kültürel olanaklardan uzaklaştırmaya değin pek çok amacı da içeren bir politikaydı. Ve saldırı bir-iki cezaeviyle sınırlı gibi görünse de gerçekte tüm devrimci tutsaklara yönelikti.

Oligarşinin politikasını bu şekilde çözümlen devrimci tutsaklar, çözümlemelerine uygun olarak, Eskişehir'deki baskı ve gaspları, oradaki devrimci, yurtsever tutsaklarca başlatılan Açlık Grevini daha başında bu bakiş açısıyla ele alıp izlemeye başladılar. Oligarşinin bu politikası karşısında, herhangi bir cezaevinde gelişen-gelişecek baskı ve kısıtlamalar karşısında, sorunu lokal görme yanlışlığına düşmeden, özel bir duyarlılık içinde olmak ve de bu

çerçevede cezaevleri arası destek ve dayanışmayı örgütlemek, her zamankinden daha büyük bir önem taşıyordu çünkü.

Eskişehir'deki tutsak arkadaşlarımızın (ve ailelerimizin) eylemi 20'li günlere ulaştığında, diğer gelişmelerle birlikte ele alındığında, bu günlerin dayanışmamızı pratik olarak ifade etmemiz gereken, ve desteğimizin pratik olarak etkili olabileceği günler olduğundan hareketle, üç günlük bir destek açlık grevini gündemimize aldık ve hayata geçirdik.

24-26-27 Temmuz'da yaptığımız bu 3 günlük açlık grevi, ilgili yerlere yolladığımız dilekçe, basın açıklaması ve benzeri duyurularımızda da belirttiğimiz üzere, "şimdilik" kaydıyla, ve eylemin uzaması, çözümsüzlüğün sürmesi halinde daha etkili bir destek perspektifiyle hareket ediyorduk. (Bu kesitte desteği DS, PKK, Acilciler, DK, ÇS, Dev-Sav, TİKB davalarından tutsaklar -ve örgütsüz arkadaşlardan bir kısmı- 3 gün, bunun dışındakilerse 2 gün olarak hayata geçirdiler.)

Eskişehir'deki eylem 30'lu günlerde sürerken, bir yanda çözüm beklentileri vardı, diğer yanda da, her AG'nin, hele 30'lardaki bir AG'nin hep içinde taşıdığı olasılıklar... (Eskişehir'deki direnişçilerin büyük bir bölürhünün, son iki yıl içinde, bu sonucuya suya birlikte 7. süresiz AG'ni yaşıyor olmaları bu "olasılıkları" artıran bir faktördü.)

2 Ağustos akşamı iki tutsağın, sevk adı altında çıkarıldıkları "ölüm yolculuğu"nda katledildiklerini öğrendik.

Bu gelişme üzerine, 3 Ağustos sabahı, yukarıda adı geçen siyasi hareketlerle birlikte oluşturduğumuz platformda, yeniden AÇ kararı alarak diğer siyasi hareketlere de önerdik.

4 Ağustos sabahında, cezaevindeki tüm siyasi hareketler ve örgütsüz arkadaşlar, "Mehmetler Ölmez!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganlarıyla, açlık

VE CEZAEVLERİ DİRENİŞİ

grevindeydi.

İki tutsak arkadaşımızın katledilmelerini protesto anlamında asgari 7 günlük bir protesto eylemi ve protestomuzun sonunda hâlâ Aydın'daki eylem sürüyorsa, o noktadan itibaren de ara vermeksizin SÜRESİZ DESTEK biçimindeydi kararımız.

Cezaevlerinde yaygınlaşan eylemler, destek güçleriyle birlikte güçlü bir muhalefet odağı durumundaydılar ve oligarşi, tam da bu yüzden devletin "taviz vermez" görünümünü kurtarmaya çalışıyor, ölümlere karşın "pervasızlığını" sürdürüyordu. Ama bir noktaya kadar. O noktada iktidar, manevralar yapmak, kısmi biçimsel anlamda da olsa geri adım atmak zorunda kalıyordu. Ekim-Kasım '88 direnişleri, geniş bir toplumsal muhalefetin açığa çıkmasını sağlamış, 1 Ağustos genelgesinin hemen tüm cezaevlerinde fiili olarak uygulanılmasını getirmiş, ama buna karşın, iktidar, resmi- yasal düzeyde tartışma konusu yapmamıştı 1 Ağustos genelgesini. Temmuz-Ağustos direnişlerinin yaptırım gücü bu anlamda bir ileri adımı ifade ediyor, gelen noktada iktidar "değişik" açıklamalarıyla ortamı "yumuşatmaya" çalışıyordu.

Ne var ki, bu yeterli değildi, somut anlamda çözüm henüz sağlanmadığı için de, Aydın'daki direniş -diğer cezaevlerinde ve esas olarak Aydın'a bağlı AG'ler- sürüyordu.

Gözümüz-kulağımız, basın, radyo ve TV'de... Cezaevleri açısından, Devrimci Hareketimiz açısından, toplumsal muhalefetin geneli açısından, mevcut siyasi ortam açısından, gelişmeleri, olası yönelimleri yorumluyor, güçlerin politika ve taktiklerini gözlemliyoruz titizlikle. Yazımızın amacı, direnişleri bütün yönleriyle ele alıp değerlendirmek değil, esas olarak Temmuz-Ağustos direnişlerinin Gaziantep Özel Tip cezaevi cephesini yansıtmak olduğundan, bunlara uzunca girmiyoruz. Ama yine de birkaç noktayı vurgulamakta yarar var.

Eskişehir'deki saldırının hemen tüm cezaevlerinde genel bir duyarlılık ve tavırla karşılanması sürecin önemli olumluluklarından biriydi. Elbette, izleyebildiğimiz kadarıyla bir-iki cezaevinin dışta kalması, ya da geç katılma-erken bırakma gibi eksiklikler de vardı. Ama belirleyici öge başta vurguladığımızda... Tutsak ailelerinin direnişleri ise, kitleselliği ve uzun süreliyle geleceğe de önemli birikimler devredecek bir gelişmeydi kanımızca... 88'de olduğu gibi

bu kez de desteğin, duyarlılığın yaygın ifade biçimlerinden biri de, yine» basın aracılığıyla verilen ilanlar oldu. Ama burada bir noktayı belirtmek gerek. 88'de belli bir gelişme demek oJan ilanlar, bu kez bir kısmı açısından bir gelişmeyi değil, "kendini aşmamayı" ifade ediyordu. Özellikle, "duyarlı olmak", "tavır almak" noktasında çağrı yapan, ama ilanı verenlerin pratik bir tavır alışın dışında olduğu ilanlar, verenler açısından bir eksikliği de yansıtıyordu, ilanları elbette bir duyarlılığın ifadesi olarak kabul ediyoruz. Ancak bu kesimlerin muhalefetlerini, doğrudan tavır alış biçiminde dile getirecek yollar arayıp-bulmaları gerektiği de acık... Belli süreçleri aşma, örneğin depolitasyonu kırma doğrultusunda belli biçimler, bir müddet ileri götürücü bir işlev görebilirler. Ama aynı biçimler bir müddet sonra toplumsal muhalefetin, devrimci mücadelenin gelişimini sağlayan değil, önünü tıkayan, yerinde saymasına neden olan biçimler haline gelir. Keza, bu direnişler boyunca dışarıda hayata geçirilen çeşitli eylem biçimlerini -yasadışı gösteriler, devrimci şiddet eylemleri vb. - de, yine bu bakış açısı ışığında, sürecin olumluluklarından biri olarak kaydetmek gerekir... Toplumsal muhalefet açısından değinilmesi gereken bir nokta da, özel olarak işçi sınıfının bu direnişler boyunca genel duyarlılığın oldukça gerisinde kalmasıdır. (Kuşkusuz bunun nedenleri özel anlamda üzerinde durulacak bir noktadır.) Bütün olarak baktığımızda ise, eksiklikleriyle, yetersizlikleriyle de olsa, ortaya çıkan güçlü bir direniş, güçlü bir siyasi teşhir ve devrimci mücadeleye açısından, daha güzel bir geleceği kurma mücadelesi açısından toplumsal muhalefetin bugününe denk düşen bir mesaj olmuştur.

Evet, yeniden eyleme dönersek, eylem 40'lı günlere yaklaşırken, bu ortamda/iktidar bir yandan muhalefetin tırmanmasına engel olmaya dönük açıklamalar yapıyor, öte yandan da somutta sorunu çözmeye yanaşmama tutumunu sürdürüyordu. Kuşkusuz, iktidar, bu tavırını sürdürme "cesaretini" biraz da, oligarşinin derinleşen bunalımına paralel olarak gittikçe istikrarsızlaşan, kaygan bir zemine dönmüşen siyasal konjoktürden alıyordu.

Bu durum, cezaevlerindeki devrimci tutsakların önüne yeni bir değerlendirme gereğini çıkarıyor. Ve Devrimci Sol tutsakları olarak şöyle biçimlendiriyoruz bu aşama-

daki perspektifimizi: Aydın'daki yoldaşlarımız, dostlarımız, büyük bir kararlılık ve özveriyle sürdürüyorlar eylemi... Ama eğer, bir noktada siyasi iktidara somut geri adım attırmakta güçleri yetersiz kalırsa, Aydın'daki direniş bayrağı, gerektiğinde ölümleri de göze alan bir programla, diğer cezaevlerince devralınmak. Oligarşinin, devrimci tutsaklar karşısında bir "zafer" elde etmesine izin vermemek gerektiğini düşünüyoruz. Ve bu hem cezaevleri açısından, hem toplumsal muhalefet açısından üstlenilmesi gereken bir görev olarak görünüyör bize. (Direniş, bilindiği gibi bu noktaya gelmedi, ama bu nokta bundan sonrası açısından da değerlendirilmesi gereken bir yan kanımızca. Değerlendirilmesi ve bu değerlendirmeden çıkan sonuçlar doğrultusunda da pratik adımlar atılması gereken bir nokta. Çünkü artık süreci belirleyen, tek tek cezaevlerindeki eylemler değil, cezaevleri genelinde verilmesi-örgütlenmesi gereken bir mücadele...)

19 Ağustos. 16. gün... Sabah idare temsilcilerimizi çağırıp, Aydın'da eylemin bitirildiğini bildiriyor... Elbette yeterli değil bu bilgi bizim için. **Birincisi**, haberi kendi kaynaklarımızdan doğrulamamız gerekiyordu (bunun için TAYAD, İHD şubeleriyle telefon konuşmaları yapıyor). **İkincisi**, nasıl bittiğini-bitirildiğini öğrenmek durumundayız. Tutumumuzu da esas olarak buna göre belirleyeceğiz.

Ve sonuçta Aydın'da eylemin başarıyla sonuçlandırıldığını öğreniyoruz. Bu bilgi, »buradaki eylemimizin de amacına ulaştığını gösteriyor. Ve bir kez daha, devrimci tutsaklarla oligarşi arasındaki çarpışmada, olmamız gereken yerde olmanın, devrimci dayanışmanın, başarının coşkusunun yayayarak son veriyoruz eyleme.

Elbette, egemen sınıflar, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik politikalarından: baskı, kısıtlama, işkence vb. uygulamalarından vazgeçmiş -ya da vazgeçecek- değiller. Yarın bir başka genelgeyle, bir başka tüzükle yineleyebilirler saldırılarını. Ama her seferinde devrimci tutsaklardan, ailelerimizden aynı yanıtı alacaklardır: tavizsiz DİRENİŞ.

27. Ağustos 1989

**GAZİANTEP ÖZEL TİP CEZAEVİ
DEVİRİMCI SOL DAVASI TUTSAKLARI
ADINA İBRAHİM HAFTA**

ÇÖZÜM 9

CEZAEVLERİ DİRENİŞİNDE İŞÇİ SINIFININ TAVRI

Cezaevlerinde "1 Ağustos Genelgesi" olarak ifadesini bulan Adalet Bakanlığı genelgesinin yaklaşık bir yıl sonragündeme gelmesiyle Türkiye'nin bir çok cezaevinde süresiz açlık grevleri gündeme geldi. İnsanca yaşam koşullarının sağlanması ve siyasi kimliğin korunması için Eskişehir cezaevinde siyasi tutuklu ve hükümlülerin yürüttükleri SAG sürerken Aydın ve Nazilli cezaevlerine gerçekleştirilen sevk sırasında iki siyasi hükümlü uğradıkları saldırı sonucu yaşamlarını yitirdiler. Siyasi iktidarın cezaevlerinde siyasi tutuklu ve hükümlülere karşı izlediği politikayı değerlendir misiniz?

Eskişehir cezaevinde başlayan SAG'ın 35. gününde Aydın ve Nazilli'ye gerçekleştirilen sevk sırasında siyasi tutuklu ve hükümlülerin saldırıya uğramasını ve Hüseyin H. Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya'nın öldürülmesiyle sonuçlanan olayları nasıl değerlendiriyorsunuz.

Söz işçi sınıfının temsilcileri olarak siyasi tutuklu ve hükümlülerin siyasi kimlik ve insanca yaşam kavgasını nasıl değerlendiriyorsunuz? İşçi sınıfı son olaylar karşısında gerekli duyarlılığı gösterebildi mi? Gösteremediyse bunun nedenleri neler olabilir? Son eylemlilik sürecinde sınıf olarak neler yaptınız ya da nasıl yapmanız gerekirdi özet olarak değerlendirilebilir misiniz?

Teşekkürler...

29.8.1989

YENİ ÇÖZÜM DERGİSİ

ÇİMSE-İŞ SENDİKASI İSTANBUL ŞUBE SEKRETERİ N.KEMAL ERTEN

Y.Ç....

N.K.ERTEN- Son seçimlerde almış olduğu %21'lik oy potansiyeli ile oldukça sarsılan Özal Hükümeti ve yandaşları, ayakta kalabilmek için çırpınmaktadır. Kendisine karşı yükselen demokratik muhalefeti bastırabilmek için, haklı davalarında gereksiz yere cezalandırılan demok-rat-ilerici insanlara yaptığı baskılar da bunlardan biridir. Cezaevlerindeki baskı ve terör de, sindirme politikasından başka bir şey olamaz.

Y.Ç....

N.K.ERTEN- Eskişehir'de başlayan açlık grevinin 35.gününde, Aydın ve Nazilli'ye sevk yapılırken hayatını kaybeden iki mahkumun sorumlusu; cezaevi yetkilileri ve siyasi iktidardır. Bence bu olay bir sevk değil, resmen toplu cinayet girişimidir.

Y.Ç....

N.K.ERTEN- Bir ülkede insanların siyasi mücadele vermesi kadar doğal bir şey olamaz. Ayrıca bir de, insanca yaşam ve onurunu korumak için mücadele ediliyor-sa bu da en doğal haklarıdır.

İşçi sınıfı son gelişmelerde gerekli duyarlılığı gösteremedi. Bunun başlıca nedeni örgütlülük ve bilinç açısından henüz geri oluşu, ekonomik sıkıntıların yarattığı çaresizlik içinde bocalamasıdır. Kısacası son eylemlilik sürecinde, sınıf olarak hiçbir şey yapamadığını söyleyebilirim.

Artan hayat pahalılığı ve yüksek enflasyon karşısında ayakta kalabilmek ve örgütlü güç haline gelebilmek için, işçi sınıfı ekonomik ve siyasi mücadelesini birlikte sürdürmelidir.

Y.C.-Teşekkür ederiz Sayın Erten.

N.K.ERTEN- Ben de teşekkür ederim.

TEZKOOP-İŞ İSTANBUL 3.NO'LU ŞUBE İDARİ SEKRETERİ NAFİYE KABAN

Y.Ç....

N.KABAN- Bir ülkede adalet mekanizmasının işleyişi ve cezaevlerinin durumu, bence o ülkede nasıl bir demokrasi olduğunun ve insan haklarının verilen değerin de ölçüsüdür.

Bugünkü siyasi iktidar, gerçekte halk desteğine dayanmıyor. Oy yüzdesi %15'le-rin altına inmiş durumda. Ama büyük sermaye çevrelerinin ve uluslararası tekelin çıkarı için, koltuklarını terketmek de istemiyorlar. İktidarın uygulamalarıyla, halkın talepleri arasındaki uçurum, sürekli baskı ve terör politikalarıyla dengelenmeye çalışılıyor. İşçi ücretlerini düşük tutan, grevleri kırmaya çalışan, her kesime baskı ve terör uygulayan anlayış, doğal olarak iktidarın cezaevleri politikasına da yansıyor. Yetkililerin, "asmaayı ta besleyecek miyiz?", "onlar terör suçlusu"...gibi açıklamalarından da anlaşılacağı üzere; cezaevlerindeki siyasi mahkumlar "her türlü kötülüğe layık düşmanlar" gibi görülüyorlar. Uygulamalar da bu düşüncelerin sonucu bence...

Mevcut siyasi iktidar 12 Eylül'ün devamı niteliğindedir ve sivil bir kimlikle 12 Eylül programını sürdürmek istemektedir. Siyasi tutuklulara yaklaşımı 12 Eylül'cülerden farklı değildir. 12 Eylül'ün "sesi soluğu çıkmayan tek-tip insan yaratma" amacı mevcut iktidarca da benimsenmektedir. Bu yöndeki çabalar en yoğun biçimde, 12 Eylül sonrasında direniş odağı haline gelen cezaevlerinde gündeme gelmiş; yığınla direniş, ölüm oruçları yaşanmıştır. İnsan-lar siyasi kimliklerini ve onurlarını koruma, insanca yaşam talepleri için her türlü bedeli göze alarak direnmişler ve direnmektedir-ler. Siyasi iktidar ise, düşman gördüğü bu

insanların direnişini kabullenememete, sürekli yıpratma yanında, fırsatını bulduğunda toplu imha hesapları bile yapabilmektedir.

Y.Ç....

N.KABAN- Bir cinayet işlendiğinde bunun biçimi, yöntemi fazla önemli değildir. Ortada açıkça, iki siyasi mahkumun öldürülmesiyle sonuçlanan ve sorumlusunun da siyasi iktidar olduğu bir cinayet var. 35 gündür açlık grevinde olan ve yatağa düşmüş durumdaki insanları; kapalı-havasız arabalarla saatlerce sürecek yolculuğa çıkarmanın, pervasızca davranmanın başka bir açıklaması olamaz.

Mahkumlar, sonucu baştan belli olan "toplu katliam" yolculuğuna bile bile çıkarılmış; doktorlardan zorla rapor alınmış ve üstüne üstlük gidilen yerde çeşitli biçimlerde işkence dayak uygulanmıştır.

Y.Ç....

N.KABAN- Ben işçi sınıfının mücadelesiyle siyasi tutusakların mücadelesi arasında öz olarak bir fark görmüyorum. Çünkü toplumun her kesimi egemen sınıfların ve siyasi iktidarların aynı **yöndeki politikaları** la yüz yüze bulunuyor...

Baskı ve terör, insan onuruna yönelik saldırılar, hayat pahalılığı ve yoksulluk, keyfi uygulamalar... her kesimi doğrudan etkiliyor. Yani ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan emekçi kesimlerin karşılarındaki hedef ortak...

Son cezaevleri direnişleri ve iki mahkumun ölümü, kamuoyunu geniş ölçüde harekete geçirdi, ancak kamuoyunu oluşturan bu duyarlı kesimler arasında sendikaların, işçi sınıfı örgütlerinin yeterince yerini alamadığını üzülerek söylemek zorundayım.

İşçi sınıfı, konumu gereği en önde yerini alması gerekirken, bir sürü demokratik kitle örgütünün bile (TAYAD, İHD, gibi) gelişinde kaldı. Gazete ilanı ve demeçlerin ötesine geçilemedi.

Asıl yapılması gereken, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması ve sınıf olarak ağırlığını koymasındır. Bu eksikliğin nedenleri, bu yazıda açıklanamayacak kadar geniş boyutlu olduğu için girmiyorum sorunlar sınıf mücadelesinin düzeyi ve genel sorunlarından kopuk değil. Sınıfsal temelde örgütlülüğü geliştirip sarı sendikacılığın etkinliğini kırabildiğimiz ölçüde gelişme sağlayacağımıza inanıyorum.

İETT ÇALIŞANLARI DERNEĞİ YÖNETİM KURULU SEKRETERİ RECEP ATASOY

Y.Ç....

R.ATASOY- Mevcut siyasi iktidar, bildiği gibi 12 Eylül'ün devamı niteliğindedir. 12 EylülTün programını daha uzun vadeli kılma anlayışı içinde hareket etmektedir. Bir de buna son dönemlerde %15'ere inen oy tabanı eklenince, baskı ve terör uygulamalarının gerekçeleri daha çok artmaktadır.

Bu programla hareket eden siyasi iktidar, insan hakları ve hukuk anlayışın gereği, cezaevlerindeki siyasi tutsaklara "düşman" gözüyle bakmaktadır. Dolayısıyla "düşmana" yapılacak her türlü uygulama normaldir, meşrudur onlar için... Cezaevlerindeki uygulamaları da bu çerçeveye oturtuyor.

Y.Ç....

R.ATASOY- Eskişehir cezaevinde başlayan açlık grevinin yarattığı kamuoyu ve teşhiri etkisizleştirmek gerekiyordu. Ayrıca "devlet güçlüdür, pazarlık yapmaz" düşüncesini yerleştirmek için direnişi kırmak istediler. Tünel olayını bahane edip, 35 gündür açlık grevinde olan insanları Aydın ve Nazilli'ye sevk ettiler. Bunun adı açıkça, sonucunun önceden bile bile cinayet işlemektir, toplu cinayet girişimine göz yummaktadır.

Y.Ç....

R.ATASOY- Cezaevlerinde bulunan siyasi tutuklular, her ne kadar "terörist", "suçlu" gibi gösterilmeye çalışılsa da, gerçekte suçlu değillerdir. Asıl suçlular onları oraya düşüren, insanlık dışı koşullarda ve onursuzca yaşamaya zorlayan siyasi iktidarlardır. Bu insanların, tutuklu bulunsalar bile insanca yaşamak, onurlarını korumak en doğal haklarıdır. Bunu saygıyla karşılıyor ve takdir ediyorum.

İstanbul Sağlıkçılar cezaevinde, Diyarbakır'da geçmiş yıllarda, siyasi tutuklular ölüm orucu içinde ve çeşitli direnişler de yaşamlarını yitirdiler, onlarcası sakat, yaralı kaldı. Ama kararlıca inançlarını ve onurlarını korumasını bildiler. Saygıyla karşıladığımız bu örnek davranışlar gibi, bugünkü direnişlerde aktif biçimde desteklenmeli, sorumluluk duyulmalıdır.

Son gelişmelerde maalesef işçi sınıfı gerekli duyarlılığı gösteremedi. Gazete ilanları ve sınırlı açlık grevleri dışında pek bir şey yapılmadı. En duyarlı ve dinamik tavır içinde olması gereken işçi sınıfı örgütleri, sürecin gerisinde kaldı.

Bunun nedeni, işçi sınıfının henüz kendi gerçek örgütlülüğüne ve önderliğine kavuşamamış oluşudur.

BELDE-İŞ SENDİKASI GENEL MALİ SEKRETERİ MUSA AYKANAT

Y.Ç....

M.AYKANAT= Cezaevleri gerçeğini ve bugün ulaşılan noktayı 12 Eylül'den koparak düşünmemek gerekir. Çünkü 12 Eylül'de hedeflenen şey; tekellerin çıkarlarını artırmak için her türden muhalefeti, özellikle de örgütlü devrimci muhalefeti hem fiziksel, hem de ideolojik olarak yok etmekti.

Rziksiz yok ediş programı kısa bir zaman diliminde gerçekleştirilmeye çalışılırdı, ideolojik yok ediş hedefi daha karmaşık ve uzun bir zamana yayıldı. İşte bugün ANAP eliyle devam ettirilen baskıların asıl kaynağı budur,

1 Ağustos Genelgesi (ve daha önceki uygulamalar-pişmanlık yasası gibi) ve bunun üzerine oturtulan baskılar-ışkenceler bu sürecin farklı aşamalarındaki yansımalarıdır.

Örgütsel olarak darbe vurulan tüm demokrat-ilerici-devrimci düşünceler, cezaevlerinde yoğun bir baskıyla, tecrit politikasıyla, ideolojik ve fiziksel saldırıyla düşüncelerini inkara, teslimiyete zorlandılar.

Yer yer yaratılan yalınliklar, "kazanılan(!)" her pişmanlık, kamuoyunda işlenen depolitizasyon ve örgüt korkusuyla yoğunlaşarak asıl olarak devrimci düşüncelerin halk tabanında yer bulması engellenmeye çalışıldı. Yani "tehlike" potansiyel olarak yok edilmeye çalışıldı.

Bu anlamda cezaevlerindeki baskıların ikili bir karakteri vardır:

1- Siyasi tutsakları mümkün olduğunca düşüncelerinden uzaklaştırmak, en azından yıldırarak ve dışarıya en az zararlı birer birey olarak çıkılmalarını sağlamak;

1 AĞUSTOS GENELGESİ

2- Bu konuda atılan her başarılı adımı kamuoyunda yoğun bir propaganda ve ideolojik saldırıyla yaymak, bu yolla devrimci düşüncelerin halk içinde yeniden yer edinmesini engellemek, en azından bunu yavaşlatmak,

Ancak şunu rahatlıkla söyleyebilirim: Bu amaçla atılan her adım, cezaevlerindeki kararlı direnişler nedeniyle istenilen boyutta atılamamıştır.

Cezaevlerindeki siyasi tutsaklar bu programı görüp, direnişlerini ölüm oruçları düzeyinde hayata geçirerek bozmuşlardır.

Bugün işçiler cezaevlerindeki sorunlara sahip çıkıyorlarsa, mücadelelerin yeni eylem biçimleriyle zenginlikler katıyorlarsa, bunda cezaevlerindeki sürekli ve kararlı mücadelelerin verdiği direniş mesajlarının önemli bir etkisi vardır.

Y.Ç....

M.AYKANAT- Bu sorunuzun yanıtını bir önceki sorunuza verdiğim yanıtta aramak gerekir. Eskişehir'deki saldırıların ve şevklerde iki siyasi tutsağın öldürülmesinin nedeni asıl olarak budur, ama buna dönemin özelliklerini, Özal iktidarının ekonomik-siyasal ve sosyal açmazlarını da eklemeliyiz.

Bence bugün cezaevlerinde baskı-direnış, kazanılan haklar, hak gaspları kısır döngüsünün sürekli tutmalarında, ülkemizdeki genel sorunların çözümünde halkın henüz yeterli bir örgütlü mücadele seviyesine ulaşamamış olmasının da payı vardır.

Cezaevlerinde yeni baskıların ve hak gasplarının yaşanmaması, insanlık onuru ve siyasi kimliklerini koruma mücadelesi, sadece siyasi tutuklu ve hükümlülere bırakılırsa, bu kısır döngünün aşılması neredeyse olanaksızdır. Cezaevlerindeki sorunlar ülkenin genel sorunlarının bir parçası olarak ele alındığı, mücadele her alanda örgütlü olarak sürdürüldüğü ve kurumlaştığı oranda cezaevlerindeki sorunlar sorun olmaktan çıkar.

Y.Ç....

M.AYKANAT- Siyasi tutuklu ve hükümlülerin siyasi kimlik ve insanca yaşam kavgasını sadece sözcük anlamı olarak almıyorum, daha önemli bir işlev var bu mücadelenin.

Hangi koşullarda olursa olsun,

eğer kararlı ve tutarlı bir mücadele hattı izlenirse ancak o zaman onurlu bir yaşam olabileceğinin mesajı olarak algılanmak gerek.

Buna Metris'teki siyasi tutsakların mücadelesini örnek verebilir. Buradaki siyasi tutsaklar verdikleri kararlı mücadelelerle sadece kendi onurlarını ve siyasi kimliklerini korumadılar, aynı zamanda tüm cezaevlerindeki siyasi tutsaklara ve Türkiye kamuoyuna "kazanmak direnmekten geçer" mesajını verdiler... Bu gün çeşitli cezaevlerindeki direnişlerde ilk direnişlerin tohumları vardır.

İşçi sınıfının bu konuya gerekli duyarlılığı gösterip göstermediğine gelince: Buna verilecek yanıt ne yazık ki "evet" değildir. Bunun bir çok etkeni var tabii.

İşçi sınıfımız 12 Eylül'ün yarattığı korkuyu daha yeni yeni atmakta. Onun demagogik saldırılarının özünün daha yeni yeni kavramakta ve giderek netleşiyor. Bunun yanında örgütsüz, örgütsüz olduğu için de tepkileri olması gerekenin çok altında kalıyor.

İşçi sınıfımızın gelişmeler karşısında sınıfsal tavrını koyabilmesi için sınıf olma bilincine ve buna uygun örgütlülüğe sahip olması gerekir. Oysa işçi sınıfımız hâlâ 1980'den **bu yana zorla hapsedildiği Türk-İş kampından**; yasal yasaklar çemberinden kurtulabilmiş değildir. Anlayış olarak da kurtulamamıştır. Daha yeni yeni bunlardan kurtulma kavgası veriyor. Bu da genellikle kendiliğindenci tarzda oluyor.

Cezaevlerindeki olaylara gösterdiği duyarlılık da bu çerçevededir. Daha çok tabandan bir tepki olmuştur. Sendikaların tepkileri ise şubelerarası tartışmalar ve ilanlar düzeyinde kalmıştır. Ben bunları da bir gelişme olarak görmek istiyorum. Daha iki yıl öncesine kadar bunları yapmak bile kimsenin aklından geçmiyordu. Egemen olan korkuydu...

Burada kendi özelimizde de konuya yaklaşmak istiyorum.

Biz Belde-İş olarak henüz örgütlenme aşamasındayız. Bu nedenle de her konuda olduğu gibi bu konuda da tepkimizi sayısal çoğunlukla değil, işin niteliğiyle ele almak gerekir. Doğrusu da budur.

İki günlük destek açık grevi, açık

grevlerindeki destekçileri ziyaret, Adalet Bakanlığı'na toplu telgraf çekme, imza toplama, Hüseyin H.Eroğlu'nun cenaze törenine katılma, cezaevlerindeki baskıların nedenleri ve boyutları-direnışlerin değerlendirilmesi konulu sohbet toplantıları gibi etkinlikler gösterdik (Bunları basına da açıkladık ama her zaman olduğu gibi yer vermediler) Çeşitli protesto biçimleri içinde yerimizi aldık.

Biz başından beri cezaevlerindeki sorunları, işçi sınıfının ve emekçi halkın sorunlarından, demokrasi mücadelesinden ayrı olarak görmedik. Bu konuya özel bir duyarlılık gösterdik. Ama bunun yeterli olduğu iddiasında değilim. Daha net ve belirleyici şeyler yapmak gerekir ve biz, henüz bu durumda değiliz. Bu durumda olanların ise böyle bir anlayışları olmadığından sesleri çıkmadı-çıkıyor.

Sonuç olarak, işçi sınıfımızın tepkisi imza-ilan-açlık grevi gibi pasif ve kendiliğindenci düzeyde kalmıştır. Oysa toplu ve örgütlü bir tepki gösterebilmeliydi, daha da önemlisi kendi sorunlarıyla bütünleştirerek üretimden gelen gücünü kullanmalıydı. Kullanmadı-kullanılmadı veya kullanamadı, ne dersek diyelim, ama değişmeyen gerçek şudur: İşçi sınıfımız henüz bunları yapabilecek düzeyde örgütlü ve bilinçli değildir. İçinde yer aldığı sendikalar ise genel olarak uzlaşmacı-devletçi sarı sendikalardır. Yani kendi gelişimini engelleyen yapılar içinde yer alıyor. Duyarlı ve sınıf perspektifli yaklaşır gibi görünenler ise özünde statükocu, reformist-pasifisttirler. İşçi sınıfının bayramına bile sahip çıkmayanlardan, cezaevleri sorunlarına sahip çıkmalarını beklemek gerçekçi olmaz.

İşte tüm bu etkeler ve konu dışı olduğu için açmadığım daha bir yığın etken nedeniyle işçi sınıfımız ve sendikalar olaylarda seyirci veya pasif kalmıştır. Yine de inanıyorum ki işçi sınıfı bütün bu olumsuzlukları aşacaktır. Kendiliğindencilikten örgütlülüğe doğru hızlı adımlarla ilerliyor. Biz ise bu sürecin iradi olarak hızlandırılması mücadelesini veriyoruz.

Y.Ç.- Teşekkür ederiz Sayın Aykanat.

M.AYKANAT- Ben de teşekkür ediyorum.

AÇLIK GREVLERİ VE HUKUKÇU SORUMLULUĞU

Siyasi iktidarın ülke genelinde, baskı ve zor politikasıyla sürdürdüğü uygulamalar, bu politikanın bir parçası olarak cezaevlerinde de yansımaları bulmuştur.

Cezaevlerinde sürdürülen siyasi tutuklu ve hükümlülerin haklı ve meşru taleplerine dayalı açlık grevlerinin yayıldığı, tüm yasa ve hukuk kurallarının ayaklar altına alınarak insan yaşamını hiçe sayar şekilde gerçekleştirilen sevk uygulaması ve işkence politikası ile iki insanın katledildiği, ellili günlere varan açlık grevlerinde insanların adım adım ölüme yaklaştığı bir süreçte "demokratım" "aydınım" diyen bir insanın, üstelik "hukukçu" ise hareketsiz kalması beklenemezdi.

Hukukun ayaklar altına alındığı bir ülkede, hukuka sahip çıkacak olan elbette ki öncelikle hukukçular olmalıydı. Devrimci-demokrat kişiliğimiz ve hukukçu kimliğimizle aydın misyonu yüklenen bizler, bu misyonun gereği, yerine getirmemiz gereken sorumlulukların bilinciyle hareket etmeliydik. Çünkü, "aydın olmak salt yazmak çizmek değildir. Bizzat halka pratikte önderlik etmek de aydının görevidir."

"Yüklenildiği sorumluluğa gözlemin kapayanlar ya da bu sorumluluğun gereklerini yerine getirme cesaretinde yoksun olanlar, etiketleri ve kariyerleri ne olursa olsun, içinde yaşadıkları toplum için hiçbir değer ifade etmezler". "Çağdaş, ideal aydın, düşünce ve eylem adamıdır." Aydın olma misyonunu yüklenmiş

hukukçu, siyasi iktidarın hukuk dışı uygulamalarını tespit etmekle yetinmez, bu hukuk dışılığı karşı pratikte tavrını da alır.

Baskının sömürünün, aşağılanmanın bir yazgı olmaması, tutarlılık ve özveriyle, bu baskı ve zora karşı direnenlerin yanında yer alınmasına bağlıdır.

Siyasi iktidarın cezaevlerinde hayata geçirmeye çalıştığı baskı ve zor politikası her zaman siyasi tutuklu ve hükümlülerin onurlarını ve siyasi kimliklerini koruma mücadelesi ile karşılaşmıştır. Siyasi iktidar özellikle 12 Eylül'den sonra siyasi tutuklulara karşı yönelttiği sindirme ve yok etme politikasıyla hak gasplarını yoğunlaştırmış, insanca yaşam hakkını hiçe sayan bir tutum içine girmiştir. Buna karşılık siyasi tutsaklar AG'lerle siyasi kimlik ve onuru koruma mücadelesinin yanında aynı zamanda, tutuklu ve hükümlülerin, siyasi iktidarın hukuk dışı politikasına karşı direnme hakkını kullanmışlardır.

1215 tarihli Magna Carta' dan bu yana hemen tüm özgürlük bildirilerinde ve anayasalarda yer alan direnme hakkı hukuki bir haktır. 1961 Anayasasının başlangıç kısmında da hukuki bir hak olarak tanıyan direnme hakkının bu niteliği 8.12.1988 tarih ve 988/2E 988/1K sayılı Anayasa Mahkemesi kararında da tespit edilmiştir."

Ve, meşru ve hukuki bir hak olan direnme hakkını kullananların yanında yer almak; adaleti temsil et-

tiğini söyleyen Adalet Bakanı Oltan SUNGURLU'nun sözettiği gibi "kışkırtıcılık" değil; insan olmanın yanında hukukçu olmanın bir gereği ve zorunluluğudur. İnsanlık ve hukuk, baskı ve zor politikalarına boyun eğerek değil, baskı ve zora karşı direnenek ilerlemiş, gelişmiştir.

Bu anlayışımız doğrultusunda; devrimci-demokrat kişiliğimiz ve hukukçu kimliğimizle "meslek örgütlerimizin gereken girişimleri yapması gerektiği ve bu anlamda yapabileceklerimizin meslek örgütümüzü harekete geçirme çabası olabileceği" mazeretine dayanarak sorumluluktan kaçmak yerine, avukatlar olarak neler yapabileceğimizi düşünen bizler, meslektaşlarımızla olan görüşmelerimizde daha baştan tavrımızı en net biçimde ortaya koyduk. Baroların harekete geçirilmesi için girişimlerde bulunmak yeterli değildi. Geline aşamada bu girişimlerimiz sonucu barolardan gelebilecek tepkiler iki yönden sınırlı olacaktır. Birincisi baroların ağır işleyen hantal yapısı, yönetimlerin duyarsızlığı nedeniyle, bürokratik yollardan yapılan başvurularla elde edilebilecek sonuçlar yetersiz kalacaktı. İkincisi baroların henüz sahip olması gereken niteliğe ulaşmamış olması, yükselen demokrasi mücadelesinde olması gereken yerden uzakta bulunması ve meslek örgütü olarak yapılabilecek şeylerin daha sınırlı olması nedeniyle, avukatların hukukun çiğnenmesi karşısında hukukçu kimliği ile daha geniş bir hareket alanı ola-

HUKUKÇU SORUMLULUĞU

çağında kamuoyu oluşturulmasında etkinliği daha güçlü olacaktı.

Ayrıca "baroların harekete geçirilmesi"nden anlaşılan sadece baroya bir takım taleplerle gitmek değildir. Tabanın gerisinde kalan baro yönetiminin duyarsızlığı karşısında avukatların kendi inisiyatiflerini kullanarak bir takım girişimlerde bulunması, siyasi iktidara karşı tavır alması da baroları harekete geçirir. Nitekim yaşadığımız süreç bunun en açık kanıtıdır. Aksi halde; baronun harekete geçmesinin sağlanması yerine, baronun hareketsizliğinin yanında yer alarak gerileme gösterileceği açıktır.

"Bu hükümetin oy kaybetme korkusu yoktur ve bu nedenle de baroların baskı unsuru olabilmesi mümkün değildir." gibi teslimiyetçi bir mantıkla sorumluluktan kaçılmaz. Baro yönetimlerinde egemen olan bu anlayışı yıkmak, baroları demokrasi mücadelesinde etkin bir konuma kavuşturmak da biz hukukçuların görevidir.

Somut olaya bakışımız da son derece netti: Bir tarafa çağdışı ve hukuk-dışı uygulamalarıyla cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlüler üzerinde gayrimeşru bir terör politikası yürüten siyasi iktidar, diğer tarafta onurunu ve siyasi kimliğini koruma mücadelesinde, haklı ve meşru taleplerinin kabul edilmesi için direnenler vardı. Bizim görevimiz bu iki taraf arasında uzlaşma sağlamak, bir tür tampon görevi görmek değil, siyasi tutuklu ve hükümlülerin taleplerinin kabul edilerek, cezaevlerindeki insanlık dışı politikaya derhal son verilmesini istemektir.

Burjuva hümanizmi ile can bedeli bir mücadele veren bu insanların ölümünü önlemek adına uzlaştırma politikasına gitmek; baskı ve zora karşı direnenlerin karşısında yer almak, tarafsızlık adı altında hukuk dışılıktan yana olmak sonucunu doğurur objektif olarak. "Bu yiğit insanların ölmesini istemedikleri için" uzlaştırma politikalarına gittiklerini ileri sürenler de unutmamalıdır ki; "bu

yiğit insanları" yiğit yapan da, onurlu yapan da verdikleri mücadeledir. Onları mücadelesinden soyutlayarak ele alanlar "onlar için "mücadele vermek" bir yana "onlara karşı" mücadele vermek konumuna düşerler. Çözüm, her ne olursa olsun açlık grevinin sona erdirilmesini sağlamak değil, onların mücadelesine destek vererek, siyasi iktidarın gayrı-meşru ve hukukdışı politikasını teşhir ederek, kamuoyu yaratma görevini yerine getirmek, bu mücadelenin zaferle sonuçlanması için çaba göstermektir. Kazanılan zafer sadece açlık grevine giden siyasi tutuklu ve hükümlülerin değil, hukuk-dışılığı, baskıya ve zora karşı verilen mücadelenin zaferi olacaktır çünkü.

Öne sürdüğümüz tüm önerilerde olduğu gibi, desteklediğimiz tüm önerilerde de perspektifimiz bu oldu, başından sonuna dek. Neler Yapılabilir? Sorunun adılığı ve önemi nedeniyle "şu" ya da "bu" seçeneğine yerine elimizden gelen tüm çabayı göstermek, avukatlar olarak bulunabileceğimiz "bütün girişimlerde bulunmak" ayrıca hukukçu ve aydın kimliğimizle, hukukun ayakları altına alındığını, iktidarın cezaevlerine yönelik hukuk ve insanlık-dışı politikasını kamuoyunda teşhir etmek, baskıya-zora, hukukdışılığa karşı verilen mücadelenin içinde yer almaktır görevimiz.

Bu görev ve sorumluluğun bilinciyle hareket ederek, ilerici devrimci-demokrat avukatlarla ilişkilerimizi geliştirdik. Duyarlı avukatlara İstanbul, Aydın ve Ankara'da yapılan toplantılarda, başta AG olmak üzere her türlü aktif protesto ve destek tavrına hazır olduğumuzu belirttik. Fakat, ne yazık ki, tüm toplantılarda da avukatların çoğunluğu meslek anlayışlarını ön plana çıkararak, bırakalım devrimci-demokrat aydın sorumluluğunu, çağdaş bir hukukçu tavrını göstermekten dahi geri kaldılar. Ancak, Aydın'a gitme, suç duyurusunda bulunma ve telgraf çekmenin ötesinde tavır geliştirilemedi. En acısı, Adalet Bakanlığına gidileceği doğrultusunda ilan verile-

rek, avukatların Ankara'ya çağırılmasının sonucunda yaşanan fiyasko oldu. Basının bile alay konusu olan Ankara'daki "yürüyüş", toplantısında ANAP'ın temsilciliğine soyunmuşçasına "kraldan kralcı" bir tutumla, yürüyüşü sabote edenleri ve bu sabotaja göz yumanların tutumlarını yaşıdık, maalesef utanmadan "avukatlık mesleğiyle bağdaşmayacağı" gerekçesiyle "Evet bu yürüyüşü engellemeye çalışıyorum" diyenleri ve buna ses çıkarmayanları gördük. Ve bunlar yine utanmadan, ölenleri, ölüme yatanları umursamazcasına, hukukçu olmaktan uzak bir tutumla, birşeyler yapılmasını isteyen bizlere "gençsiniz, heyecanlısınız vs" diyerek, sorumsuzluğu duyarsızlığı savundular.

Toplantıda geçenleri uzun uzun anlatmak istemiyoruz. Bunlar yaşandı. Yaşananlar yeri geldiğinde uzunca da yazılacak, konuşulacak. Ama şu bir gerçek ki tüm olumsuzluklara, tüm engellemelere, korkulara ve kaygılara karşın, insanım, hukukçuyum diyen avukatlar çıktı. "Önce mesleğim gelir sonra insanım" diyen bir mantıkla insan olmanın bilinciyle hukukçu kimliğini birleştirenler çıktı. Demokrasi Mücadelesinde Avukatların da içinde bulunduğu bu duyarlı ve sorumlu avukatlar, yıllardır süren statükoları kırarak, baro tarihinde yeni bir sayfa açtılar. Büyük bir şey olmasa da, "önce mesleğim" diyenler için, büyük olan, 3 günlük AG yaptı devrimci demokrat avukatlar.

Evet, önemli olan statüleri kırmaktır. Yalnız insanlık dışı, hukukdışı uygulamalara karşı değil, anti-demokratik yasalara, 82 Anayasasına ve diğer insanlık onurunu ayakları altına alan tüm uygulamalara karşı kendine ilerici demokrat-devrimci, hukukçuyum diyen hukukçular birleşerek bu ülkenin insanı olmanın duyarlılığı ve sorumluluğuyla hareket etmelidir diyoruz. Biz Demokrasi Mücadelesinde Avukatlar, bu duyarlılık ve sorumluluğun bilinciyle hareket edeceğiz. **Demokrasi Mücadelesinde Avukatlar**

BURUK BİR CENAZE VE REFORMİZM

Ege'de reformizm oldukça ilginçtir... İdeolojik söylemlerde "büyük" farklar taşıyan toplulukları pratikte yanyana görebilirsiniz rahatlıkla... "THKP-C geleneğinden" geldiğini göğsünü gururla yumraklayarak söyleyenler bir an sonra çok farklı "gelenekten" gelen topluluklarla pratikte "ideolojik birlik" sağlayıverirler...

Akhisar'da bir Ağustos akşamı yüzlerce insan bir devrimciye "son" görevlerini yerine getirmek için toplanmış... Manisa polisi de tekmil kuvvetiyle orada...

Faşizm İnkılâp DAL'ı katletmiş. Öyle işkencehanelerde, dağlarda kurşuna dizerek, darağacıyla katletmedi inkılâp'ı... Faşizm yaratıcıdır... Yöntem bulması hiçte zor değildir... Tedavi olanakları varken izin vermayarak, öleceğinden kesinlikle emin olduğu anda "git yurtdışında öl" izni vererek de katledilir insanlar... Aylarca pasaport izni vermeyerek, İnkılâp'ın vücudunu kanserin sarmasını, hücre hücre yiyip bitirmesini büyük bir zevkle seyrederek katletti faşizm... Ve aylarsonra kahkahalarla gülererek pasaport kamuflajlı defin belgesini verdi, koca bir T.C damgası bastı... Ve çıkışının üzerinden bir ay geçmeden Fransa hastahanelerinde İnkılâp Dal şehit düştü...

Fransa'dan gelen cenaze reformizme göre fazla "gürültü patırtı çıkarılmadan" kaldırılıverilmeliydi... Öyle slogan atmak, faşizmi lanetlemek, protesto etmek gibi "taşkınlıklar" zarar vermez miydi hiç? Sessiz, suskun yürünmeli, "tehlikeli" şeyler yapılmamalı, hele hele "DEV-GENÇ" gibi "belalı" çelenkler taşınmamalıydı! SP çelenginin ise itiraz görmemesine sinirlenen birtakım "sol sapmalar" da almasa hiçbir "tehli-

ke" ve "taşkınlık" olmayacaktı zaten...

Akhisar'da toplanan bin civarında bir kitlenin gözleri önünde tarih, "THKP-C geleniğinden" geldiğini söyleyenlerin DEV-GENÇ çelengine itiraz ettiklerine, gözönünde kaldırmak istediklerine hayretle tanık oldu... "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları ise siyasi polis kadar onları da korkuttu... Aman, gözaltı-işkence falan olurdu! Bu bir provokasyondur... Hemen kitle apar-topar dağıtılmalı ve polise gerek bırakılmamalıydı...

İzmir'li devrimci sol güçler, YENİ ÇÖZÜM, DEVRİMCI GENÇLİK, DEMKAD ortak çelengiyle İnkılâp DAL'ın cenazesine katıldılar. Cenazeyi faşizmin lanetlendiği, haklı öfkemizin haykırıldığı, İnkılâp'ın katillerinden hesap sorulacağını vurgulandığı bir devrimci kitle gösterisine dönüştürmek gerekiyordu. Cenaze törenleri, suskun, yaslı, gözyaşları döken sessiz bir defnetme olmaktan çıkarılmalı, bir protesto, bir lanetlenme göstergesi olmalıydı... Diğer türlü İnkılâp DAL'a da saygısızlık yapılmış olurdu...

Ancak bu konuda yapılan tüm girişimler, her renkten reformizmin cenazeyi "gürültüsüz-patırtısız" kaldırma kararlılığında eridi. Ailesi bu çabaları "arkadaşları sessiz olmasını istiyor" diyerek reddetti...

İlginçtir, cenazenin evden camiyeye kadar taşınarak yüründüğü sırada "bir tatsızlık çıkmaması" için neredeyse polisten daha fazla çaba harcayan, önlemler alan "THKP-C gelenekleri" ile İzmir İHD idi... yürüyüş sırasında SP'lilere, SP çelengi-ne ses çıkarmayan, en ufak bir rahatsızlık duymayanlar, DEV-GENÇ imzasının gururla taşınmasından çok rahatsız oldular... Dün İnkılâp'ı,

İnkılâp gibi yüzlerce devrimciyi ihbar eden karşı-devrimci PDA artıkları cenazede rahatlıkla yer alır ve destek görürken, faşizme karşı mücadeleye eden devrimciler tepkiyle karşılanıyordu...

Devrimci sol güçler, cenaze konuşmalarının ardından "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Faşist Cinayetlerin Hesabını Soracağız" sloganlarını haykırmaya başlayınca, konuşmalarında THKP-C savunmasından bölümler okuyanlar hemen telaşlandılar ve kitleyi apar topar dağıtma uğraşına girdiler...

Manisa Polisi, gözaltı yapmak istiyordu.. Herhalde PDA'lı hainlere saldıracak değildi.. O, DEV-GENÇ çelengini taşıyanları istiyordu ve otobüsten indirmek istedi. Verilmeyince tüm otobüsü 47 kişiyi gözaltına aldı.

Devrimciler Manisa işkencehanelerine yine açlık grevleriyle, DEV-GENÇ marşlarıyla, türkülerıyla devrimci direniş ve coşkuyu taşıdılar iki gün boyunca...

Cenazede devrimcilerden rahatsızlık duyanlar, gözaltına alınanlara sahip çıkmaya bile çalışmadılar. Yine güçleri oranında Akhisar'a giden, dilekçe veren, gözaltındakileri unutmadıklarını gösterenler devrimciler oldu.

Devrimci sol güçler, cenazede gerek nicelik olarak zayıflık, gerekse siyasi inisiyatif ve tavır kıymada yetersizlik nedeniyle gerekli tavrı her boyutta alamadılar. SP hainlerine karşı devrimci tavrı almakda zaafa düştüler.. Siyasi tecrübesizlik, pekçok etkinliklerine olduğu gibi bu olaya da yansıdı.. Gelişmeleri tüm boyutlarıyla değerlendirmek, hata ve eksikliklerini net olarak tespit etmek, her devrimci pratiğin oluşum dinamiğidir. Bu unutulmamalı ve reformizmin gerçek yüzü bilince çıkarılarak, kazanarak devrimci sorumlulukla sınıf mücadelesi geliştirilmelidir.. İzmir'de Ege'de bunu yapabilecek başka hiçbir gücün olmadığı artık herkesin kafasına kazınmalıdır.

YENİ ÇÖZÜM İZMİR BÜROSU

KİTAP-DERGİ TOPLATMAYA RADİKAL ÇÖZÜM: YAK GİTSİN!

Yıldızları bir türlü barışmayan gaz ve alevin Beyoğlu Mis Sokak'ta aralarından su sızmamış. Bir anda unutuvermişler binlerce yıllık husumeti. Celallenmiş, parlamış, gökyüzüne uzanmanın yarışına koyulmuşlar. Gazaba gelmiş, parlayıvermişler "kitap sergilerinin" üzerine bir bir. Kendilerini bir çırpıda ateşin ortasında bulan "kitapçıklar" daha ne olduklarını bile anlayamadan şaşkın, çaresiz yanar dururlarken pekte içli-dışlı olmadıkları; nendense(!) düşünen insan karşısında dehşete kapılmaktan kendilerin alamayan "tosun"cuqları "Komünistlere

Ölüm" nidaları arasında benzin döküp, kibrit çakmakta görüvermişler. Sarkık bıyıklı komandolar o gün "Devlet Güvenliği" aşkına ateşi, kitaplarla bir güzel harlayıvermişler. Sonrada elleri kolları sallanadura uzaklaşivermişler kazasız belasız...

Sonradan rivayet olundu ki, yıllardır köşebaşında bekleyen polis otosunun Beyoğlu Mis Sokak alev alevken yerinde

yeller esmekteymiş. Tesadüf o ki, 50-60m. uzaktaki ekip arabası da olayın pek farkına varamamış, hava sıcaklığının aniden arttığını farkedip etrafına bakınmaya başladığında da "sarkık bıyıklı postallılar atı alıp Üsküdar'a ulaşmışlar...

Şunun şurasında 4 ay öncesinin 1 Mayıs'ında elde silah insanların üzerine kurşun yağdıranların her nasılsa o gün basiretleri bağlanmışta yerlerinden kımıldayamaz olmuşlar. Toplatma badiresini her nasılsa atlatmayı başarabilmiş kitap dergi ve de her türlü matbuatı kurtarmaya elleri varmamış. Orhan Kemal'in "Murtaza"sı bile şaşmış bu işe. O gün elbirliğiyle bir güzel yakılıvermiş tek mil dergi kitap.

141'leri, 142'leri, 311-312'leri bile utandıran gerekçelere yıllarını

adamış mahkeme heyetleri, düşüne ve konuşana düşman siyasal iktidarlar, vatansever olmayı demir parmaklıklar ardındaki yıllarla eşdeğer görenler, polis nezarethaneleri, dergiyi-kitabı okumadan toplatma kararlarına imza atanlar ve yetmediği noktada çakılıveren kibritler...

Bütün bunlar, insanlığın karanlıklara boğulmasını, halklarımızın yarınlarına dönük düşünce ve umutlarının köreltilmesini amaçlamaktadır.

Ancak siyasi iktidar ve onun zihniyetiyle hareket eden düşünce düşmanları (kitap yakanlar), bugün kitapları tutuşturan alevlerin (insanlığın yüzyıllar öncesi yaktığı ve bugüne taşıdığı) Promete alevlerine dönüşüp, insanlığı kurtardığını ve bir gün ülkemizde de aynı gerçeğin yaşanacağını bilmelidirler.

DERSİMLER, HALEPÇELER, CUDİLER KÜRT HALKI GERÇEĞİNİ YOK EDEMEYECEKTİR

Yarın ki Halepçelerin ardında ağıt yakma, lanet yağdırma durumana düşülme istenmiyorsa bugün Kürt halkının gerçekliğinin yaşatılmasından yana olunmalı, bu açık ve net olarak dile getirilmelidir. Geline süreç insanlığın, demokratiğin adını yeni Halepçelere karşı çıkmak olarak koymuştur. Demokrati bu tavrın altında yatmaktadır.

İbrahim CENGİZ

dik? Maalesef üzülererek söylüyeyim ki kimyasal silah kullanarak..." (Diyarbakır Lice ilçesi Komando taburunda askerlik yapmış bir grup erin basına gönderdikleri mektup.)

Ya da bu?...

Evet, oligarşinin kurmayları doğru tespit ediyorlar! Bugün "Doğuda" olanların adı gerçekten de savaştır... Ama Arjantin halkının faşist cuntanın kendilerine açtığı savaşa taktiği ad gibi bir "PIS SAVAŞ"tır...

Bir halk var "Doğuda" ...Yüzyıllardır ezilmiş, horlanmış, aşağılanmış,... Bir Halk var... sorgusuz-sualsiz işkencehanelere alınan, köyleri boşaltılan, yanlışlıkla vurulup çöplüklere atılan, okulları askeri kışla haline getirilen, kendileri için toplu

Doğuda savaş vardır. Karşımızdakiler düşmandır. Onla-•^ ra yardımcı olanlar da düşman muamelesi görecektir." (G.Kur-may Başkanı Org.Toruntay) Savaş mı? Kimler arasında? Neden?

"...Milli Karakolu'na götürüp yapmadıkları işkence kalmadı. Varil bidonunun içine koyup etrafına ateş yakmak, taksi tekerleğinin içine koyup elektrikle döndürmek, copları insanların kışına sokmak, erkeklerin penisinin deliğine kibrit çöpü koyup yakmak... 21 gün nezaretin içinde kaldık, 7 günü yemeksiz susuz geçirdik tuvalete bırakmadılar, 7 günden sonra bir lokma ekmek verdiler gün boyunca. Özel tim ve istihbarat adamlarının insanların kellesini kesip kafası karşılığında para aldıkları şahitlik ediyoruz." (Cumhuriyet

Gzt.26.7.1989)

Savaş bu mu?

"30 Temmuz '88 günü Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Serdi Köyünün yakınında teröristlerle girdiğimiz silahlı çatışma sırasında 9 teröristi ölü ele geçirdik. Ama nasıl ele geçirdik? Hangi silahlarla ele geçir-

Burjuvazinin genel karakteristiği dünyanın hiçbir yerinde değişmiyor. O, Halepçe'de Cudi de de politikasını aynı zemin üzerine oturtuyor

mezarlar kazılan, seyahat iznine tabi tutulan, düğünlerinde bile sopadan geçirilen... Ve onca haksızlığa zulme her karşı çıkışının adı "eşkiya" olmuş... "İzale-i şekavetler, "Dersim Kanunları" onun için çıkarılmış... Özel ordular, özel birlikler, onun için kurulmuş, seyyar işkencehaneler mekanı olmuş... Zilan, Dersim, Halepçe ve daha nicelerini tanımış.

Liste uzun ve kabarıktır. Katliamların hesabını kitabını tutmaksızın epeyce zor. Çünkü bu halk özgürlük inancını hiçbir zaman yitirmemiş, darağaçlarının gölgesinde, bombardıman uçaklarının gürültüsünde, fosfor bombalarının ürpertici ısığında başkaldırı ruhu yokolmamış. Kürt halkında bugün, o ruh ve inanç olanca canlılığını koruyor, du-manlı dağlardan isyan ateşleri hiç eksik olmuyor...

Bugün Kürt halkının yaşadığı yer-

ler yasaların, hukuğun hakim olduğu değil, vahşet ve faşizm yasalarının saltanat sürdüğü yerler haline getirilmek isteniyor.

Burjuvazi ise katliamcı, baskıcı, ulusal kimliği ayaklar altına alıcı karakterini elden hiç bırakmıyor. O, Maî Lay'de, Sabra Şatilla'da, Halepçe'de ve Cudi'de gerçek yüzünü gizleyemiyor. Yeni Halepçelerin planlarını yapıyor. Irkçı demagogileri dilinden düşürmüyor. Çünkü burjuvazi genel karakteristiğini dünyanın dört bir yanında uygulaya duruyor...

Yaşanan süreçte Cudi'nin ön plana çıkarak güncelleşmesi, burjuvazinin Kürt halkının gelişen muhalefetine karşı yoğun terör uygulayarak, kitle bağlarının ve gelişiminin önüne geçilmesinin psikolojik, düşünsel ve pratik zemininin hazırlanmasının hesaplarıdır. Bugünlerde

Cudi operasyonu ile kapalı kapılar ardından tezgahlanmak istenen oyunların, geçtiğimiz süreçte gündeme getirilen, hala sürdürülmesine karşı başarı kazanılmayan "yöntemler" ile de yakından ilişkilidir. Ölüm mangalarının olanca vahşetine rağmen, oligarşi ülke genelindeki başarısızlığını ve çıkmazını terörle aşmaya, çırpınışlarını durdurmaya çalışıyor. Kitleleşmenin önüne ne pahasına olursa olsun geçmek istiyor. İşte bu yüzden de terör sadece PKK militanlarıyla sınırlı kalmıyor, Kürt yoksul köylülerine kadar iniyor.

Tüm bunların ortaya çıkardığı panaroma ise bir tarafta baskı, zulüm ve işkence had safhaya çıkartılması, diğer taraftan idari düzenleme ve yasaların oluşturulması, bir başka taraftan da askeri dönüşümlerin gerçekleştirilmesi şeklinde çizilme-

Yapılanlar, yıllar önce ABD'nin Vietnam'da deneyip de başaramadığı politikaların sürdürülmesinin ötesinde bir anlam taşımıyor.

ye çalışılıyor. Bu panaromanın başkonuğu olan zulüm ve işkencenin Kürt köylüleri üzerinde öylesine bir cendere oluşturarak korkunç düzeylere vardı ki, artık, günlük basında yansıması bile engellenemiyor, işkencesiz, katliamsız gün geçmez hale geldi. Tüm okullar kışlaya, kışlalar ise işkence merkezlerine dönüştürülüyor. Köyün tümünü gözaltına alma olanağı kalmadığında, köydeki muhtar-ağa evleri o da olmadı köy meydanları bu görevi fazlasıyla yerine getiriyor. Zaiyat mı var? Belediye dozerleri ne güne duruyor. Alacale kazılan çukurlar toplu isimsiz, adressiz mezarlıklara dönüştürülüyor. Faşizm bu konuda mutlak eşitlikçi davranıyor! Kadın-erkek, çocuk-yaşlı farketmiyor onun için. Köy meydanlarında çirilçiplak soyundurmalar, kocalarının babalarının kardeşlerinin önünde çirilçiplak kadınlarla yapılan en hayasızca saldırılar karakol ve kışlalarda toplu tecavüzlere kadar götürülebiliyor... En küçük bir ihbarın aylarca sü-recek bir gözaltı ve işkence demek olduğu herkesçe biliniyor. Devletin tüm kuruluşları sistemli işkence katliamların yardımcıları. Savcılar, valiler, kaymakamlar, şikayet için gelen insanları kovuyor, tehdit ediyor, olmadı yeniden gözaltına aldıyor.

Diğer taraftan yapılanlar yıllar önce Vietnam'da ABD birliklerinin deneyip de sonuç alamadığı uygulamaların yeniden biçimlendirilisinin ötesinde bir anlam taşımıyor. Her şey ulusal bilincin kitlelerde gelişip kökleşmesinin önüne geçilmesi... Mezralar zorla birleştirilip "stratejik köy"ler oluşturuluyor, direnen köylüler ise işkencelerden geçiriliyor, katlediliyor. İller arası seyahat akrabala-

vaşmaya çıkmak zorlaştırılmaya çalışılıyor. Örgütlenen koruculuk ve muhbir ağıyla gerici faşist unsurlara tam bir sulta verilmek isteniyor. Oluşturulan fişleme sistemi yüzbinlerce insanı devlet yanlısı düşmanı olarak tasnif ediyor. Gerici faşist aşiretler silahlandırılarak ulusal güçlere karşı kullanılıyor...

Düzenli birliklerin yetersizliği görüldükçe yeni düzenlemelere gidiliyor. "Özel Kolordular", "Özel Tim"ler, "Anti Gerilla" birlikleri, Ölüm Mangaları, uzman seyyar işkence ekipleri, özel sınır birlikleri, siyasi polis vb.lerine ilave olarak yeni iç savaş birlikleri yetiştiriliyor. Bunlarında yetersiz kaldığı noktada terhis olanlardan uzmanlaşmış askerlere el atılarak onlardan özel paralı birlikler kuruluyor. Ancak tüm bu yöntemler oligarşinin çıkmazını aşmasına yardımcı olamadığı gibi, başarısızlığının da birer göstergeleri oluyor.

Olgarşi diğer yandan kendi arasında varolan çatışmaları ve siyasal krizini Kürt, Bulgaristan, Kıbrıs sorununu güncelleştirerek kamuoyunda canlı tutmaya çalışıyor. Varolan krize böylelikle "milli bütünlük" sağlamak adı altında geçici çözümler getirmiş olacaktı. Son gelişmelerde bu-

Örgütlenen koruculuk ve muhbir ağıyla gerici faşist unsurlara tam bir sulta verilmek isteniyor. Düzenli birliklerin yetersizliği görüldükçe "Özel Timler", "Anti Gerilla Birlikleri" kuruluyor. Ancak tüm bu yöntemler oligarşinin çıkmazını aşmasına yardımcı olamadığı gibi, başarısızlığının da bir göstergesi oluyor.

rı, tanıdıkları ziyaret için köylere giriş çıkış yasak ve izne tabi. Direnen topraklarını terk etmek istemeyen köylerin meraları ormanları, otlakları tarlaları yakılıyor görüldükleri yerde gözaltına alınıyor, haftada bir "ihbar var" diyerek evleri basılıyor, aranıyor, toplu dayaklardan geçiriliyor, dışkı yemeye zorlanıyorlar. Aranılan kişilerin operasyonlarına "süaleleri" de katılmaya zorlanarak dağlara sa-

nü ispatlıyor. DYP ve SHP, ANAP'ın "milli bütünlük" politikasına angaje olmuş durumdadırlar. Faşizmin politikasına teslim olan SHP ülkemizde Sosyal demokratinin ne anlama geldiğini en açık şekliyle ortaya koyuyor. Demirel ise ANAP'ı olaylar karşısında daha tavizsiz bir politika izleme doğrultusunda sürekli olarak uyarmaktadır. Demirel'e demokratlık payesini doğru görenlerimiz, 12

Eylül sonrası denize düşenin yılanı sarılması espirisinde olduğu gibi şimdi kime sarıldıklarını acaba anlayabiliyorlar mı? Milli bütünlüğü, emperyalizmin ayakları altına seren oligarşi milliyetçiliği demagojik platformda ön plana çıkarırken, esas olarak emperyalizmin pazarı durumundaki ülkeyi ve kendi saltanatını kaybetmeme çabasıdır.

Mücadelenin silahlı temelde yükselmesi başta devrimci kesimleri olmak üzere, giderek demokrat, ilerici hatta halkın bir kesimini de etkilediği açıktır. Bu olay konuyu sol içinde de güncelleştirmiştir.

Özal'ın bu olaya destek olanlarında düşman görülecek ve ezileceği şeklindeki demeçleri Kemalist dönemden gelen bir geleneğin devamıdır. Burjuvazi ciddi boyutta gelişen her Kürt hareketi karşısında ülke genelinde solada saldırmıştır.

Son dönemde en sıradan gecelere, panellere izin verilmemesinin yanı sıra çıkan sosyalist dergilerin hemen hemen hepsi toplatılmıştır.

Başlangıçta aydınlarımızı pek rahatsız etmeyen PKK hareketi, gelişim içinde oligarşinin destek verenlere de yönelmesiyle aydınları da saflaşmaya itmektedir. Demokrat kimliğe sahip çıkmada bu saflaşma içerisinde belli olacaktır.

Emperyalizm açısından ise durum bugün netleştirilmiş değil. Onun politikası her zaman aynı, si-

Milli hiitünlüzi empeivalizmin ayakları altına serenler şimdi de milliyetçiliği demagoji malzemesi olarak kullanmaya **çalışıyorlar**.

programında bir uzlaşma görülmemekle birlikte, sömürü mekanizmasının dışına çıkabilecek sosyalizme yönelebilecek net bir programdan ziyade ulusal kimlik mücadelesi ve programı hemen hemen herşey gibi gösterilmektedir. Sınıf bakış açısı bulandırılmaktadır.

Faşizm ulusalçı güçlerin mücadelesini boğmak, kaynağını kurutmak, kitle bağlarını koparmak istiyor. Bunun yolunda • ulusal mücadeleyle halk arasında cin şeddi oluşturmakta gördüğünden kurt halkı üzerinde korku bulutlarını eksik etmemek için her yolu, her yöntemi deniyor...

ya da geleneksel yöntemler katlanarak ivmesi yükseltecektir. Ancak geline süreçte geleneksel yöntemlerin tikanıklığı aşamadığı da açıktır, bu artı olarak toplu katliamların gündeme gelmesi kaçınılmaz olacaktır. Birinci yol kendi içinde belirli riskleri taşır. Her şeyden önce gelişen hareketin inisiyatifinin elde tutulabileceğinden emin olunması gerekir. ABD de bu yöntemi bugün için tercih ediyor gibi görünmesine karşın tehlikelerden arındırılmayı ve riskin yok edilmesini istiyor. Şu an öylesi bir gelişme uzak görüldüğünden de kısa vadede tek çözüm kalıyor. O da ikinci yolun tercih edilmesi!...

Son günlerin tüm telaşlı açıklamaları, toplantıları da bu yolun seçildiğini gösteriyor. Tüm bu gelişmeler oldukça açık ve net bir şekilde planların ne olduğunu ortaya koyuyor: Yeni Halepçe-lerin yaratılması... Yarın ki Halepçelerin ardından ağıt yakma, lanet yağdırma durumuna düşülmek istenmiyorsa bugün Kürt halkının gerçekliğinin yaşatılma-sından yana olunmalı, bu açık ve net olarak dile getirilmelidir. Geline süreç insanlığın demokratiğinin adını yeni Halepçelere karşı çıkmak olarak koymuştur. Demokratiğin bu tavrın altında yatmaktadır.

PKK'nın bugün öne çıkan programında bir uzlaşma görülmemekle birlikte, sömürü mekanizmasının dışına çıkabilecek sosyalizme yönelebilecek net bir programdan ziyade ulusal kimlik mücadelesi programı hemen hemen herşey gibi gösterilmektedir. Sınıf bakış açısı bulandırılmaktadır.

lahlı radikal hareketleri ezme, kendisiyle uzlaşmış ve kendisinin tanıyacağı belirli bir ulusal-kültürel özerkliği içeren politikalar. Çünkü onun için önemli olan sömürünün devamıdır. PKK'nın ise bugün öne çıkan

Şimdiye kadar denenen yöntemlerin hemen tümünün başarısızlık noktasında ortaklaşması' artık bir yol kavşağına geldiğinin de ifadesi oluyor. Ya ulusal harekete göstermelikte olsa bazı tavizler verilecek

POLONYA'DA KAPİTALİST RESTORASYON SÜRECİ

Haydar ÖZGÜR

Son yıllarda yaygınlaşan sosyalizmin sorunları üzerine tartışmaların Polonya'da Dayanışma'nın iktidara gelmesiyle yeni bir boyut kazanacağı hiç şüphesizdir. Tartışmaların odak noktasının da sosyalizm şartlarında kapitalist restorasyon olacağı açıktır. Sosyalist toplumda kapitalist restorasyon sorunu devrimci çevrelerde uzun süre tartışma konusu olmuştur. Bu konuda kabaca iki görüş bulunduğu söyleyebiliriz. Biri, sosyalist mülkiyetin gerçekleşmesiyle beraber sosyalizmde geriye dönüşün, kapitalist restorasyonun artık **objektif olarak** mümkün olmadığı; diğeri ise, komünist parti içinde ortaya çıkacak ve partiyi, giderek devleti ele geçirecek revizyonizmin, **sübjektif olarak**, sosyalizmin "devlet kapitalizmi" haline dönüşümü anlamına geldiğidir. Bu teorilerin gerçeği açıklayamadığı, gerçeğin şu veya bu yanına değindiği halde, bugün sosyalizmdeki gelişmeler karşısında iflas ettiği tartışma götürmez. Sosyalist toplumda kapitalist restorasyon sorunu masa başında uydurulmuş demagojik ve ajitasyon yüklü teorilerle açıklanamaz. Bunun için sorunun kendisinin diyalektik yöntemle incelenmesi gerekir. Bu bir yazıya konu olacağından şimdi-

lik geçiyoruz.

Polonya'da Dayanışma'nın iktidara **büyük oranda** geçmesinin siyasal anlamı üzerinde duralım.

Polonya ve diğer Doğu Avrupa ülkeleri sosyalist devrimini büyük ölçüde Kızıl Ordu desteğiyle gerçekleştirdiler. Büyük bir hızla sosyalizmin kuruluşunu kısa bir sürede yapmaya çalıştılar, sanayiye kamulaştırdılar, kolektif mülkiyeti kırlarda büyük oranda yerleştirdiler. Sosyalist üretim ilişkilerinin özü mülkiyet ilişkileri olmasına rağmen, bu ilişkiler dağılım ilişkilerini ve en önemlisi de sosyalist insan ilişkilerini de kapsar. Eğer sosyalist toplumun insanları, sosyalist mülkiyete sahip çıkacak bir bilince ve giderek fair yaşam tarzına ulaşamamışlarsa, sosyalist toplumun daha ileriye hamle yapması ve sosyalist kuruluşun tamamlanması düşünülemez. Oysa Polonya ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde, toplum, mevcut üretim ilişkilerini yani sosyalist kamusal mülkiyeti ve kolektif mülkiyeti bile özümseyecek durumdan yoksundu. Bu durumun başlıca nedeni, başa da belirttiğimiz gibi, sosyalist devrimin büyük ölçüde Kızıl Ordu desteği ile gerçekleşmesi, kitlelerin bu devrime aktif katılımının zayıf oluşuydu. Bu noktada komünist partilerin başlıca göre-

vi, bir yandan sosyalist kuruluşu gerçekleştirirken diğer yandan buna oranla kitlelerin bilinç düzeyinin yükseltilmesi ve kitlelerin yoğun bir katılımını sağlamak için azami çabayı harcamaktı. Komünist partiler bunda yetersiz kalınca, çelişki kendini 1950'lerin ortalarında büyük kitlesel ayaklanmalarla gösterdi. Bu ayaklanmalar gerici ayaklanmalar olmasına karşın, işte böylesi objektif temelleri vardı. Ekonominin sosyalistleştirilmesinin hızına göre, kitlelerin sosyalistleştirilmesi hızı çok yavaştı. Üstelik komünist partileri Stalin'in ölümünden sonra bu tarihsel görevlerini neredeyse tümünden bir yana iterek, kitlelerin tüketim özlemlerinin peşinden gitmeye başladılar. Stalin'in ölümünden sonra Sovyetlerde ortaya çıkan ekonomist eğilim, Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkelere de sıçradı. Sonuç elbette çok farklı olacaktı. Çünkü sosyalizmin Sovyetlerde gerek altyapı gerekse üstyapıda yerleşmiş bir durumu vardı. Oysa Doğu Avrupa'nın sosyalist ülkeleri henüz çok yeniydi. Kitleler sosyalist eğitimden geçmemişti, büyük ölçüde burjuva ideolojisinin hatta feodal din ideolojisinin tesiri altındaydı. Polonya'da durum çok daha kötüydü. Polonya'da kilişinin halk kitleleri üzerindeki etkisi

POLONYA

gerçekten güçlüydü. Bunlara Polonya'daki tarihsel Rus düşmanlığını da katarsak, komünistlerin işinin zorluğu daha iyi açığa çıkar. Bu şartlarda Polonya'da komünist partinin tarihsel bir özveriyle sosyalist ideolojinin ve ilişkilerin geliştirilmesine çalışması gerekiyordu. Anca Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev'in estirdiği reform rüzgarları kitlelerin gerici özlemlerini cesaretlendirdi. Ortaya çıkan gerici ayaklanmalar bastırılmasına rağmen Polonyalı komünistler kitlelerin kendiliğindenci özlemlerine taviz verdiler. İş başına geçen Gomulka bu taviz politikasının temsilcisiydi. Sonuçta, bugün Dayanışma'nın işbaşına geçmesine varan tavizler politikası Gomulka tarafından başlatıldı.

Gomulka başlıca üç alanda "reform" yaptı. Bürokrasi yumuşatıldı; işletme müdürlerine daha çok inisiyatif tanındı; kooperatifler büyük oranda dağıtıldı. Böylece, sosyalist üretim ilişkilerinin temel ögesi olan mülkiyet ilişkileri büyük bir darbe yiyordu. Gomulka dönemi, Jack Kuron'un deyişiyle bir "istikrar dönemi"ydi. Bu istikrar, kitlelerin kendiliğindenci gerici özlemlerine taviz verilmesiyle, kolektif mülkiyetin kırlardan sökülüp atılmasıyla sağlanmıştı.

Eğer sosyalist toplumun insanları, sosyalist mülkiyete sahip çıkacak bir bilince ve giderek bir yaşam tarzına ulaşamamışlarsa, sosyalist toplumun daha ileriye hamle yapması ve sosyalist kuruluşun tamamlanması düşünülemez.

Eğer geriye doğru atılan bir adım ileriye doğru atılacak adıma lvm kazandıracaksa, elbette geriye doğru atılan taktik adım doğrudur. Aksi halde, Polonya'da olduğu gibi geriye doğru atılan adımların durduğu yer Dayanışma iktidarı olur. Nitekim Gomulka'nın geriye doğru adım atmasıyla sorunlar bitmemiştir, tersine daha da ağırlaşmıştır. Gomulka'nın "istikrar dönemi" 1970'e kadar sürdü. O zaman "istikrahın fa-

Polonya Komünist Partisi kendi yarattığı canavara "Dayanışma"ya teslim oldu.

turası ortaya çıktı. Ekonomik bunalımın derinleşmesiyle Polonyalı işçiler bilerek veya bilmeyerek anlık ekonomik çıkarlarının dürtüsüyle sosyalizme karşı bayrak açıyordu. Polonya Birleşik İşçi Partisi ise, "işçilerin partisi" olma sıfatıyla olsa gerek, onların anlık ekonomik çıkarları önünde boyun eğiyordu ve zaten başka çaresi de yoktu. Çünkü geçen yıllar boyunca Polonya komünist partisi de, mevcut işleyişin bir parçası haline gelmiş, bürokratlaşmıştı. Polonyalı parti üyeleri de eko-

kolektif mülkiyetin yerine geçen küçük köylü özel mülkiyeti giderek daha da artmaya başladı. Ancak komünist parti 'kolektif mülkiyet yanlısı' olduğundan küçük köylü özel mülkiyetini aktif olarak desteklemiyordu, sadece önünün açıyordu. Giererek esas reformları sanayi alanında ve ekonominin uluslararası kapitalizme bağlanmasında yaptı. Refaha tapan komünist parti böylece kitlelerin ve tabi kendisinin çıkarlarını savunuyordu. Bunun için de yapılması gereken tüketim sanayinin canlandırılmasıydı. Sosyalist bir tarzda kitlelerin kendiliğindene! ekonomik istemlerinin karşılanması durumunda sorunun kapitalizme yol açacak bir tarzda çözümü yoluna gidildi. Tüketim sanayi için IMF'den kredi ve Batı'dan teknoloji alındı. Bu işleyiş için de köylünün tarım ürünlerinin dışarıya satılması gerekiyordu. Tarımsal ihrac karşılığında, tüketim sanayi için ithalat! İşte Gierек döneminin sanayi politikası buydu. Tüketim sanayi için seçilen yolun bedeli ağır oldu. Sorun netice olarak çözüme kavuşturulmadığı göbi, bunalım daha da ağırlaştı. Batıya yönelen Polonya ekonomisi kapitalizmden daha çok etkilenmeye başladı. Petrol fiyatlarının artması Polonya ekonomisini de bunalıma sok-

tu. Sanayide planlama büyük darbeler yedi. Dış borçlar giderek arttı. 1979'a gelindiğinde dış borçlar 20.5 milyar dolar olmuştu. Ekonomik bunalım had safhadaydı. Bunun sosyal ve siyasal alana yansımaması düşünülemezdi. Rüşvet, karaborsa, adam kayırma her türlü yozluk artmaya başladı. Tarımda ve sanayideki üretimin düşüşüne paralel olarak, "hizmet sektörü"ndeki özel girişimcilik artmıştı.

Sonuçta siyasal olarak Polonya Komünist Partisi kitlelerden büyük oranda soyutlandı ve onları yönetmemeye başladı. Halk kitleleri emperyalizmin de desteğiyle kendi örgütlerini kurdular. Dayanışma sendikası bu şartlar altında, büyük grev dalgasının ardında kuruldu ve milyonlarca işçi çatısı altında topladı. Aynı şekilde kırsal alanda da köylülür kır Dayanışma'yı kurdular Sosyalizm Polonya'da yalnızca ekonomik olarak değil, siyasal olarak da bunalımdaydı, ve bir dönüm noktası yaşıyordu. Ya gelinen yoldan vazgeçilecekti, ya da gelinen yerde ortaya çıkan ve kitleleri peşinden sürükleyen kapitalist restorasyon temsilcilerine boyun eğilecekti.

Polonya Komünist Partisi hemen boyun eğmedi. Belirli oranda direndi. Jaruzelski'nin önce başkanlığa, sonra parti sekreterliğine geçmesi, Polonya'daki iktidarın direnmesinin başlangıcıydı. Bu direniş Aralık 1981'de "savaş hali"nin ilan edilmesiyle sürdü. Dayanışma güçleri geçici bir yenilgiye uğratıldı. Emperyalist güçler fırtına kopardılar ve Polonya'yı tehdit etmeye başladılar.

Komünist parti kendi yarattığı canavarı teslim olmak istemiyordu ama iş işten geçmişti. Ne yazık ki, Dayanışma'yı kesin yenilgiye uğratabilecek ML düşünceden, enerjiden, halk desteğinden, siyasal ve ekonomik olarak varolan geriye gidişi durduracak güçten yoksundu. Partinin özeleştirisi gerçekten trajikti: İlkelerden sapılmıştı; objektif kurallar gözönüne alınmamıştı; planlı ekonomi değerlendirilememişti. Ancak dediğimiz gibi, iş işten geçmişti ve köprünün altından çok sular akmıştı. Ko-

münist parti ve halk kitleleri karşı karşıya gelmişlerdi. Böylece komünist parti Dayanışma önünde geçici bir galibiyet almasına rağmen kısa sürede teslim bayrağını çekmekte gecikmedi.

"Dayanışma", Gierak döneminin bitmesi anlamına geliyordu. Hatta kapitalist restorasyon sürecinin başlatılması için sosyalist güçlerle bir hesaplaşma içine girilmesinin adıydı. Gierak, Polonya ekonomisini dünya kapitalist ilişkiler ağına bağlayarak, içeride sosyalist, ekonomiye büyük darbeler indirerek hem kendi sonunu hazırlıyor, ve hem de Dayanışma'nın ortaya çıkışının koşullarını hazırlıyordu. Dayanışma böylece içerdeki koşulların, hem de dış koşulların bir ürünü olarak, sosyalizme bir saldırı, uluslararası bir saldırı örgütü olarak ortaya çıkmıştı. Bu saldırının kitlesel gücünü ise ne yazık ki, işçi sınıfı teşkil ediyordu. Kendiliğindenci ve ekonomik çıkarlarının peşinde olan işçi sınıfı, ekonomist, revizyonist önderliğin iflas ettiği koşullarda burjuva önderliğin ve burjuva ideolojisinin etki alanına girdi. Bu bir bakıma Polonya koşullarında kaçınılmazdı; bu kaçınılmazlığı yaratan komünist partisinin kendisiydi. Burjuva önderliğindeki Daya-

ca uyutmaktan başka birşey yapılmamıştı. Ve şimdi onlar refahı "sosyalizmde bulamayınca, kapitalist topraklarda yiyecek aramaktan çekinmediler. Komünist ideolojiden yoksun parti, işçilere ne refah sağlayabildi ne de yeni insanı yaratabildi. Bu koşullarda emperyalizm için Polonya Walesa eliyle ele geçirilmesi güç olmayan bir yeri artık.

Polonya işçi sınıfının peşinden gittiği Dayanışma'nın ekonomik ve siyasi programının ne denli bilincinde olduğu tartışılabilir. Ancak Dayanışma'nın I. Ulusal Kongresi'nde kabul edilen programın özünde kapitalist restorasyon programı olduğu tartışma götürmez. Dayanışma hareketi ve programı, Polonya komünist partisinin yıllarca uyguladığı politikaların mantığı sonucundan başka birşey değildir. Elbetteki bu mantiki sonuç, kaçınılmaz bir sonuç değildir. Bu sonucun ortaya çıkıp çıkmaması, komünist partisinin iç dinamiğine, devrimci güçlere, halkın sosyalizm davasına bağlılığına, uluslararası koşullara vb. bağlıdır. Ancak, bu durum Polonya'nın 30 yıllık gelişimi içinde mantiki bir sonuç durumuna gelmiştir."

Dayanışma'nın programı, ekonomik açıdan öz olarak şu iki ana nok-

Dayanışma böylece içerdeki koşulların, hem de dış koşulların bir ürünü olarak, sosyalizme bir saldırı örgütü olarak ortaya çıkmıştır.

nışma işçilerin ekonomik taleplerinin istismarını yaptı. Lech Walesa Oriana Fallaci ile yaptığı bir Röportajda şunları söylüyordu: "Aç bir tavşan sınır mınır ve ideolojileri izlemez. Aç tavşan nerede yiyecek bulacaksa oraya gider." (Polonya günlüğü, sf.88, Metis Y.) Ve Polonya'nın "aç tavşanları" işçiler, uzun vadede kendilerini açıktan öldürecek bir ideolojinin, bir hareketin peşinden sürüklendiler. "Aç tavşanları" sosyalizm eşittir refah toplumu diye yıllar-

tayı ihtiva ediyor: Birincisi, "ekonomik idare aygıtını siyasi iktidardan ayırmak gerekir". İkincisi, "piyasa mekanizmasının işlemlerini olanaksız kılan bürokratik engellerin temizlenmesi gerekir."

Bilindiği gibi, kapitalizmin işleyişinin önemli bir özelliği, üretimdeki toplumsal anarşidir. "Halbuki sosyalizmde itici güç, "bilinçli planlı örgütlenmedir". Dayanışma'nın ekonomik programının sosyalizmin ekonomik programının sosyalizmin ekono-

POLONYA

Revizyonist politika kapitalist inşa süreci mimarı Walesa'yla Polonya kurmaklarını bir araya getirdi.

mik temellerini ortadan kaldıran bir muhteva taşıdığı açıktır.

Dayanışma'nın ekonomik programına uygun olarak siyasi programı da şu teme! noktaları ihtiva ediyor. Birincisi, çoğulculuk, "Sendikamız toplumun farklı sosyo-politik ve ekonomik programlar önermeye çalışan sivil girişimlere yardımcı olacak ve bu girişimleri koruyacaktır." Ve

rejimi tam anlamıyla güvence altına alıyor. Böylece kapitalist restorasyonun iki temel alanda, üstyapı ve alt-yapıda birden gerçekleştirilmesini talep eden bir programla karşı karşıya kalan Polonya sosyalizmi, sonunda ne yazık ki, bu kapitalist restorasyonu hareketine teslim olmuştur. Üstelik bu taleplerin gereklerini daha Dayanışma iktidara geçmeden

başlattığı kolektif mülkiyetin tasfiyesi, sanayide de başlamış bulunuyor.

Siyasal planda ise Polonya yönetimi çoğulculuğu getirerek kapitalist restorasyonun mimarı Dayanışma'ya iktidarın bütün kapılarını açmış ve emperyalistlerden büyük övgüler almıştır. Ve şimdi sonuç olarak Dayanışma, kendisinin önüne serilen iktidarı komünistleri dışarda bırakacak şekilde kurmaya başlamıştır. Komünistler ise değil iktidarı vermemek sadece birkaç bakanlık almak için çırpınıyor.

Sonuç olarak, bugün Polonya'da 30 yıldır hazırlanan bir zemin üzerinde kapitalist restorasyon süreci hem ekonomik ve hem de siyasal alanda başlamış bulunmaktadır. Kapitalist restorasyon sürecinin tam anlamıyla kapitalizmin restorasyonu ile sonuçlanması, sürecin bundan sonra kanlı mı, kansız mı süreci, devrimci ve karşı-devrimci güçlerin moral ve maddi güç durumuna, uluslararası koşullara, vb. bağlıdır. Mutlaka kanlı olacağı şeklinde bir düşünce nesnel durumu açıklamıyor.

Polonya sosyalizmi deneyinden marksist-leninistlerin çıkarması gereken pek çok ders vardır.

Sonuç olarak, bugün Polonya'da 30 yıldır hazırlanan bir zemin üzerinde kapitalist restorasyon süreci hem ekonomik hem de siyasal alanda başlamış bulunmaktadır.

ikincisi, "ceza yasasında, özellikle de bu yasanın yurttaşlık haklarını bastırmaya elverişli bölümlerinde bütünüyle bir reform yapılmadıkça çoğulculuk ilkesi her zaman için tehdit altında olacaktır." (Bkz. Polonya Günlüğü)

Sosyalist toplumda, farklı sosyo-ekonomik ve politik girişimleri savunan bir çoğulcu rejimin herhalde sosyalizmle bir alakası yoktur. Üstelik ceza yasasında "bütünüyle" bir reform talep edilmesi, çoğulcu

yerine getirmeye bile başlamıştır. Polonya yönetiminin son aylarda uygulamaya soktuğu ekonomik ve siyasi kararlar; Dayanışma'nın iktidara gelmesine tam anlamıyla zemin hazırlamıştır. Ekonomik alanda planlama neredeyse tamamen rafa kaldırılmış ve devlet işletmelerinde şu ilkel geçerli kılınmıştır: Özyönetim, özkaynak, bağımsızlık ve başarısızlık halinde işletmenin kapatılması. Ve böylece 30 yıl önce Gomulka'nın "üretimin artırılması" gayesiyle

(*) Bir noktayı önemle vurgulayalım. Sosyalist ülkelerde komünist partilerin sağa sapması, ekonomizm batağına saplanması bu partilerin "son tahlilde burjuvazinin partileri haline gelmeleri" sonucunu doğurmaz. En azından bugüne kadarki süreç böyle bir şeyi doğrulamadı. Kapitalist ülkelerdeki komünist partiler içinde ortaya çıkan ve partiyi ele geçiren revizyonizm, kapitalist ilişkiler ağı içerisinde elbette son tahlilde burjuvazinin bir aleti durumuna gelir, yani sosyal-demokratlaşır. Ancak sosyalist ülkelerde, komünist partiler içinde ortaya çıkan revizyonizm en uç boyutta, Polonya'da olduğu gibi, kapitalist restorasyonun **zeminini** hazırlar ve bu ortamda kapitalizm boy verir, kapitalist restorasyonun güçleri ortaya çıkar.

12 Eylül'ün pasifikasyon ve depolitizasyon politikalarının en derin yansımalarından biri kültürel alandaki yozlaşmada ifadesini buldu, ve bu yozlaşma, değişik biçimlerde ve düzeylerde de olsa, toplumun hemen her kesiminde etkisini gösterdi.

Bugün eğer, devrimciler açısından tartışmasız mahkum edilmesi gereken değerler ve alışkanlıklar, devrimci saflarda etkide bulunuyor, tartışılıyorsa, "kültür" sorununu sınıf mücadelesinin somut pratiğine hizmet edecek tarzda değişik açılardan tekrar tekrar ele almak; 12 Eylül'ün politikaları ve devrimci politika açısından incelemek; ve sonuçta mücadelemizdeki olumsuz etkileri, yanlış bakışları açığa çıkartarak yok etmek gereği açıktır.

Elbette soyut bir kültürden söz ediyor değiliz. Çünkü sınıflı her toplumda kültür de sınıfsal bir özellik taşır; tarih boyunca toplumu oluşturan çeşitli sınıf ve tabakaların gereksinimleri, çıkarları, mücadeleleriyle biçimlenmiştir. Yani kısacası, "genel olarak" kültür diye tanımlanan olgu, gerçekte, farklı sınıfların, farklı kesimlerin kendilerine özgü -birbirleriyle etkileşim içindeki- kültürlerinden oluşuyor.

Bir toplumdaki egemen kültür, esas olarak mevcut düzenin niteliğiyle belirlenir.

Kapitalist ilişkiler altında bu egemen kültür, burjuva kültürüdür. Ne var ki, bizim gibi ülkelerdeki burjuva kültür de, kapitalizmin yükselme aşamasındaki burjuvazinin ilerici nitelikler taşıyan kültürü değil, emperyalizmle ilişkiler içinde biçimlenen yozlaşmış, kozmopolit ve feodal kültür öğelerini de kullanıp-içeren bir kültürdür.

Ve elbette bu ilişkiler altında, bir de sömürülen emekçi yığınların yaşam koşulları burjuva kültüre karşıt "demokratik ve sosyalist" bir kültürü de ortaya çıkarmıştır.

Ulusun kültüründe objektif bir eğilim olarak varolan "demokratik ve sosyalist" kültür öğeleri, toplumsal mücadeleler pratiğinde, devrim

DEVRİMCİ MÜCADELEDEN DOĞAN KÜLTÜR VE "YENİ İNSAN"

Handan GÖKSU

için yığınların kavgalarıyla, kavgada öğrenip kavgada yaratmalarıyla, çizgilerini daha net olarak çizmeye başlar, gelişip pekişir.

KAVGANIN YARATTIĞI KÜLTÜR, DEMOKRATİK VE SOSYALİST KÜLTÜRÜN EN DİNAMİK PARÇASIDIR.

İşçi sınıfının, sınıf olarak iktidarı almak ve dolayısıyla kendi kültürünü egemen kılmak için yürüttüğü mücadele, sınıfı ve emekçi halkı bu mücadele içinde eğitip ona yeni değerler katar. Yani devrimci mücadele, egemen sınıflara karşı savaşın pratiğinde, demokratik sosyalist kültürün bir parçası olarak, kendi kültürünü yaratır.

Devrimci mücadelenin kültürü, bütünün en dinamik ve devindirici parçasıdır/Çünkü, bu kültürün kaynağı, sınıfa sınıf bilincini götürme iddiasındaki öncü devrimcilerde, halkın en bilinçli kesimlerindedir. Devrimci güçler, sınıf savaşının bir tarafı olarak, devrime kararlı, iktidar perspektifiyle ve kitlesel özellik taşıyan bir mücadeleyle arenada yer alabildikleri oranda, gerçek nitelikleriyle geliştirebilirler bu kültürü.

Son 20 yıllık tarihimizde, devrimci mücadelemizin kültürü olarak tanımlayabileceğimiz bir değerler sistemi ana hatlarıyla yaratılmış, bu gü-

ne eşsiz örnekler miras bırakılmıştır (Elbette ülkemizin tarihinin daha öncesinde de pekçok devrimci değer yaratılmıştır. Ve bunlar elbette bu kültürün bir parçasıdır) lar. Ne var ki, bu süreçteki değerler tekil örnekler olarak kalmışlar, sürecin ve hareketlerin nitelikleri gereği, bütünlüklü bir devrimci mücadele kültürü yaratamamışlardır).

"Devrim"i savunan, onun gerekliliğini, iyiliğini, güzelliğini, kaçınılmazlığını vurgulayan; ve bu kaçınılmazlığı gerçeğe dönüştüren eylemliliğin bir yanı olabilen ürünler, değerler, kurallar, yaşam tarzları devrimci mücadelenin kültürünü oluştururlar.

Soruna böyle bakıldığında, yani kültür kavramıyla dile getirilen çeşitli yanlar gözönüne alındığında, devrimci bir hareketin kültürel alandaki mücadelesi esas olarak iki yönü içerecektir.

Birincisi, genel planda burjuva kültürüne karşı ideolojik mücadele;

İkincisi, devrimci kültürün geliştirilip, yaygınlaştırılması.

Birincisine burada uzun boylu girmeyeceğiz. Ama ikincisiyle diyalogik bağını kurabilmek anlamında kısaca açmak gerekiyor yine de.

Halkların kurtuluş yolunda ilerlemesi, oligarşilerin ekonomik -siyasal baskısına karşı mücadelelerinin bir parçası olarak yeni-sömürgeci

kültür modellerine karşı durmayı da gerekli kılar. Emperyalizm, yenî-sömürge ülke halklarına karşı aynı zamanda bir kültür soykırımı uygulamaktadır. Bu anlamda, devrim için yola çıkan bir hareket, politik planda olduğu gibi, kültürel alanda da bir ölüm-kalım savaşı yürütmelidir. Burjuva kültürü, pragmatik-kolâyıcı yaklaşımlara düşmeden cepheden saldırılarla ideolojik olarak mahkum

Devrimci mücadelenin kendine özgü kültürünün, yarının "yeni insan"larının oluşacağı bir maddi ortamı vardır. Bu maddi ortam, devrimci-örgütlü ilişkiler ağı ve devrimci mücadele pratiğinin yattığı, bize sunduğu ortamdır.

dilmelidir. Burjuva kültürünün kimi öğelerinin emekçi halk içinde çok yaygın bir etki alanına sahip olması liberal davranmayı değil, tersine, eleştiriyi düzenin eleştirisi ve teşhiriyle bütünleştirerek daha radikal olmasını gerektirir.

Mevcut sistem içinde olabilenin sınırlarını zorlayarak kültürün her sahasında alternatif değerler, ürünler, örnekler yaratabilmek de bu mücadelenin değer boyutunu oluşturur.

BURJUVAZİNİN KÜLTÜREL DEĞERLERİNİ YALNIZ İDEOLOJİK OLARAK MAHKUM ETMEK YETMEZ...

Bu diğer boyut, çoğu kez yapıldığı gibi, yalnızca müzikte, resimde, edebiyatta vs. devrimci içeriğe sahip ürünler verme gibi dar bir alana sıkıştırılmaz. Böylesi bir ele alış eksik ve yüzeyseldir. Soruna öncelikle bu ürünleri, değerleri, normaları yaratacak insan unsuru açısından bakmak gerekir.

Egemen kültürün ideolojik olarak mahkum edilmesi kuşkusuz mücadelenin önemli bir yanıdır. Ama tek başına yeterli bir yan değildir. Bu reddedişi kendi pratiğimizle de somutlamalıyız.

Çünkü bir devrimcinin yaşam biçimi, devrimci kültürün -dolayısıyla

da burjuva kültürüne karşı mücadelesinin- önemli bir unsurudur: Buna göre biçimlenen, ve bunu, bu bütünü biçimlendiren bir parça...

Sınıflı bir toplumda, sınıfsız bir toplum idealiyle yola çıkan bir devrimci bir kültür de -en azından belli bir noktaya kadar- iki yönlüdür: Ona kurulu mekanizma tarafından verilen kültür ve geleceğin doğrultusuna paralel oluşturulmaya çalış-

şılan kültür, ikincisi, birincisini altedildiği oranda birey açısında devrimcileşme (proleterleşme), genel açısından da devrimci kültürü yaratma yolunda ilerlenebilir ancak. Birey ve genel açısından birlikte ifade edersek "yeni insan"ın yaratılmasıdır bu.

Elbette belli bir kültürün, açarak söylersek, belli değerlerin, alışkanlıkların, ahlaki-siyasi normların, ürünlerin devrimci bir doğrultuda oluşabilmesi için devrimci-devrimciye soyunan insandaki iç dinamik ön koşullardan biridir. Ama tek başına yeterli bir koşul değildir bu. Bu iç dinamizmin boy atacağı, içinde somut sonuçlar yaratabileceği bir de "maddi ortam" gerekir. Bu maddi ortam, proletaryanın kültürünün toplumsal yaşamın bütününde egemen olması çerçevesinde düşünüldüğündü, sosyalizmdir. Ama ne var ki, "yeni insan" sosyalizmin işidir, bunun maddi koşulları yok" yaklaşımı içinde olamayız yine de. Çünkü bu yaklaşım, egemen kültürden olumsuz anlamda devrimci saflara taşınan değerlerin -en hafif deyimle- kanıksanması sonucunu doğurmaktadır. Bugünkü koşullarda, devrimci mücadelenin kendine özgü kültürünün, yarının "yeni insanların oluşacağı bir maddi ortam vardır. Bu

maddi ortam, devrimci-örgütlü ilişkiler ağı ve devrimci mücadele pratiğinin yarattığı, bize sunduğu ortamdır.

DEVRİMCİ MÜCADELENİN KÜLTÜRÜ, BİZE DAYATILMAK İSTENENLERE KARŞI ALTERNATİFİMİZDİR.

Yukarıda bir devrimcinin yaşamındaki iki yönlü bir kültürel etkiye işaret ettik. Evet, bu etkiler neleri içeriyor?

Aldıklarımızda, kurulu mekanizma tarafından bize verilmek, dayatılmak istenende neler var?

Bireycilik, apolitiklik, devletin güçlülüğünden korku, yıkılırlığına inançsızlık, robot gibi düşünmeyen-üretmeyen bir beyin, arabesk, 'futbolculuk', hayalcilik, kendine ve halkına yabancılaşma, kadercilik, gizemcilik, akıldışılık... ayrıntılandırılarak daha da uzatılabilir bu liste kuşkusuz. Ama gerekmiyor. Çünkü, bütün bunların çok acık bir amacı ve şaşmaz bir gelişimi var:

Önce, bireyi kendisine -düzene- karşı koyacak bir konumdan uzaklaştırma, bu yönde taşıdığı potansiyeli daha zararsız olana kanalizasyon etme; ardından onu bütünüyle hesap dışı bırakabileceği bir biçimde düzenin yoz bir unsuru, düzenle bütünleşmiş bir dişli haline getirme; ve ardından da düzene destek veren bir konum... İşte, saydıklarımız ve sayılabileceklerimiz böyle bir politikanın araçları yalnızca.

Ya yaratmak istediğimizde, belli ölçülerde yarattığımızda neler var?

Özet bir deyişle yaratmak istediğimiz bunların karşıtlarından oluşuyor elbette. Ama 12 Eylül'ün faturasına, yarattığı tahribata baktığımızda salt bu karşıtlığı ifade etmek yetmiyor. 12 Eylül, yalnızca siyasi yapılanmaların dağıtılması, onlarca insanın idamı, binlercesinin cezaevlerine doldurulması, yüzbinlercesinin işkenceden geçirilmesi vs. demek değil. Başka bir boyutta bir değer erozyonu sözkonusu. Örneğin, bir dergiye kalkıp kendi çevresi için "inanç bunalımı" saptaması yaptırta-

çak ölçüde hem de... Sözünü ettiğimiz süreç bitmiş değil üstelik; 12 Eylül'ün devamı ANAP iktidarında da, halkı ve devrimcileri sindirmeye-depolitize etmeye yönelik bu kültürel saldırı olanca şiddetle, emperyalizmin uzmanlarından, diğer yeni-sömürgelerden koparılmış yeni deneylerle sürdürülüyor.

O halde;

Burjuvazinin yozlaşmış kültürüne, yaşam biçimine karşıtlık içinde oluşturduğumuz bu değerler, daha net bir biçimde tanımlanmalı, içerdiği yanlar ayrıntılandırılmalı, bilince çıkarılmalı, ve elbette bu çaba, değerlerimizin devrimci saflarda yaygınlık kazandırılmasına bütünleşmelidir.

DEVİRİMCİ MÜCADELENİN KÜLTÜRÜ NELERİ İÇERİYOR VE NELERİ İÇERMELİDİR?

70'lerin başında iktidar perspektifiyle gerçek anlamda devrim mücadelesini başlatan M-L'ler, bu "değerler, kurallar, ürünler, normlar" diye sayılanların en başına; **halka ve devrime sarsılmaz bir bağlılık, ve devrim için sınırsız bir cesaret ve özveri**yi koyarak, biçimlendirmişlerdir bu kültürü. Ve bu nitelik, 89'ların Türkiye'sine gelinceye kadar ki süreçte anti-faşist mücadelelerde, ölüm oruçlarında... kökleşip, yürütülen mücadelenin ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Bu özveride, bu kendini verme, hangi biçimde olursa olsun, bireysel çıkar yoktur. Bu özveride "kendisi için gerekli olandan artı kalanı verme" gibi bir biçimsellik yoktur... Artık geleneğimizin bir parçası olan bu niteliği hem hayatın her alanına, hem de saflarımızın bütününe yaymak, bugünkü görevlerimiz içinde olmalıdır. Sürecin önümüze getirdiği özel görevlerde, özel anlarda ortaya konan cesaret, kahramanlık, ve özveri günlük yaşamda da, mücadelemizin her anında da gösterilmelidir.

Cüretkarlık, devrimci mücadelenin yarattığı bu kültürün ayrılmaz bir parçasıdır. Ve sıkça sözediyoruz

bundan. Ama belirtmek gerekir ki, sözü edilen cüretkarlık, bireysel bir cesaret meselesi değildir. "Her koşul altında mücadeleyi sürdürebilmek" diye özetlenebilecek sınıfsal bir değer, devrimci kişilikte özümsemiş halidir bu. Yaklaşık 20 yıl önce Mahir ÇAYAN'ın "Artık sosyalist politikanın devrimci cesaretle sürdürülebileceği bir ülke haline gelmiştir Türkiye" diyerek saptadığı ger-

Burjuvazinin yozlaşmış kültürüne, yaşam biçimine karşıtlık içinde oluşturduğumuz bu değerler, daha net bir biçimde tanımlanmalı, içerdiği yanlar ayrıntılandırılmalı, bilince çıkarılmalı, ve elbette bu çaba, değerlerimizin devrimci saflarda yaygınlık kazandırılmasıyla bütünleşmelidir.

çek, elbette bu gün daha elzem bir gereklilik ve gerçekliktir. Devrimle» karşı-devrim arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi oranında da önemi artacak bir gerçek. İşte bunun için "cüret, cüret, daha fazla cüret!" bugünün temel şiarlarından biri olmak zorunda. Temel şiarlarımızdan ve yaşamımızın ayrılmaz yanlarından biri...

"Ayrı ayrı bireysel çabalar, saf idealler,soyul erekler uğruna tüm bir hayatı feda etme arzusu, bütün bunlar tek başına hayata geçirilirse ... hiçbirşey yaramaz."(Che). Sınıflar savaşının bu özelliği, devrimci mücadelenin kültürünü içerdiği bir başka yanı tanımlıyor aynı zamanda: **Kollektivizm**.

Kollektivizm, siyasi mücadelenin doğrudan eylemler biçiminde yürütülüşünde kolektif üretme ve uygulamada; yaşamın diğer alanlarındaysa "ben'i "biz" yapmada bulur ifadesini. Bu alanda önemli eksikliklerin yaşanması,yaşanıyor olması bir sonuçtur; burjuva eğitim sistemi kolektif düşünmeyi değil, bireysel düşünmeyi, paylaşmayı değil "kendine ait olanı" ayrıştırmayı öğretir çünkü. Devrimci mücadele, mücadelemizin ihtiyaçları da tersine öğretiyor bize. Ve tersini hayata geçirme göreviyle karşı karşıya bırakıyor bizi.

Aksi takdirde mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermemiz mümkün değildir.

Yalnızca verilen alan değil, kendisi sonuçlar yaratan bir düşünce yapısı da bu kültürün bir parçasıdır. Sonra, sorgulayan, araştıran, tarihsel gelişmeden yana bir dinamizm demektir. Ne burjuva öğretileriyle şartlanmış, ne de Marksizm-Leninizmi dogmatlaştırmış kafa-

lar sınıf mücadelesinin gereksindiği kafalar değildir. Devrim eğer "somut durumların somut tahlillerimle doğru bir çizgide ilerleyebileceksa, bize gerekli olan, saflarımızda politika üretme anlamında da üretkenliği sağlayabilmektir.

Devrimci mücadelenin uzun bir süreç boyunca oluşmuş kültürünün içerdiği tüm değerleri burada tek tek açmak, bu bir yana, tek tek saymak bile mümkün değil kuşkusuz. Örneğin;yıllar boyunca revizyonist örgütlenme geleneğinde mekanik bir içerikle kullanılagelmiş olan "disiplin" kavramı ancak bu mücadelenin içinde yepyeni bir içeriğe kavuşturulmuş, mekanik-bürokratik olmayan, "gönüllülük" ve "kendini bütünüyle adanma" gibi sağlam bir temelle oturtulmuştur...Örneğin; "kadının yeri"ne, kadın-erkek ilişkilerine olagelenden bambaşka bir içerik kazandırılmıştır bu kültürde. Cinsiyetle değil, yoldaşlık ilişkilerince belirlenir herşey.Insanların değerleri, nitelikleri, cinsiyetleriyle değil, halka, devrim karşı sorumlulukları, özverileri, bilinçleri ve cesaretleriyle ölçülür. Ve bu konuda saflarımıza taşınmış köhne kalıplara karşı mücadelemizle... Bu köhnemiş bakış açılan, devrimci mücadelede yarattığımız değerlerin taşınması gereken bir yük-

tür artık. Ve bu yükü kaldırmak için, işkencehanelerdeki, zindanlardaki direnişler, ve 12 Eylül karanlığının yırtılışındaki köşe taşları incelensin yeter... Evet, dediğimiz gibi ayrı ayrı açılacak değerlerimiz, onur duyacağımız bir birikim oluşturuyor. Hepsini açmak mümkün değil ama, bu birikim içinde özel bir halkayı oluşturan bir yana daha özel olarak değinmek gerekiyor.

Bizim gibi ülkelerde, iktidarı almayı hedefleyen bir sınıf mücadelesi, oligarşilerin icazeti ve yasallığıyla kendini sınırlamamak durumundadır. Mücadelenin bu gerçeği, devrimci mücadelenin kültürüne "yeraltı" diye bir kavramı da sokmuştur.

"Yeraltı'nın kendisi başlı başına bir değerler sistemidir, kültürümüzün içerdiği pekçok unsuru da etkileyen bir niteliğe sahiptir. İnsanların tüm özelliklerinin, olabildiğince yalın ve derinlemesine ortaya çıktığı bir yaşam biçimidir; yalan ikiye bölünmüş, gevşeklik, bana necilik... kendine yer bulmaz yeraltında. Dostluklarsa, normalde tanık olunamayacak bir hızla gelişir, serpilir, pekişirler. Ve artık özveri, kendini verme, paylaşma ayrılmaz parçalarıdır bu dostluğun. Yeraltı, insanın kendi iradesi üzerinde mutlak bir hakimiyetidir de aynı zamanda. Böyle olmak zorundadır. Yeraltının her koşulda yaşaması bir yanı sıra bunlara bağlıdır çünkü.

Elbette, kullandığımız kavram yanlış anlamalara yol açmamalı. "Yeraltı" derken kastımız, tecrit edilmiş bir mekan, ayrı bir yaşam değildir. Bizim "yeraltımız" kitlelerin içinde, onlarla birlikte olmaktır. "Yeraltı", bir anlamda egemenlere karşı bir gizlenme gereğini, bir sığınak olma durumunu dile getirir. Ve devrimciler için en iyi sığınak halkın içidir. Onlarla kaynaşma, onlarla bütünleşmedir. Yani özcesi, "yeraltı" bir mekan değil, bir yaşam biçimini dile getiriyor. Hayatın her alanında örgütlenen, çalışan bir devrimcinin yaşam biçimini... Devrimci mücadele anlık bir süreç değil. Devrimcilik de yaşamın belli bir kesitinde uğranıp

geçilecek bir uğrak hiç değil. Öyleyse, mücadelemizin yarattığı kültürle, devrimciliği kendimize bir yaşam biçimi olarak seçmeliyiz.

DEVRİMCİ DEĞERLERİN "SOL'DAN DEJENERE EDİLMESİ ...VE DEVRİMCİ AHLAK.

Devrimci mücadelenin yarattığı tüm değerler, bugün oligarşinin ideologları, oligarşinin halkın bilinci ni karartmak için bir araç olarak kullanıldığı hainler tarafından her fırsatta karalanıyor, çarpıtılıyor. Ve kuşkusuz bunda anlaşılacak bir şey yoktur. Ama aynı değerler kendilerine "solcu" diyen kimilerince, devrim için savaşmaktan artık iyice uzaklaşıp reformizmin kulvarlarında kulaç atmaya başlayanlarca da "tu-kaka" ediliyorsa, bunların üzerine daha titizlikle eğilmemiz gerektiği açıktır.

Çarpıtılan, "tu-kaka" edilenlerin başında "örgüt adamı-dava adamı olma, kendini feda etme, cesaret" gibi değerlerimiz geliyor. Çarpıtılmaya çalışanların özellikle bunlar olması rastlantı değildir. Her felsefi düşünce belli bir yaşam biçimini beraberinde getirir. Onların da belli değerleri böylesine fütursuzca yadsımaları bulundukları durumun doğal bir sonucudur.

"Cesaret", "kendini feda etme" gi-

rak sunuluyor kitlelere; birey keşfediliyor. Örgütlülüğün yaratıcılığı öldürüldüğü söyleniyor. "Örgütle birlikte, bir "örgütün gerekli kıldığı disiplin, demokratik merkezîyetçilik mahkum ediliyor(!), yerine liberalizm, ne olduğu belirsiz "demokrasiler geçiriliyor. Ve bunlar da yine Marks'tan, Lenin'den alıntılara dayandırılmaya çalışılıyor.

Bunların, bu devrimci değerleri karalayıp "tu-kaka" ederken keşsettikleri "bireyin özgürlüğü, yaratıcılığı", onyılların, hatta yüzyılların kokmuş değerleri, burjuvazinin şiarları değil mi? Evet, tastamam böyledir. Çünkü, karalanan bu değerler, devrimci kalındığı sürece yerine yenilerinin bulunup konulamayacağı değerlerdir.

Soruna salt şu hiç dillerinden düşürmedikleri "yaratıcılık" açısından baksak bile söylenecek o kadar çok şey olur ki; Che, birey, kolektivite ve yaratıcılık sorununu şöyle koyuyor: "...bu örgütlenme çalışması için bütün devrimci çabalarda olduğu gibi, özünde bireye ihtiyaç vardır. Devrim, bazılarının ileri sürdüğü gibi kolektif iradeyi, kolektif insiyatifi standartlaştırmak eğiliminde değildir, tam tersine insanın bireysel olanaklarını özgürleştirmeye yöneliktir." Devrim mücadelesi işte bu yönelimi

Devrim eğer "somut durumların somut tahlilleri"yle doğru bir çizgide ilerleyebilecekse, bize gerekli olan, saflarımızda politika üretme anlamındada üretkenliği sağlayabilmektir.

bi değerleri çarpıtarak "maceracılık", "don kişotluk" olarak ilan ediyorlar, ve Marksizm-Leninizmin ustalarından alıntılarla kanıtlamaya çalışıyorlar bu görüşlerini. Evet, böyle yapmak zorundadırlar, yoksa, şu son sekiz yıl boyunca cezaevlerindeki teslimiyetlerini açıklayamazlar örneğin. Yurtdışına kaçışlarını, ülke içinde bir köşeye sinip beklemelerini açıklayamazlar.

"Örgüt adamı olma" bir fobi ola-

başından itibaren içinde taşır, devrim onun doruk noktasıdır. Kapitalizmin elindeki tüm baskı ve iletişim aygıtlarını kullanarak toplumu abluka altına aldığı bir sistemde, devrim mücadelesinin yarattığı anlayış ve ilişkiler ağının dışında, bireyin yaratıcı gücünü kullanabileceği daha özgür bir ortam düşünmek mümkün değildir. Sınıf mücadelesinin bir yanını oluşturan devrimci ortamın alternatifi, mevcut düzeni YÖK sulta-

sındaki üniversiteleri mi olabilecek-tir? Yoksa her türlü ürünün yalnızca bir meta olarak değerinin olduğu sanat "piyasası" mı? Yoksa kokuşmuş demekler, çürümüş "Cafe"ler mi? Yalnızca kendilerine yazıp çizen "yazım platformları" mı? Ya da bir kaçışın ifadesinden başka birşey olmayan "bohem" ortamlar mı?

Evehangisi, özveriyle, sorumlulukla, yaratıcılıkla, bilinçle, cüretkarlıkla, bağlılıkla ve halkımızın nesnel gerçeklikleriyle biçimlenmiş bu ortamın yerini tutabilir?

Egemen sınıfları, düzeni korkusuzca karşısına alıp, emekçi halkın yararına, iyi, güzel şeyler yaratmak isteyen, halkın mücadelesinin içinde olmalıdır. "Halka inmek", "halka gitmek" gibibir ifadeyi bilinçli olarak kullanmadır bu noktada. Özellikle tartıştığımız sorunda bu söz, burjuva politikacılarının, sanatçıların, ve kimi sözde aydınların dilinde yalnızca bir demagoji malzemesi halini almış, belirsizleştirilmiştir. Bu noktada 'doğrusu, somut olan, "halkın mücadelesinin içinde" olmaktır. Yaratıcılığın tüm zenginliğiyle gerçekleşebileceği alan budur.

Bir kez daha vurgulanmalı ki, devrimcilik gerçekte, yalnızca lafızlarda sosyalizmi savunmak değil, bunun için savaşmayı, her türlü özveriye göze alıp almamaya bağlıdır. Ve ancak bunu göze alanlar bu niyelemeye hak kazanırlar. Onlar bugöze alamayarak, göze almadıklarını pratikte hayata geçirenleri de M-L adına mahkum etmeye çalışırken, lafızlara sığınıp durumlarını, niyetlerini (daha doğrusu devrime niyetsizliklerini) gizleme gayretindeler. Olgulara ve olaylara, devrimin çıkarları açısından, devrimci mücadelenin gelişimi açısından değil, mücadele kaçkını konularından bakarak açıklamalar getiriyorlar. Ve böylelikle de onlar, proletaryanın sınıf ahlakını ayaklar altına alıyorlar.

Kendilerine hangi sıfatları layık görüyor olurlarsa olsunlar, devrimci mücadelenin yarattığı değerler karşısındaki tutumları, onları "devrimci

ahlak" açısından da sorgulamamızı gerekli kılıyor. Çünkü "Bizim ahlakımız, tamamıyla sınıf mücadelesinin ve proletaryanın menfaatlerinin emri altındadır"(Lenin). Bu ahlakın özü de, kendimize, yoldaşlarımıza, halka karşı tam açıklık, uzlaşmayı red ve kendini adamadır.

Açıktır ki, devrimci sol güçlerin saflarında "birey mi-kollektivite mi?", "bireyin kurtuluşu mu-halkın kurtuluşu mu?" gibi ikilemelere, sahte sorulara yer yok. Bir tek şey var burada; devrim mücadelesinin bir parçası olabilmek, herşeyimizle kendimizi buna verebilmek ve iktidar kavgasını zafere ulaştırmak.

"YENİ İNSAN" LAR OLABİLMEK, MÜCADELENİN GELİŞTİRİLMESİNDE ATLANMASI OLANAKSIZ SOMUT BİR GÖREVDİR.

Devrimci mücadeleden doğan kültür, gerçekte işçi sınıfının ve emekçi halkın ele geçirdiği mevzilerden biri olarak görülmelidir. Ele geçirdiğimiz her mevzi, mücadelenin geliştirilmesinde, kitleselleştirilmesinde bizim için yeni bir basamak teşkil eder. O halde, bu kültürü her devrimci kendi benliğinde gide-rek artan bir ölçüde içselleştirmelidir.

Devrimciliği yaşam biçimi haline

Evet bugün biz bu mücadeleye önce içimizden başlıyoruz; kendimizi yeniden biçimlendirerek. Üzerimizdeki zaafı, küçük-burjuva değerleri aşmanın yolu sanıldığı kadar zor, karmaşık değildir. Bu yöndeki çabanın temelinde inanç varsa zor değildir.

getiremeyen "devrimciler" elbette kitleleri örgütlemekte de yetersiz kalacaklardır. Ve elbette bunun tersi de doğrudur. FPL'li devrimcilere "örgütle katılım nedenleri sorulduğunda, siyasi nedenlerin yanı sıra insan ilişkilerinin, emeğe verilen önemin, ve örgüt üyelerinin insancılığının da kararlarında büyük rol oynadığını" söylemeleri bu noktada yeterli bir açıklık sunuyor sanırız.

Öte yandan, bugün kitlelerdeki

hoşnutsuzluğun, diğer bir değişle sosyal bunalımın derinliğinden söz ediyoruz. Bunalımlar her zaman devrimci patlamalara yol açmaz. Sosyal bunalımın böylesi derinleştiği koşullarda, toplumsal çürümeye ve yozlaşma da yakın bir tehlikedir. Çünkü sosyal bunalım, umutsuzluğu, her türlü sapkınlığı, halkın çeşitli kesimleri arasında suni ayırımı ve düşmanlıkları, yaşam tarzlarında korkunç bir dejenasyonu besleyen bir ortam yaratır. Ve bu olasılık, sözünü ettiğimiz mücadelenin -yani, burjuva kültürüne karşı ideolojik mücadele ve devrimci kültürün geliştirilip yaygınlaştırılması- önemini, yakıcılığını artıran bir başka nedendir.

Evet bugün biz bu mücadeleye önce içimizden başlıyoruz; kendimizi yeniden biçimlendirerek. Üzerimizdeki zaafı, küçük-burjuva değerleri aşmanın yolu sanıldığı kadar zor, karmaşık değildir. Bu yöndeki çabanın temelinde **inanç** varsa zor değildir. "Onun (halkın) uğruna canlarımızı seve seve vermeye hazırız; öyleyse halkın ihtiyaçlarıyla çatışıp da bizim terkedemeyeceğimiz bir fikir, bir görüş, bir kanı ya da bir yöntem olabilir mi?" (Mao).

Bizim ele alışımızda iradi bir yan ağır basıyor. Yani "alt yapının belirle-

yiciliği" gibi bir genellekte değil, o "alt yapıyı değiştirmeye soyunmuş" saflarda iradi bir biçimlendirme sorunudur bu. Ve bu voluntarizmi yaratan da, bizim devrimci kültürümüze temel olacak düşünce, inanç ve pratiktir.

Devrimci sol güçler, her alanda olduğu gibi, bu alanda da örnek ve önder olma sorumluluğunun bilinçle davranmak durumundadırlar. Ve davranacaklardır da.

EVRENSEL BARIŞIN DÜŞMANI EMPERYALİZMDİR

1 Eylül 1939 da Alman faşizmi- da (bölgesel savaşlar) kullanılan si- nin ordularıyla Polonya'ya ve lahlar, ezilen halklara kan ve gözya- diğer ülkelere saldırdığı ve şından başka birşey vermemekte- milyonlarca insanı dir.

bombalarıyla, kurşunlarıyla katlettiği Ve emperyalizm bugün, savaşla- tarih olarak insanlık tarihine geceli 50 rı doğuran kendisi değilmiş gibi si- yıl oluyor. Ancak emperyalizmin yeni lahsızlanma konusunda zirveler ya- savaş oyunları, insanlığı hala yeni pıyor barış çağrılarında bulunuyor. savaşların içinde oyalamakta, yeni Ama silahlanma durmuyor, her ge- pazar alanları yaratarak militarist çen gün gelişiyor. Çünkü emperya- ekonomisini bu pazarlarda kan ve list silah tekellerinin kârlarına kâr ka- barut olarak halklara sunmaya devam tabilmeleri için dünya halklarını bir- etmektedir.

Bugün dünyanın dört bir yanında Ülkemizde yaşanan "barış"ta bu devam eden bu haksız savaşlar- tablodan bağımsız ve ayrı bir özel-

Gerçek barışın sağlanması emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı savaşta olacaktır

lik taşımamaktadır.

Bu tabloyu şöyle özetleyebiliriz; halklarımızın açlık ve sefalet içinde yaşaması, cezaevlerinde devrimci tutsaklara karşı uygulanan ve ölüm- lere varan işkencelerin devamlılığı, gecekonduları yerle bir edilen halk- ların açlık ve yoksulluk içinde yaşı- ması, gecekonduları yıkılmasını diye direnen kadınlarımızın genç kızları- , mızın uyuşturucularla uyutulması, seksen yaşındaki anaların dövülmesi ve tutuklanmaları, kadınlarımızın devlet eliyle yapılan lüks fuhuş evle- rinde kendilerini pazarlamaları, em- peryalist yoz kültürün yarattığı uyus- turucu ve alkol bağımlılığının gençlik üzerinde yarattığı erezyon...

"Dünya Barış Günü" dolayısıyla yukardaki tabloyu vurgulamak ve emperyalizmin dünya halklarını kan ve barut kokularıyla boğmaya yönelik savaşları ve ülkemizde yaşanan gerçekleri teşhir ve protesto için Sir- keci, Bahçekapı Hamidiye caddesinde, 150'ye yakın bir kitleyle yapılan gösteride, kadın erkek ve çocukla- rın oluşturduğu, kortejde savaş aleyhtarı dövizler, ve DEMKAD'lı ka- dınlar imzalı "Barış İçin Savaşta Ka- dın Erkek Omuz Omuz" yazılı pan- kart ve kırmızı karanfiller ve sloganlar vardı.

Yaklaşık 150-200 metre düzenli kortej halinde sloganlarla yürüyen kit- le, herhangi bir müdahale olmaksızın gösterilerini tamamlayıp dağıldı.

MAHKEMELERDE 1

MAYISIN ANLAMI VE

DEVRİMCİ TAVIR

Kuşkusuz her tartışma somut bir zemin üzerine oturmak zorundadır. 1 Mayıs öncesinde: 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanında mı, herhangi bir alanda mı, yoksa canımızın istediği bir yerde mi kutlanacağı tartışması... 1 Mayıs kutlamaları sırasında: 1 Mayıs alanına girmek gerçekten zorlanmalı mı, zorluyor gibi görünüp yasak mı savmalı, yoksa saldırılara göğüs germek yerine polise gül mü atmalı tartışması... Gözaltılarda: şube şartlarını kitlesel boyutta açlık grevleri ve ifade vermeme tavrıyla aktif bir direniş mi göğüslemeli, saldırılara karşı pasif direnişlerle mi yetinmeli, yoksa tavırsız kalıp boyun mu eğmeli tartışması... Tutuklamalar sonucu açılan 1 Mayıs mahkemelerinde: 1 Mayıs'ın meşruluğunu, katıldığını gururla ortaya koyarak ifadelendirip yargılayıcı mı olmalı, veya meşruluğuna sahip çıkar gibi görünüp katılmadım mı demeli, yoksa boyun büküp başımıza sarılan bu bela(!) dan paçamızı sıyımanın yolunu mu aramalı tartışması... Kısaca bu tartışmaların her biri birbirinden ayrı gibi gözükse de ayrışmanın ne noktada somutlandığını netleştirmeye yardımcı oldu.

Ayrışmalar üç-dört, kimi zaman da beş (ki daha da fazla ama asla az değil) farklı görünümde karşımıza çıkmış olsa da gerçekte her tartışma tek noktada odaklaşıyor: Biz devrimciler olarak, 1 Ma-

1 MAYIS MAHKEMESİ DEVRİMCİ SOL GÜÇLERİN BURJUVAZİYİ YARGILADIĞI KÜRSÜLERE DÖNÜŞTÜ

1 Mayıs 1989 günü alanlarda, sonrasında şubede, savcılıkta ve 1 Mayıs duruşmalarındaki tavırlarıyla devrimci sıl güçler sürece damgasını vurdular. 1 Mayıs günü alanlarda yantılan kitlesel direniş geleneği şubelere ve cezaevlerine taşınırken 1 Mayıs duruşmalarında da yargılanan değil yargılayan oldular.

Üç aylık tutukluluk döneminden sonra 21 Temmuz 1989 Cuma günü İstanbul 2 No'lu DGM'de başlayan 1 Mayıs duruşmasında 1 Mayıs'ın tarihsel gerçekliliğini, muşruluğunu ve '89 1 Mayıs'ında sergilenen vahşet ve terörün gerçek suçlularını haykırdılar.

11 Ağustos'taki duruşmada en önde, mücadele arkadaşlarının arasında kucağında taşları ve yüzündeki öfkesiyle Mehmet de vardı... Dergimiz Genel Yalın Yönetmeni Nail Çavuş, duduşmada devrimci sol güçler adına hazırlanan ortak dilekceyi okurken "Mehmet Kavgayı Öğretiyor" afişini de elinde tutuyordu.

1 Mayıs 89 olaylarından dolayı yaklaşık 3 aydır tutuklu bulunan 86 kişilik ilk duruşmalar sonunda tahliye olurken toplam 128 kişinin "yargılandığı" 1 Mayıs 89 davasının ikinci duruşması 19 Eylül 1989 tarihinde yapılacaktır.

Aşağıda 1 Mayıs "89 sürecini, sol anlayışların bu sürecin meşruluğunu kavrayamamaları, pragmatik yaklaşımlarını 1 Mayıs duruşmalarında da sürdürmeleri ve devrimci sol güçlerin bu süreçteki tavırlarını ortaya koyan değerlendirme yazısını yalınyoruz.

yıs'ın meşruluğuna gerçekten inanıyor muyuz, yoksa kafamızda, düzenin çizdiği icazet sınırlarını statüleştirmiş miyiz?

Bu anahtar soru, 1 .Mayıs'ın yaratılma sürecinden, mahkemelerde gösterilen tavıra kadar, her farklılaşmada gelişmelere damgasını vurdu. Ve bu anahtar soru, 1 Mayıs ile

ilgili Türkiye solunun adeta turnusolü haline geldi.

1 MAYISIN MEŞRULUĞU SOL SAFLARDA NE KADAR BİLİNCE ÇIKTI?

Tarihsel süreçleri koşullandıran olgular, onun gelişim sürecinin özellikleriyle karakterize olur. Ülkemiz,

1 MAYIS VE MAHKEMELER

1 Mayıs Alanda okluğu gibi tutsaklık koşullarımla ve mahkeme kürsülerimle ele kararlılıkla savunuldu.

12 Eylül'ün yarattığı ağır baskı ve yıldırma politikalarının etkilerinden yavaş yavaş sıyrılıyor... Bu sıyrılış, kimi zaman tereddütü, kimi zaman atılımı içerirken, kimi zaman da tümüyle atılımı engelleyen bir boyuta erişip aslına dönüyor. Her yenilgi döneminin ardından dünya devrimci pratiğinin ortaya çıkardığı dersler, ülkemizde de yaşandı. Yenilgi dönemleri, kitlelerin eyleminde genel olarak gözle görülür bir düşüşe yol açarken, kendi sorunlarından giderek uzaklaşma eğilimlerini de güçlendirir. Devrimci halk muhalefeti açısından soruna yaklaşıldığında ise tabloya hakim olan görüntü; pratik ve teorik anlamda yaşanan keşmekeş, dağınıklık, örgütlü mücadeleden kaçış ve de yılgınlığı, pasifizmi üreten felsefi idealist akımlardaki palazlanmadır.

12 Eylül sonrası süreç yenilgi dönemlerinin tüm karakteristik özelliklerini tartışmaya yer vermeyecek denli gözler önüne serdi. Sivil toplumculuk, mültecilik, demokratizm, uzlaşmacılık, pasifizm eğilimleri, keskin görünümlü maskeler düşünce, tüm çirkinliğiyle mücadelenin önünü tıkır hale geldi.

Bazıları herkesin dilediğini yapabileceği, söyleyebileceği, yazıp çiz-

ebileceği bir "sosyalist(!) demokrasi" anlayışıyla çalkalanarak bireyciliği bayraklaştırdı. Bu da kendi iç tartışmalarından başlarını kaldırıp yaşamın hızlı bir devinimle ilerleyişini görmelerine engel oldu. Bazıları ülkede esen sahte demokrasi rüzgarlarına kapılarak teslim olan mültecilerin etrafında politika yapmaktan gayrisini beceremedi. Bazıları bünyelerini kemiren sivil toplumcu eğilimlerin güç birikimine prim verdikçe, örgütlü mücadele anlayışından gittikçe ayrıldığının farkına varamadı. Ve en sonu, olası mücadeleciler unsurlar da örgütsüzlüğün rehabeti içinde birer birer köreldiler. aksamı darmadağın, ucu kütleleşmiş bir bıçak haline geldiler. Bazılarında keskin görünümle ardında açıkça belli olan kopkoyu bir pragmatizm egemen oldu. Bu pragmatizm ki, savunucularını birçok yerde mücadele saflarını parçalamaya, zoru görünce de bireysel kurtuluş yolunu tercihe itti.

Ne ki, saldırıların en azgın biçimde sürdürüldüğü, ülkenin adeta açık bir hapishaneye dönüştürülme-ye çalışıldığı bu dönemde de emekçi halk kitlelerinin mücadelesini yarınlara taşıyacak olan ML'ler, ne pasasına olursa olsun faaliyetlerine

ara vermediler. Darbe üstüne darbeler devrimci mücadelenin kökünü kazımaya, sonunu getirmeye yetmedi.

ML'ler mücadele süreçleri boyunca, yenilgi dönemlerinde çıkan her tür olumsuz eğilimi kendilerinden uzak tutmayı başardılar. Bireyciliğe taviz vermediler. Mülteciliği emekçi halkın mücadelesine ihanet sayıp yadsımasını bildiler. Her dönem örgütlülüğü korumayı başarıp, kesintisiz mücadele geleneğini yarattılar. Pragmatist eğilimleri olumsuzlayıp saflığı, arınmışlığı devrimci saflarda filizlendirerek, emekçi halkın devrimci davasına dört elle sarılmayı en yüce erdem olarak kabul ettiler.

Doğaldır ki, mücadelenin kızgınlığı artıkça devrime bağlı olanla olmayan, birbirinden ayrışma sürecine girdi. Bu ayrışma devam ediyor. Ancak reddedilmez bir gerçek vardır ki, 1 Mayıs '89 böylesi bir sürecin üzerinde şekillenmesi yanında, bu ayrışmaya da önemli ölçüde yardımcı oldu.

Pragmatizmin egemen olduğu yerde olumlu geleneklere değer verilmez. Bu gelenekler can bedeli yatırılmış bile olsa değişen bir şey yoktur. Oportünizmin 1 Mayıs'ın kutlanacağı alana ilişkin yaklaşımı da tam anlamıyla pragmatizmi ifade ediyordu. Onlara göre '77 katliamı sonucu şehit düşen 34 emekçinin kaniyla abideleşen 1 Mayıs alanının, 1 Mayıs kutlamalarında özel bir anlamı ve önceliği söz konusu değildi. Oportünizm için tek önem taşıyan nokta "1 Mayıs'ı biz de kutladık" demektir. O halde bunu en az risk taşıyan yerde yapacaktı ki, kendisine de zarar gelmesin. 1 Mayıs'ı kutlarken bezirgan kafasıyla kâr-zarar hesapları yapanların yığınları, yığınların mücadeleyi yükseltici gücüne ve bu gücün demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarını genişleteceğine inançları da yoktur.

İnançsızlık oportünizmi nerelere sürükledi?

1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında kutlama geleneği, yılgınlığa, örgütsüzlüğe, pasifizme denk düşen teorilerle

hızla terkedildi. Reformizmin attığı Abide-i Hürriyet Alanı düşüncesi, birçoğu için can simidi oluverdi. Öte yandan "1 Mayıs proletaryanın bulunduğu her yerde kutlanır" gibi keskin görünümlü demagogik söylemler türedi. Ve ardından 1 Mayıs kutlamaları kendiliğindenciliğe bırakılabildi.

İşçi sınıfının eylemini bölen ve de kendiliğindenliği tapınmanın ifadesi haline gelen öneriler aslında oportünizmin 12 Eylül sonrası içine düştüğü durumun tipik bir göstergesiydi.

Bu durumda yığınların yaratıcı gücünü yadsıyanların, eylemliliklerinin meşruluğuna da inanmaları beklenemezdi. 1 Mayıs'ın ardından yaşanan gözaltı süreçleri, DGM savcılığı ve sorgu hakimliğinde ortaya çıkan suçluluk psikolojisi başka türlü izah edilemez.

1 Mayıs'ın meşruluğu nasıl yaratılacaktı?

Birincisi; 1 Mayıs, eylemliliğin cesareti, özverisi ve kararlılığı ile emekçi kitleler nezdinde bilince çıkarılabilir.

İkincisi ise, eylemlilik kararlı tutumlarla beslenmeli, gücü artırılmalı ve

böylelikle oligarşinin geri adımlar atması sağlanmaya çalışılmalıydı. Ve 1 Mayıs hakkının yeniden kazanılması için egemen güçlerin barikatları karşısında ilerleyen emekçiler meşruluğu ancak kerte kerte kabul ettirebilecekti.

Demek ki bir yandan emekçi sınıflara mücadeleyi yükseltici mesajları canlı bir biçimde iletirken, diğer yandan oligarşinin önümüze dikmiş olduğu setleri aşmak gereklidir. Bu perspektif, gözaltıların ardından ortaya konulacak aktif direnme tavrının, savcılık ve sorgu hakimliği karşısında da meşruluğa sahiplenme tavrıyla devam ettirilmesi gerekliliğini göstermektedir.

Devrimci sol güçler, 1 Mayıs'a aktif ve kitlesel katılımlarıyla gösterdikleri coşkuyu, gözaltı koşullarında

da sürdürmesini bildiler. Beyoğlu karakolunda konulan aktif direnme tavrı ve açlık grevi Emniyet 1.Şubenin hücreleri ile sorgu odalarında da kesintiye uğramadı. Birçok 1 Mayıs gözaltısı devrimci, açlık grevini polisin tüm kırma çabalarına rağmen sonuna kadar sürdürdü. Mehmet Akif Dalcı'yı katleden, onlarca emekçiyi yaralayan, işkenceciliği ile tescillenmiş polise ifade vermeyi reddetti. Gözaltılarda bir devrimcinin konumu, kitlesel bir gösteri sırasındaki direnişe denk düşmez. Devrimci, oligarşinin vahşeti karşısında tek başına dişe diş bir kavga verip, sınıflar mücadelesinin bu zorlu alanında başarılı bir sınav vermek zorundadır. Burada silah gücü, kol gücü değildir etkili olan. Çırılçıplak bir kavgadır verilen... Mücadelesinin

Yığınların yaratıcı gücünü yadsıyanların, eylemliliklerinin meşruluğuna da inanmaları beklenemezdi. 1 Mayıs'ın ardından yaşanan gözaltı süreçleri, DGM savcılığı ve sorgu hakimliğinde ortaya çıkan suçluluk psikolojisi başka türlü izah edilemez.

meşruluğuna sarılarak, polisin yaratmak istediği suçluluk psikolojisini yerle bir eden oligarşi karşısındaki zaferini de ilan etmiştir artık. Ne ki, kendi meşruluğuna inanmayanların, kafasında yürüttüğü davanın haklılığını çözümleyememiş olanın dünyası da ufaktır. Halkın devrimci davasına sarılmayanın, bu nedenle başarısızlığı ve yenilgisi de kaçınılmaz olacaktır. İşte 1 Mayıs'ta yaşanan farklı tavırların ardında yatan gerçek de burada aranmalıdır. Kimileri 1.Şube şartlarını bir an önce kurtulması gereken yer olarak algıladıkları için 1 Mayıs'ı savunmadılar. Devrimci sol güçler 1 Mayıs'ı her koşulda savunmanın ilk halkası olarak şubede ifade vermeme, 1 Mayıs'ı savunma yolunu seçerek siyasi polis karşısında 1 Mayıs direnişçilerinin

tümünün onurunu yücelttiler.

DGM savcılığında da yine iki ayrı tavrı geliştirdi. Bunlardan biri, "oradan falanca yere giderken geçiyordum ve beni de 1 Mayıs'a katıldığım sanısıyla polisler gözaltına aldılar" şeklinde, kendi eyleminin meşruluğuna inanmadığı için savunmanın uygun zeminini de yakalayamayan olumsuz tavrıdır. Diğer ise, 1 Mayıs'ın meşruluğunu savunarak katıldığını dile getiren, 1 Mayıs'a katılmanın değil, 1 Mayıs'a saldırmanın suç olacağını cesaretle ortaya koyan tavrıdır.

Nitekim bu ayrılaşma şu ya da bu şekilde ve ama asla gayri iradi olmayan tarzda 1 Mayıs mahkemelerinde de devam etti. Ne katılmadım diyenler aslında kendi meşruluğunu ortaya koymaktan çekinenler anlayışlarının getirdiği

perspektiften bağımsız hareket ediyorlardı, ne de devrimci sol güçler 1 Mayıs'ı kararlılıkla savunurken anlayışlarından geleneklerinden bağımsızdılar...

1 Mayıs'ta tutsak düşen devrimci sol güçler bulundukları cezaevinde bir an önce davalarının açılmasını beklediler. Mahkeme kürsüsünden tüm halkımıza, hatta tüm dünya halklarına seslenmek istiyorlardı.

"1 Mayıs yargılanamaz" diyecekler, ülkemizdeki hukuk sisteminin oligarşinin nasıl sadık bir hizmetkârı olduğunu göstereceklerdi.

"1 Mayıs yasaklanamaz" diyecekler, ülkemizdeki egemen sınıfların demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlama yolunda nasıl cinayetlere bile başvurmaktan çekinmediğini teşhir edeceklerdi. "Demokrasi" yaygaralarının eli kanlı, zorba bir yönetimi maskeleyen amaçladığını ortaya koyacaklardı.

"Mehmet Dalcı'nın katillerini istiyoruz" diyecekler, Mehmet Dalcı ve onun nezdinde '77 1 Mayıs'ında katledilen 34 emekçinin hesabının sorulması gerektiği mesajını tüm

1 MAYIS VE MAHKEMELER

dünyaya ilan edeceklerdi. Faşist katillerin teşhiri, 1 Mayıs 89'da yerine getirilmesi hayati önem taşıyan bir görevdi.

"Asıl yargılanması gerekenler, 1 Mayıs'ta emekçilere vahşice saldırınlardır diyecekler, 1 Mayıs'la ilgili açılan davaların katliamları gizlemeye hizmet ettiğini ortaya koyacaklardır.

1 Mayıs mahkemeleri oligarşinin anti-demokratikliğinin, işçi sınıfının varlığından rahatsız oluşunu, emekçilerin birlik ve dayanışmasından duyduğu korkuyu, katliamcı çirkef yüzünü sergilemek için büyük önem taşıyordu.

1 Mayıs 89'da '89 1 Mayıs'ında Alanda başlayan kavga yaşamının her alanında savunulmalıdır. tutsak düşen dev- Meşruluk ancak böyle sağlanabilir.

rimci sol güçler, bu bilinçle 1 Mayıs mahkemelerini hazırladılar. 1 Mayıs mahkemelerini işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, memurların haklı davasını tüm dünyaya duyurmada bir kürsü olarak kullanmak istiyorlardı. 1 Mayıs tutsakları arasında devrimci sol güçler çoğunluktaydım Fakat diğer anlayışlardan tutuklularla mahkemelerde ortak bir ses çıkartmak olumlu olacağı için, birlik zemininin yaratılmasına çalışıldı. Diğer anlayışlar sürecin gerektirdiği doğru tavırları tam anlamıyla hayata geçirmemiş olsalar da, hiç olmazsa mahkemelerde doğru bir perspektifle hareket etmelerinin sağlanması için uğraş verdiler.

Bir çok siyaset ise 1 Mayıs'ın meşruluğunu bilince çıkaramamıştı. Şubedeki olumsuzluklar, ve savcılık-taki geri tutum; mahkemelerde ne pahasına olursa olsun cezadan kurtulma isteğiyle bütünüleştirdi. Ve tüm

çalabalara karşın devrimci tavırda bütünlük sağlanamadı. Yapılan tartışmalar bu gruplar üzerinde depolitizasyon ve yıldınlığın açığa çıkmasında, katalizör rolü oynadı.

Hepsi bu kadar!

"KİTLELERE 1 MAYIS'IN MEŞRULUĞUNU KAVRATMAYA ÇALIŞIRKEN KENDİ KAFAMIZDA BU MEŞRULUĞU YARATAMAMIŞIZ"

Yukardaki sözler 1 Mayıs mahkemelerinde ortaya koyulması gereken tavır tartışılırken iyi niyetli bir DY taraftan konuşmacı tarafından dile getirildi. Kendisi tavrımıza katılıyordu. Ama arkadaşlarını ikna ede-

Mücadelesinin meşruluğuna sarılarak, polis in yaratmak istediği suçluluk psikolojisini yerle eden, oligarşi karşısındaki zaferini de ilan etmiştir artık.

mıyor ve bu sözlerle onların ruh halini açığa vuruyordu. İçinde bulundukları durumu en açık haliyle tanımlayan bu sözler, nesnel bir gerçeğin ifadesi olması yanında, 1 Mayıs mahkemelerinde konulması istenen doğru tavra yanaşmanın bakanesi olarak öne sürüldüğü için

olumsuzdu.

Buna rağmen 1 Mayıs mahkemelerinde çeşitli anlayışlardan tek tek yargılananların dışında belirli bir kitleselliği temsil eden İşçilerin Sesi ve çevresi ile Özgürlük Dünyası dergilerinin taraftarlarına ortak sesin çıkartılabilmesi için ortak paydaların belirlenmesi yönünde çağrı yapıldı. Devrimci so güçlerin hazırladığı ortak dilekçe taslağı tartışmaya açıldığı zaman ilk tepki, Özgürlük Dünyası taraftarlarından geldi. Böyle bir anlayışla hazırlanmış bir dilekçeyi asla kabul edemeyeceklerini söylüyorlardı. Çünkü dilekçede aşıktan açığa "1 Mayıs'ın yaratıcıları biziz" deniliyordu.

Oysa 1 Mayıs'ın meşru olduğunu söylemek onlara göre yeterliydi. Katıldığımızı belirten bir ifade vererek burjuvaziye cesaret gösterisi mi yapılacaktı? Ayrıca burjuvazinin mahkemeleri bizim için kürsü olamazdı. 1 Mayıs "sınıfın içinde" kutlanmış, görev tamamlanmıştı. Şimdi önemli olan dışarı çıkıp tekrar "sınıfın içine" girmekti.

Arkadaşlara 1 Mayıs'ı savunmanın tarihsel önemi, kitlelere cesaret kazandırmada, moral vermede işlev yükleneneceği boşuna anlatılmaya çalışıldı. En sonu, "bu p... karardır, biz buradan

değiştiremeyiz" diyerek tartışmayı kestiler. Ama bu tavır(sızlık) la-rında yalnız kalmamak için, geri eğilimleri körüklemeyi de ihmal etmediler. Devrimci sol güçler tarafından Özgürlük Dünyası taraftarları 1 Mayıs mahkemelerinde alacağı tavrın hukuki kaygıları politik görevlerin

önüne çıkarmak anlamına geldiği ortaya koyuldu.

İşçilerin Sesi ve çevresi taraftarları dışarda alınmış kararımız var vb. diyerek dilekçe taslağına hemen yüz çevirmediler. Onlarla daha fazla tartışmak, hatta Özgürlük Dünyası taraftarlarının kaçtığı kitle tartışmasına katıldıkları için düşüncelerini daha ayrıntılı öğrenmek olanağı doğdu. Fakat açıkçası ileri sürülen gerekçeler iç tutarlılığa sahip olmadığı için net bir görüşlerinin bulunduğunu sanmak ancak yanlış olabilir.

Tutsaklıkta oldukça zenginlik taşıyan görüşlerini sıralarsak;

"Mahkemede 1 Mayıs'a katıldık şeklinde ifade vermek doğru bir tavrıdır. Aslında biz de böyle yapacaktık. Ama şube ve savcılıkta koyulması, gereken doğru tavırda eksik kaldığı için bu durum mahkemeler-

dim dememek için bin dereden su getiren söylemlerini uzatmak mümkün; fakat gerekmiyor.

Hukuki kaygılar ön planda tutulduktan sonra mahkemelerde de apolitiklik kendini üretiyor. Öyle ki çoğu zaman meşruluğun savunulması adına söylenen keskin lafızlar "Ben aslında tesadüfen oradan geçiyordum ki, polis, beni göstericilerle karıştırdı ve yakaladı." şeklinde bir ifadeyle tamamlanınca, ister istemez dengesizliğin, tutarsızlığın, cesaletsizliğin daha net bir şekilde su yüzüne çıkmasına neden oluyor. Ve kaçınılmaz bir biçimde meşruluk söylemleri de karikatürleşiyor.

Nitekim tartışmalar sırasında devrimci sol güçlerin iknaya yönelik olarak dile getirdikleri tüm uyarılar birer birer doğrulandı. Duruşmalarda görülen iki tavır net olarak birbirin-

lerin bu söylemini doğal karşılamak gerekiyor.

Ne Özgürlük Dünyası'nın kararı ne de DY taraftarlarının iler tutar bir yanı bulunmayan gerekçeleri 1 Mayıs'ın mahkemelerde de kararlı bir şekilde savunulmasının önünde engel değildi. Ve aslında sorun, uygun an ve zeminin varolup olmadığı noktasında çoktan açıklık kazanmıştı.

Getirilen gerekçeleri ele alırsak:

Birincisi, devrimciler yaşadıkları toplumda öncü/önder vasfına sahip olmalıydılar. Bu nedenle, onlar için toplumu hep ileri doğru taşımak, yönlendirmek başat görevdir. 1 Mayıs'ta devletin terörünün teşhiri ya da eylemin meşruluğunun savunulması atlanılmaması gereken noktalar olmakla birlikte, bu savunular bugün burjuva aydınları tarafından bile şu ya da bu şekilde ifade edilmektedir. Hal böyleyken savunulması gereken doğru tavır, topluma yeni ve daha ileri mesajlar verebilmektir. Bu ileri mesaj da 1 Mayıs'ın bizzat yaratıcıları olduğumuzu cesaretle savunmaktan geçer. Kitlelere yönelttiğimiz "1 Mayıs meşrudur" şeklindeki mesajlar ancak böylesi bir savunuyla inandırıcılık kazanabilir. Aksi halde kendi meşruluğuna inanan ve inandığı için de katıldığını dile getiremeyen "1 Mayıs savunucuları" çıkar ki, bu durumda da geniş yığınlara soru sorma hakkı doğar: "1 Mayıs madem meşrudur, o halde sen niye katılmadın ya da katılmadım diyorsun?"

İkincisi, şube ve savcılıkta konulan tavrın eksik olduğu söyleniyorsa, doğru tavır bu eksiklikleri sürdürmek olamaz. Bu anlamıyla soruna iradi yaklaşmak esastır. Aksi halde tutarlılığı şube ifadesine ya da savcılıktaki tutumuna devam etmekte arayan, mahkemelerde üzerine düşen görevi yadsır. Kitlelere 1 Mayıs'ın meşruluğunu savunurken canlı örnek sunmanın basit bir çıkıştan başka anlam taşımayacağını ve mücadele pratiğine hizmet etmeyeceğini savunmak ise anlaşılır gibi değildir. Mahkemeler, devrimciler için bir mü-

Sınıflar mücadelesi el titremesini hiçbir dönem affetmedi, affetmiyor da... 1 Mayıs mahkemelerinde doğru devrimci tavrıdan yan çizenler de bu nedenle

hafızalardan silinmeyeceklerdir.

deki tavrımızı da etkileyecektir. Mahkeme bu eksiklikleri telafi edeceği-miz bir yer değildir."

"Sorunu katıldım-katılmadım ikilemine sokmak yerine ortak dilekçenin içeriğini tartışalım. Amaç 1 Mayıs'ın meşruluğunun savunulması ve devlet terörünün teşhir edilmesidir."

"Şube, savcılık ve tutuklama hakimliğinde genel eğilim katılmadım şeklinde ifade vermektir. Bu ifadeyi şimdi mahkemede katıldım diyerek değiştirmek, basit bir çıkıştan ibarettir ve mücadele pratiğine hizmet etmez."

"Mahkemelerde her dönemde eylemimizi savunmanın meşruluğu vardır. Fakat bu dönemde 1 Mayıs'a katıldım şeklinde ifade vermek, örgütlülüğün seviyesine denk düşmüyor."

İşçilerin Sesi ve çevresi taraftarlarının mahkemedeki 1 Mayıs'a katıl-

de ayrılaştı. Aynılar aynı, ayrılar ayrı yerde kümelendiler. İçlerinde Özgürlük Dünyası taraftarları ve İşçilerin Sesi çevresi taraftarlarının da bulunduğu bir grup ifadelerinde 1 Mayıs'a katılmadıklarını ispatlamaya çalışırken uydurdıkları senaryolarla kendilerinden başka kimseyi kandıramadılar ama sınıflar mücadelesindeki inanç ve kararlılıklarının düzeyini de açığa vurmuş oldular. Devrimci sol güçler ise sorumluluklarının gereğini yalnız kalmalarına rağmen yerine getirdiler.

Birlik gerçekleşmemişti ve biz ayrı düşmüştük. "Birlik" diyenlerin anlayışları bu zeminde gerçekleşiyordu. Geri eğilimler, bireysel kaygılar ve devrimci sol güçlere karşı olma... Devrimciler bu tür bir birliği kabul edemezlerdi. Ve muhtemel ki, bu çevrelerce yine sekte ilan edileceğiz. Devrimci tavrın gerisine düşen-

I MAYIS VE MAHKEMELER

cadele mevzii, düşüncelerini geniş yığınlara da iletebilecekleri bir kürsü olmasaydı, tarihe karşı sorumluluklarımız bulunmasaydı arkadaşlara hak vermek mümkün olabilirdi.

Buna rağmen arkadaşlardan istenen, 1 Mayıs sonrasında kaleme aldıkları "kamuoyu açıklamasında yazdıklarından daha ileri tavır göstermeleri de değildi.

Şöyle diyorlardı açıklamalarında: "Bizler işçi sınıfının mücadele, birlik dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta Taksim Alanında gözaltına alınan ve DGM tarafından tutuklanan işçi ve öğrencileriz(...) bu saldırganlık karşısında en doğal hakkımızı, savunma hakkımızı sonuna kadar meşru bir çizgide kullandık"(İşçilerin Sesi, sayı:3 sf:5)

Arkadaşlar bu ibarelerle kamuoyuna seslenmişler, fakat mahkeme kürsüsünde aynı söylemleri tekrarlayacak cesareti kendilerinde bulamamışlardı. Ama akıllarına getirmemekte ısrar ettikleri bir şey vardı. Tarihe kalacak olan "kamuoyuna" yapılan ve dergi köşelerine sıkışmış bu söylem değil, siyasal dürüstlikle ilgili olmayan çelişkili davranışları ve de mahkeme kürsüsünde yoldan geçerken nasıl tesadüfen alındıklarını ıspatlama çabaları olacaktı.

Sınıflar mücadelesi el titremesini hiçbir dönem affetmedi, affetmiyor da... 1 Mayıs mahkemelerinde doğru devrimci tavrıdan yan çizenler de bu nedenle hafızalardan silinmeyeceklerdir.

1 MAYIS MAHKEMELERİ VE DEVRİMCİ SOL GÜÇLERİN TAVRI

Devrimci sol güçler, henüz 1 Mayıs mahkemeleri açılmadan, alacakları tavrı net bir biçimde dosta düşmana ilan etmişlerdi.

"...1 Mayıs, DGM'lerde tüm görkemiyle bir kez daha yaşanacak. Evet 1 Mayıs 89 henüz bitmedi. Ve hesaplaşması da bir yandan oligarşiyle sürerken, diğer yandan da oportünizmle yapılıyor, yapılacaktır."(Yeni Çözüm Özel Sayı Temmuz 89, sf:3)

Bu nedenle oportünizmin huku-

ki, siyasi kaygıları devrimci sol güçler üzerinde bağlayıcı olamazdı. İkona çabaları sonuç vermeyince, yalnız kalmak pahasına da olsa 1 Mayıs'ın tarihsel önem taşıyacak savunusu oligarşinin mahkeme kürsüsünden ülke halkları ve tüm dünya kamuoyuna seslenilerek yapılacaktı.

Biliniyordu ki, 12 Eylül'ün yarattığı depolitizasyon ve bilinç çarpıklığı kitleleri en meşru hak ve taleplerine sahiplenmekten uzaklaştırmıştı. O halde 1 Mayıs'a 1 Mayıs alanında devletin resmi terörüne göğüs gerecek sahip çıktığı gibi, ceza tehditlerine rağmen 1 Mayıs'a katılmanın bir hak olduğu mahkemelerde haykırılmalıydı. Bu ileri adım, yığınların üzerinde yer etmiş olan depolitizasyonun kırılma çabalarının ayrılmaz bir parçasını oluşturacaktı.

Biliniyordu ki, kendi mücadelesi-

1 Mayıs'a 1 Mayıs alanında devletin resmi terörne göğüs gererek sahip çıktığı gibi, ceza tehditlerine rağmen 1 Mayıs'a katılmanın bir hak olduğu mahkemelerde de haykırılmalıydı.

nin meşruluğuna inanıp, bunu pratikte kanıtlamayanın, yığınları etkileme, yönlendirme şansı da yoktur. Devrimcilerin mahkem tavrı, tam da bu nedenle burjuva liberallerinin dahi(hatta Anayasa Mahkemesi kararlarında da kabul edilen) kabul ettiği, soyut "t 1 Mayıs meşrudur" nakaratlarıyla sınırlı olamazdı. 1 Mayıs meşru ise, haklı ise suç olamazsa bunu mahkemelerde de öncelikle savunacak ve cesaretle gösterecek olanlar devrimcilerdi. Devrimci sol güçler bu noktada tehdit ve baskılarla sindirilmiş kitlelerin ruh haline sahip olamazlardı. Tam tersine ülke toprağına cesaretin kararlılığın, inancın tohumu 1 Mayıs'ta gerçekleştirilen yaratıcı direnişe sahiplenerek ekilebilirdi.

Devrimci sol güçler öncü/önder vasıflarını tutsaklıkta mahkeme kürsülerinde de korumalıydı. Bu, halka karşı duyulan sorumluluğun gereği

ve yarına olan inancın göstergesiydi. Kitleleri bir yandan 1 Mayıs'ın meşrulaştırması için mücadeleye çağırıp, diğer yandan mahkemelerde bu mücadeleyi baltalayan bir tavırlı almak, devrimci tavır olamazdı.

İşte tüm bu düşüncelerden hareketle;

Demokrasi mücadelesinde 1 Mayıs mevizisini kazanmak için,

Geniş halk yığınlarının üzerine çöreklenmiş olan yığınlık, pasifikasyonun etkilerinin kırılmasında işlev yüklenmek için,

Yeni yeni kazanılan direniş geleneklerinin zeminini oluşturan inanç ve kararlılığı, mahkeme kürsülerinde de ifadelendirerek devrimci geleneklerimizi pekiştirmek için,

Yakalanan tarihsel momenti iyi değerlendirip toplumu ileri taşımak, bu çaba doğrultusunda önderlik gö-

revini yerine getirmek için

Oligarşinin 1 Mayıs direnişi ve Mehmet Akif Dalcı'nın katli ile ilgili yalan, çarpıtma ve demagojilerini açığa çıkarmak için, 1 Mayıs mahkemeleri, direnişçilerin sesinin tüm dünyaya iletebileceği politik bir kürsü olarak kullanıldı.

Oligarşi devrimci sol güçlerin 1 Mayıs direnişini savunan kararlı tavrı karşısında şaşkınlığa düştü. Davanın açılmasıyla nasıl bir politik gaf işlediğinin farkına vardığında ise iş isten geçmişti. Mahkeme silahı, oligarşinin üzerine doğruldu. O, kendi silahı ile vuruldu.

1 Mayıs'ı savunmak konusunda tüm çabalara karşı mahkemelerde de birlik sağlanmamıştı ama 1 Mayıs'ın meşruluğu devrimci tavır gösterilerek savunulmuştu.

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLERDEN 1 MAYIS TUTUKLULARI

HİROŞİMA LANETLE ANILACAK

Emperyalist kampa damgasını vurmaya çalışan ABD'nin "B-29" savaş uçağı, "Little Boy- Küçük Çocuk" adını verdikleri atom bombasını Hiroşima kentine bırakmadan önce kentte herşey normaldi. 6 Ağustos günü sabah saat 8.15'de bırakılan bomba ölüm saçtı, dehşet saçtı.. Kısa bir süre içinde 78 bin insan öldü. 14 bin insan kayıp, 38 bin insan ise ağır yaralandı. Bununla

da kalmadı, ABD'nin marifeti!.. 9 Ağustos'ta bu defa Nagazaki hedef seçildi. 20 tonluk "Fat Man-Tombul Adam" atom bombası düştüğünde Nagazaki'nin üstüne, 271 bin nüfuslu kentte bir anda 124 bin insan yok oldu. Yüzbinlerce insan uranyum bombasının izlerini taşıdı üstünde ve hala taşıyorlar bedenle-

rinde.

Evet iki paylaşım savaşına tanık oldu dünya halkları 20.yüzyılın ilk yarısında. Kapitalistlerin daha çok kâr hırsı ile giriştikleri bu paylaşım savaşlarından en korkuncu ve milyonlarca insanın ölümüyle sonuçlanan II.paylaşım savaşı oldu. 1 Eylül 1939 yılının Eylül'ünde Nazi birliğinin Polonya'ya girmesiyle başlayan savaş 9 Ağustos'ta Nagazaki'ye ABD'nin atom bombası atmasının ardından Japonya ön koşulsuz teslim olmasıyla son buldu... 6 ve 9 Ağustos 1945'de Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atılan atom bombalarıyla savaş son bulurken ilk kez kullanılan nükleer silahlar insanlık tarihine kara birer leke olarak geçti. Lanetler yağdırıldı bu vahşetin sorumlularına. Öte yandan bir gerçek de daha iyi görüldü: Bu dünyada kapitalistler arasında pazar kavgası, kâr kavgası sürdü-

Kapıları çalan benim/ Ka-pıları birer birer/ Gözünüze görünemem/ Göze görünmez ölümler/ Hiroşima'da öleli/ Oluyor bir on yıl kadar/ Yedi yaşında bir kızım/ Büyümez ölü çocuklar..." Büyümedi kağıt gibi kavrulan çocuklar. Büyümedi gözleri kör olmuş, bedenleri yanmış kız çocukları, oğlan çocukları... Hiroşima katliamının kurbanlarından bir Japon kızının duygularıydı Nazım Hikmet'in dizelerinde dile gelen. O küçük bedenleri kül olup havaya savrulan çocuklar, yıllarca sakat yaşamaya mahkum olan insanlar lanetler yağdırdılar o bombayı atanlara, o savaşçı çıkararlara. Ancak lanet yağdırabildiler, ellerinden başka bir şey gelmedi. Ve engel olamadılar 9 Ağustos'ta Nagazaki'ye atılan ikinci atom bombasına.. O Japon kızı ki 6 Ağustos 1945'te emperyalist ABD'nin "Enola Gay" adlı "B-29"un kapağı açılıp 20 tonluk uranyum bombası Hiroşima'nın üstünde patlamadan önce şeker de yiyebiliyordu.

Baldernans (1942-Kırım'da Alman askerlerinin ardından ölümleri arayan köylüler.

çe nükleer silahların da önüne geçilemezdi. Emperyalist saldırganlığın bir başka yüzü olan nükleer tehdit bugün hâlâ bir gerçek olarak gözler önünde duruyor.

1963 yılında Nükleer Silahların Sınırlandırılması Antlaşması ve uluslararası birçok sözleşme de nükleer silahların gelişimini engelleyemedi. Afrika'da ve birçok geri bıraktırmış ülkede insanlık ağıltan ölüme mahkum olurken bir avuç emperyalist ülke dünyayı tam bir barut fıçısına dönüştürmekten geri durmadılar. Egemenlerin doğasında vardı savaş. Köleci toplumdan günümüz kapitalist toplumuna süregelen hep egemen güçlerin canavarca mülkiyet ve kâr tutkuları emekçi sınıflara ölüm, egemenlere ise zenginlikler getirmiştir. Ve bugüne dek hiç bozulmadı bu kural. Kore savaşı, Vietnam Savaşı, İsrail-Arap çatışmaları, Irak-İran Savaşı ve en son Halepçe Katliamı... Her defasında daha korkunç soykırımlara tanık oldu dünyanın mazlum halkları. Yüzbinlerce insan hep kimyasal silahların hedefi oldu.

Emperyalizmin dünyayı işgali sürdükçe burjuva hümanist barış naraları engelleyemezdi bu katliamları. Dün Hiroşima, Nagazaki'de sergilenen vahşet ve katliam, bugün birçok ülkede ve Halepçe'de, Cudi dağlarının eteklerindeki Kürt halkı üzerinde tekrarlanmaya çalışılıyor.

Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atılan atom bombalarının 44.yıldönümünde bugün, dünyanın ezilen halkları o gün atılan bombaların daha korkunçlarının tehditi altında bulunuyor. Bu sömürü, talan düzeni, bu emperyalistler arası kâr kavgası sürdüğü sürece dünyada gerçek barış sağlanamayacaktır. Ve insanlığın daha büyük yok oluşlara uğramasını istemiyorsak, yeni Hiroşima'lar, Nagazaki'ler, Halepçe'ler olmasın diyorsak daha sıkı sıkıya sarılmalıyız gerçek barışın kavgasına. O barışı fethetmek bizim elindedir. Onu emperyalizmin kana buladığı pençesinden kurtarmak için önce iyi bir savaşçı olmak gerekir.

TÜRKÜLER

SUSMAZ

HALAYLAR SÜRER

alk gecelerinde, direnişlerde, konserlerde söyledikleri coşkulu direniş ve seveda türkülerıyla yakından bildiğimiz Grup Yorum halen Mersin Kapalı E Tipi Cezaevinde tutuklu ve 12 Eylül'de mahkemeleri var.

Önce konser sonrası gözaltılar ve davalar, sonra konser engellemeleleri ve nihayet konser öncesi gözaltı-tutuklama ve konser yasaklarıyla üzerindeki baskılarla sindirilmek, yok edilmek istenen ama tüm bunlara rağmen yeniden şekillenen ve içerde dışarda çalışmalarını sürdüren bir Grup Yorum var artık.

22 Nisan 89'da Açık Hava Tiyatrosunda binlerce insanın meşalelerle halaya durduğu ve 1 Mayıs öncesi kararlı coşkusunu sahnedeki Grup Yorumla birleştirdiği konser ertesi gün basında genişçe çıktığında egemen sınıfların içine, yaklaşan 1 Mayısla ilgili korkular girmişti! Ama Grup Yorum da bu konseriyle kısıpaca alınmaya başlayacaktı artık. Nitekim 30 Nisan Eskişehir konserinde gözaltına alınıyorlar ve 3 gün açlık grevinde kalıyorlardı. Egemen sınıflar belki de 1 Mayıs'ta Grup Yorum'un emeğin bayramını türkülerıyla kutlamak için İstanbul'a dönmesini istememişti. Gerçi söylediği kürtçe şarkılar da gözaltına alınmaları için yeterli bir nedendi ama açılan Konya DGM'deki dava takipsizlikle sonuçlanıyordu.

Daha sonra İstanbul'da Kadıköy Belediyesinin düzenlediği şenlikte

bir açık hava konseri veren Grup Yorum kitlenin nabzını eline alıyor ve alanı coşku seline çeviriyordu. Belediye halka böyle güzel hizmet vermenin gururunu yaşayacağına Grup Yorumu çağırıldığına bin pişman oluyordu.(!) Nitekim bir dahaki şenliğe yasaklı grup oldu. Ardından Gebze Belediyesinin festivaline de katılan Grup Yorum yine coşkulu bir konser veriyor ve oradan Adana Mersin'deki işçi gecelerine gidiyordu. Buralardan dönüşüne rastlayan İstanbul Kadıköy konserini Kadıköy Emniyeti ve Kaymakamlığının yer sahibini zorlama ve tehdit tavrıyla iptal ettirme çabası boşa çıkmıştı ve Grup Yorum dönüşte konserini verebilirdi ama ilk defa açıktan bir baskıyla yüzyüze kaldılar: Adana'daki coşkulu konserden sonra Mersin Likat-İş Sendikasının düzenlediği gecenin başlamasına 1-2 saat kala insanlar polisçe engellenip dağıtılmaya çalışılıyor, Grup Yorum müdahale ediyor ve protesto için "Gül ey can" söylerken tekme-tokat gözaltına alınıyorlar ve tutuklanıp cezaevine gönderiliyorlardı.

Hemen Grup Yorumla ilgili bir kampanya başlıyor ve OKM'de sanatçıların katıldığı bir basın toplantısı ile Yorum'un dışarıda kalan elemanlarında Efan Şeşen ve Ejder Akdeniz "Yorumlar Tükenmez", "Türkülerimiz Susmaz, Halaylar Sürer", "Biz Grup Yorumuz ve konserlerimize devam ediyoruz" mesajıyla yeni Grup Yorum'u oluşturma çaba-

Güçaltı ve tutuklamalar Grup Yorum'u susturamadı

sına girişiyorlardı. 4 Bine yakın imza toplandı ve Mersin Emniyetinin tavrı protesto edildi. Çeşitli ilanlar çıktı gazetelerde. Ve kurulan yeni grup Beşiktaş Tarihi Çay Bahçesinde verdiği ilk konserde Emniyet ve Kaymakamlığın yasak tavrı ile karşılaştı. Hatta Antalya'daki konserlerini de Emniyet ustaca engelliyordu: Yer sahibi Belediye Başkanını satın alarak ve son anda yer verdirtilmeyecek.

Mersindeki işçiler, ilericiler, devrimciler Grup Yorum'un serbest bırakılması için uğraşan TAYAD Genel Başkanı Gülten Şeşen ve Grup Yorum Avukatı Bedii Yarayıcı'nın hep yanında oldular. Basın toplantıları ve protestolar gerçekleşti ama Grup Yorum'a alınan tavrı ibret-i alem tavrıydı. Egemen sınıflar ve onların Mersin'deki yasal temsilcileri kendi yasalarını çiğneyerek Grup Yorum'un serbest kalmasını engellediler. "Burunları büyümüş sürtülmesi lazım, başka müzik grubu mu yok" diyerek daha mahkeme başlamadan olayı bir hukuk davası olmaktan çıkarıp politik davaya dönüştürüyorlardı.

Mahkemeye İstanbul'dan çeşitli avukatlar, aileler, OKM oyuncular ve yeni Grup Yorum gidiyor ama içeri alınmıyorlardı. Basın içeri alınmayıp yaka paça atılıyor ve yasak konuyordu. Savunma dinlenmiyordu. Grup Yorum'un tutuklu elemanları savunmalarını okumak istiyor ama hakim okutmuyordu. Ve soruyorlardı hakime: Bizim suçumuz iş-

kence karşısında "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganını atmaksa evet suç işledik!"

Mahkemede polisin kapıda ve heyetin içinde yarattığı gerginlik Grup Yorum'un tutukluluğunun devamının belirtisiydi ve nitekim de böyle oldu.

Ertesi gün dışarda-ki Grup Yorum'un muhteşem bir coşkuyla geçen konserini Mersin Emniyeti sıkıla sıkıla tıkmalarını yiyerek izlemek zorunda kalıyordu ve bir gün sonra oynanan oyun (İcraatın İçinden İnsan Manzaraları) Grup Yorum'un prestijini bir kez daha yükseltiyordu.

Tüm bunlar, gelişen olaylar yaşamın her alanında yükselen baskılarda Grup Yorum'un da aldığı paydır. Ama neden sadece onlar? Niye başkaları değil? Bu sorunun cevabı karmaşık gibi gözükse de oldukça basit aslında. Egemen sınıflar yüzü halka dönük ve onun için sanat üretten onun yanında olan, onun acılarına ve sorunlarına çözümler üreten ve gelecek sevinci aşılayıp direnişlerine moral veren coşku katan sanatçılar ve sanat istemiyor. Bu tavrını halkın sanatçıları olarak ısrarla sürdüren Grup Yorum'un veya sanatçı-

ların bizim gibi ülkelerde ağır baskı koşullarına tabi kalacağı kaçınılmaz bir gerçek. Grup Yorum'un her gittiği yerde verdiği konserler katıldığı geceler direniş coşkusunun türkülerle doruğa çıktığı ve salondan çıkan insanlar, zorlu yaşama gücü, moral ve güzel-iyi duygu ve düşüncelerle gönderdiği açık bir gerçek. Böyle bir grup kiteselleşmemeli ve örnek alınmamalı. Onun için de neden ne olursa olsun her yerde konseri yasaklanmalı ve cezalandırılmalıdır. İşte mantık bu. Ama "bir ulusun türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür" demiştik. İşte Grup Yorum kendini yeniledi. Ve yarattığı birikimle onu kaldığı yerden ileriye götürecekler mutlaka çıkar.

Şu anda Grup Yorum'un dışarıdaki elemanları Ekim başında hepimizin elinde olacak bir kaset çalışması için stüdyoya girdiler. Kaset "Günola" adını taşıyor. Cezaevi ürünleri ve kendi besteleri var. Berivan türünde süreci kucaklayan bir kaset deniyor.

Bir halkın türkülerini susturulamaz, türkücülerini susturulamaz diyen Grup Yorum'un "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer" deyişi tüm gerçekleri ifade ediyor.

İçerideki Grup Yorum'un serbest kalması için herkesi, tüm duyarlı aydın sanatçı, ilerci ve devrimcileri Grup Yorumla dayanışmaya çağırıyoruz.

GECE:

ÇOCUKLAR ÖLDÜRÜLMESİN

6 Ağustos'ta, Hiroşima'ya atom bombası atılışının yıldönümü nedeniyle DEMKAD'ın Ankara Şubesi tarafından bir gece düzenlendi.

Gecede DEMKAD'lı kadınların sergiledikleri "Çocuklar Öldürülmesin" adlı oyun büyük beğeni kazandı. Okunan şiirler ve söylenen marşlarla emperyalist katliamlara duyulan nefret ve bunlara karşı mücadele kararlılığı ortaya kondu.

TAYAD ve Yeni ÇÖZÜM kendi mesajlarını okuyarak nefreti ve kini birlikte yoğurdular. 44 sene önce Hiroşima'da, kısa zaman önce Irak'ta ve şimdi ülkemizde burjuvazi değişmeyen katliamcı yüzünü Cudi dağlarında göstermeye devam ediyor.

12 EYLÜL'Ü AŞAMAYAN SOL VE DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZ

Aradan geçen 9 yıldan sonra, 12 Eylül faşizminin ne ölçüde kurumlaştığı, toplum üze-rinde, solda ve insanların beyninde yarattığı tahribatların düzeyi, daha iyi anlaşılıyor. Aradan 9 yıl geçti ama hala 12 Eylül süreci aşılamadı. Bu konuda öncelikle solun içinde bulunduğu durum ve ne yapmak istediği tartışılmalıdır. Kitlelerin psikolojik, moral, siyasi olarak içinde bulundukları durumun önemi de yadsınamaz. 12 Eylül, kitlelerin devrimci mücadeleye katılımının ve politikleşmesinin önünü kesmede çok şeyler başardı. Sol bu kıskacı nasıl yara-caktır? Bu soruların yanıtları da 12 Eylül sürecinde solun takındığı tavırda yatıyor.

Baskı ve terörle birlikte uygulanan depolitizasyon politikası, kitleleri, düzenin yarattığı boş hayallerle dolu kanallara çekti. Solun bunun karşısındaki etkisizliği tartışmasızdır. Sol da en az kitleler kadar bu politikaların etkisinde kaldı. Sorunun düğümlendiği nokta burasıdır. Sol kendi içinde 12 Eylül'ü aşamadığı noktada, kitlelere nasıl bunu yaptıracağını diye sormak gerekiyor.

Çarpık kapitalizm ve milli krizin sürekli istikrarsızlık, sosyal, politik

Baskı ve terörle uygulanan depolitizasyon politikası, kitleleri, düzenin yarattığı boş hayallerde dolu kanallara çekti. Solun bunun karşısındaki etkisizliği tartışmasızdır. Sol da en az kitleler kadar bu politikaların etkisinde kaldı. Sorunun düğümlendiği nokta burasıdır. Sol kendi içinde 12 Eylül'ü aşamadığı noktada, kitlelere nasıl bunu yaptıracağını diye sormak gerekiyor.

huzursuzluk üretmesine bakarak, "12 Eylül faşizmi kalıcı değildir" demek bu anlamda bir şey ifade etmiyor. Ülkemizde kriz sürekli ve varlığı da kitleleri harektlendirmede yeterli bir neden değildir. Ülkemizde kitleler, sürece devrimci güçler örgütü olarak müdahale etmediği müddetçe, bir iki istisna dışında hiçbir zaman, krizin yıkıcılığı ve kendile-

rine verdiği zararlar orantılı olarak tapkilerini dışa vuramamışlardır. Kitlelerin, satın alma güçlerinde önemli düşüşlerin olduğu, tükettikleri temel tüketim maddelerine astronomik denebilecek oranda zamların yapıldığı durumlarda bile sokağa dökülmediklerini yaşanan gerçekler gösteriyor. En zor durumda kaldıkları anda ise ekonomik taleplerle pa-

şif eylemlere girişmeleri, sürece devrimci güçler müdahale etmedikten sonra, düzenin egemenlerini fazla zor duruma sokmamıştır. Hatta yer yer bu hareketlenmeleri kendi iç hesaplaşmaları yönünde kullanmaya kalkmışlardır.

Evet sorunun çözümü açıktır. Bu çözüm, doğrudan kitleleri sarsacak ve depolitizasyonun etkisini devrim-

ci eylemlerle kırarak, kitlelerin tepkilerini açığa çıkaracak ve yer -yer ekonomik temeldeki çıkışlarını politikleştirecek devrimci irade ve güçle ilgilidir. Bu süreçte devrimci iradenin rolü çok önemli bir yer tutuyor. Bütün koşulların var olduğu noktada, devrimci iradenin müdahalesinin yetersizliği, sürecin aşılmasını ve devrimci mücadelenin alternatif olarak kitlelerin çekim alanı olmasını engelliyor. Bütün iş sürecin gereklerini yerine getirmek ve devrimci mücadeleyi çok yönlü diyalektik bir bütünlük içerisinde örgütleyebilmektir. Ancak bu başarıldığı ölçüde kitleler üzerindeki 12 Eylül baskısı, yılgınlık ve karamsarlığı, politikadan ve örgütlü mücadeleden kaçışın önü alınabilecek, toplumsal yozlaşma ve çürümeye karşı her alanda alternatifler yaratılabilecektir. İşte ortaya konulduğu gibi kitleleri politikleştiremediğimiz, ekonomizmin ve düzen partilerinin yörüngesi dışına çıkaramadığımız, bu süreçte 12 Eylül'ün etkisinin kırıldığını ve devrimci sürecin önünün açıldığını söyleyemeyiz. Devrimci sürecin önünün açmak radikal kitle eylemleriyle birlik-

12 EYLÜL'Ü SOL'DA YOK MÜCADELE

N ETKİLERİ EDİLMEDEN GELİŞEMEZ

Arif SOYLU

te onu daha da geliştirecek, güçlendirecek tüm mücadeleleri bu eksen-
de birleştirecek olan devrimci şiddet eylemleriyle sağlanabilir ancak. Aksi durumda depolitizasyonu yenecek kısmi etkisi olan radikal kitle eylemliliğinin kısır bir döngüye girmesi ve gerilemesi kaçınılmazdır.

Partileşme, kadrolaşma süreci de böyle bir süreç yaşanarak tamamlanabilir ve böyle bir süreçte kitlelere güven veren bir örgüt emperyalizm ve oligarşiye karşı politik bir alternatif olma iddiası taşıyabilir. Hedefi açık ve kitlelerin anlayabileceği şekilde olan devrimci şiddet eylemleri, kitleleri sarsacak ve onların, düzenin şu ya da bu kurumuna bağlılıklarını umudu silip atmalarını kolaylaştıracaktır. Biz de oligarşinin karşısına anladığı dilde konuşan ciddi, etkili ve kalıcı bir güç çıkarmadığımız sürece, ne kadar doğru ve haklı olursak olalım, kitlelere ne vaad edersek edelim, bu kitlelerin düzen partilerinden kopmalarını getirmeyecektir. Yaşanılan gerçekler ortadadır. Düzen partileri emperyalizme ve oligarşiye kendilerini kanıt-

lamak için birbirleriyle yarışırken, kitlelerin talepleriyle adeta alay ediyorlar. Kitlelerin taleplerine sahip çıkar gözükürken iktidarın yolunu tekellerle yaptıkları toplantılarda arıyorlar. Ama ne var ki bugün halk kitleleri solun içinde bulunduğu duruma

**12 Eylül'ün etkisinin kırıldığını ve devrimci sürecin önünün açıldığını söyleyemeyiz. Devrimci sürecin önünü açmak radikal kitle eylemleriyle onu daha da geliştirecek, güçlendirecek tüm mücadeleleri bu eksen-
de birleştirecek olan devrimci şiddet eylemleriyle sağlanabilir ancak. Aksi durumda depolitizasyonu yenecek kısmi etkisi olan radikal kitle eylemliliğinin kısır bir döngüye girmesi ve gerilemesi kaçınılmazdır.**

bakarak, kendisine güven verecek bir gücün henüz olmamasından hareketle, yine, bir düzen partisinden diğer bir düzen partisine destek kaydırmaktan başka birşey yapamıyor. Ama yine de sürece damgasını vuran bu gelişmelerin yanında, devrimci güçlerin, 12 Eylül'ün etkisini kırmak ve halk kitleleriyle daha geniş ve kalıcı bağlar kurmak için yaptıklarını da görmek gerekiyor. Solun

tüm olumsuzluklarına rağmen 12 Eylül'ün etkisini kırmada bir kaç yıl içerisinde hiç de az şey yapılmamıştır. En azından, boyutlu olmasa da yapılan devrimci şiddet eylemleri ve radikal kitle hareketleri ortadadır. 12 Eylül'ü aşmak, alternatif politik bir güç olmak için yapılanlar, gelecek ve halk için umut vericidir. Ama sorun sürecin karakterini değiştirme, devrimci güç ve örgütlerden yana ağır bastırma olarak kavrandığında, daha çok şeylerin yapılması gerektiği de kabul edilmesi gereken bir gerçektir. Karşı-devrimin saldırıları karşısında, sınıf mücadelesi, devrimci sol güçlerden ve tüm Türkiye solundan daha çok şey yapmalarını istemektedir. Sınıf mücadelesini devrimci şiddet temelindeki bir politik mücadele ile, 12 Eylül'ün etkilerini önce etkisizleştirecek, sonra devrimci güçler lehine ortamı değiştirecek şekilde yükseltmek zorunluluk olmaktadır ki, 12 Eylül'ü aşmak derken, tastamam bunu anlatmak istiyoruz. Böylesi bir pratiğin örgütlenmesi, önce solun kafasındaki 12 Eylül'ü yenecek, sonra bu mücadele giderek halkı saracak ve olumlu yönde etkileyerek kitlelerin geniş boyutlarda mücadeleye katılmasını sağlayacaktır.

DEVİRİMCİ GÜÇLER GELİŞTİKÇE BURJUVA MUHALEFETİN 12 EYLÜLCÜ YÜZÜ AÇIĞA ÇIKIYOR

12 Eylül bataklığında doğmuş, 12 Eylül'ü her şeyiyle sürdürmeye çalışan ANAP kitleler nezdinde gücünü tamamen yitirdi. 12 Eylül'ün ve 24 Ocak'tan bu yana uygulanan ekonomi politikanın faturasını giderek yoksullaşan kitleler ANAP'a çıkardılar. İktidarın görünen yüzü ol-

Tanklarıyla, tüfekleriyle bir karabasan gibi çıktılar... Ama saltanatları fazla uzun sürmeyecek; çünkü tarih onlardan değil bizden yana

masıyla da bu doğal bir sonuçtu. 26 Mart seçimlerinde oy oranı %20'lere gerileyen ANAP, hükümet olmanın bütün güç ve olanaklarını, kitleler nezdinde yeniden alternatif olma yolunda kullanmaya kalksa da sonuç değişmiyor. Kamuoyu yoklamaları, ANAP'ın bütün çırpınısına ve kitlelerin ağızına bir parmak bal çalma politikalarına rağmen %20'lerin altına düştüğünü gösteriyor. ANAP kitlelerin gözünde alternatif olma durumunu kaybettiği ölçüde, aslında oligarşi nezdinde de kaybediyor. Emperyalizm ve oligarşi, kendi politikalarının uygulanmasında ve uşaklıkta kusur etmese de, kitlelerin desteğini çektiği ve kamuoyu nezdinde ipliği iyice pazara çıkmış olan bir siyasal gücü inatla desteklemeyecektir. 12 Eylül partisi olarak ANAP misyonunu bitirmiştir. Hatta yıl sonunda Evren de gidecektir, ama tüm bunlar 12 Eylül'ün gittiği ya da bittiği biçiminde anlaşılamaz. Bu sefer 12 Eylül koşulları şu veya bu biçimde oligarşinin diğer muhalefet partilerince sürdürülecektir. Çünkü oligarşi 12 Eylül'ü kurumlarıyla, ideolojisi, felsefesi ve tüm yönleriyle sürdürmekten yanadır. 12 Eylül'ü kurumlarıyla, politikasıyla yaşatacak partiler bu süreçte ANAP'ın yerine alternatif olacaktır.

şıyla yaşatacak partiler bu süreçte ANAP'ın yerine alternatif olacaktır.

ANAP'ın 12 Eylül partisi olarak yıldızı söndükçe, 12 Eylül sürecinin ürünleri olan DYP ve SHP'nin yıldızı ister istemez parlıyor. Burada kitlelerin şaşkınlığından geçmişi çabuk unuttuğundan söz etmek gerekiyor.

12 Eylül koşulları şu veya bu biçimde oligarşinin diğer muhalefet partilerince sürdürülecektir. Çünkü oligarşi 12 Eylül'ü kurumlarıyla, ideolojisi, felsefesi ve tüm yönleriyle sürdürmekten yanadır. 12 Eylül'ü kurumlarıyla, politikasıyla yaşatacak partiler bu süreçte ANAP'ın yerine alternatif olacaktır.

Bugün yıllarca kitlelere baskı, zulüm ve yoksulluğu yaşatmış, 12 Eylül öncesi oligarşinin destek ve güvencesini kazanmış, AP'nin misyonunu sürdürmeye çalışan DYP'ye destek vermeleri, yadırganacak bir durum olarak görülmemelidir. Hiçbir dev-

rimci alternatifin olmadığı ya da henüz kitlelere güven verecek güce erişmediği noktada, ANAP'a şamarı vuran kitlelerin DYP ve SHP'ye yönelmelerinden başka ne beklenebilirdi ki? 12 Eylül düzen partilerinin hepsini kapatmakla, siyaset yasakları koyarak politikacıları kötülemek için her yola başvurusuyla düzen partilerini karşısına almıştı. Yoksa emperyalizm ve oligarşinin geline süreci devrimci mücadeleyi ve halk muhalefeti durdurmak ve düzenin istikrarını geçici de olsa sağlamak için, tek alternatifi olan 12 Eylül'e karşı olmaları ne hadlerine! Sonuçta onlar da "Terör", "anarşi", "bölücülük" diye karalamaya çalıştıkları devrimci mücadelenin ezilmesinde birleşiyorlar, 12 Eylül'ü destekliyorlardı. Zaten ordunun devreye sokulması, sınıf mücadelesinde devrimci güçlere ve halka karşı kullanılmaya başlanması, CHP döneminde başlatılmış, AP döneminde geliştirilerek devam ettirilmiştir. 12 Eylül, bu gelişim üzerinde, kendisine düzen partilerinin yıprandığı ve düzeni gereği gibi koruyup kollayamadıklarının anlaşılması oranında meşruluk zemini buldu. Herkesin hemfikir olduğu bir nokta var ki, o da, 24 Ocak Kararla-

rı ilan edildikten sonra, sınıf mücadelesini bastırmadan bunu doğrudan ordudan başka hiçbir gücün uygulayamayacağı gerçeğidir. 24 Ocak kararları devrimci mücadelesinin düzeni sarstığı o günün koşullarında kağıt üzerinde kalmaya mahkum olmasa dahi, hiç de sonuç alıcı olmayacaktı. Sonuçta DYP'yi kontrolleri altında tutan Demirel ve eski AP kadrolarının, 12 Eylül'le çelişkisi, 12 Eylül'ün ekonomi politikasına ve devrimci güçleri ve halkın tepkilerini, baskı ve terörü artırarak bastırmasında, yani icraatının temel politikasında değildir. 12 Eylül öncesi düzen partileri, cuntayı, siyasi arenayı kendilerine kapatması noktasında eleştiriyorlardı. Daha da önemlisi cuntanın, AP'nin gündeme getirdiği 24 ocak kararlarını uygulaması bir yana, yaptığı anayasa ve ona bağlı oluşturulan yasalar, Demirel'in ve AP'nin yıllardır isteyip yapmadığı şeylerdir. Siyaset yasakları delindiğinde sahte, demokrasi havarisi geçinen Demirel ve DYP'nin, süratle eski konumuna rücu etmesi ve 12 Eylül'le uzlaşması, gerçek yerini gösteriyor. Kendinin ölmediğini egemen sınıflara kanıtlayan Demirel, bu süreçte cunta ve cuntanın yasalarıyla da arasındaki ilişkileri adım

adım yoluna koydu. Bugün gelinen aşamada, sınıf mücadelesinin yükselmesiyle, Türkiye Kürdistanında sıkıyönetim önererek kendi 12 Eylülcü yüzünü açığa vurmaktadır. Sonuç olarak DYP ve Demirel kendi kurmaylıklarında 12 Eylül'e karşı olmadıkları gibi aksine hep bunu arzulamışlardır. SHP ve DSP'nin ise programları-na bakarak bir sonuca varmak alda-

tıcı olacaktır.

İcraatta SHP'de gerek 12 Eylül karşısında, gerekse de oligarşi karşısında çok farklı tutum içinde olmayacaktır. Bırakalım SHP'yi SHP'den çok daha keskin sloganlarla iktidar olan CHP'nin söyledikleriyle yaptıkları birbirinin tersi olmuştur. Sıkıyönetime karşı olan CHP sıkıyönetim ilan edendir. Kontgerillayı dağıtaca-

tıkasına kendini uydurmuş bir partidir. Çok yerde devrimci ve demokratik güçlerin mücadelesi karşısında ANAP'tan daha devletçi ve 12 Eylül'le bütünleşen tavırlar alabilmektedir. Tekelci burjuvaziye güven vermek için başvurmadığı yol kalmamıştır.

Oligarşiye daha fazla güven vermek için kendi içindeki demokratları tasfiye etmesi, açlık grevlerine karşı, Kürt sorununa karşı ANAP'la aynı düşünceleri paylaşması, SHP'nin halkın değil oligarşinin alternatifi olduğunu ortaya koyduğu gibi, 12 Eylülcü yüzünü de açığa çıkarıyor. Bölücülük, terörizm, anarşizm yaygaralarıyla sınıf mücadelesinin bastırılmasını şiddetle desteklemesi de bunu gösteriyor.

12 EYLÜL DEMORALİZASYONU ÖNCE SOLDA YOK EDİLMELİDİR

Aradan 9 yıl geçti. Solun büyük kesimi 12 Eylül'ün etkisinden kendisini kurtaramadı. Örgütlü bir güç olarak oligarşiye karşı mücadele içerisinde yer alacak konuma gelemeyen tartışmalar solda yer alan bir çok grupu içten içe çürüttü. Bugün öyle hale gelindiki, pratikten kopuk ve ülkemiz sınıf mücadelesi somutunu pek ilgilendirmeyen tartışmalar ve mücadeleden uzak kalmak, bazılarında yoldaşlık ilişkilerini bile ortadan kaldırdı. Bunu artık kendileri de açık etmek zorunda kalıyorlar. Örgütsel ilişkiler iyice dejenere hale geldi. Bütün bu örgütsel ve ideolojik çürümenin panzehirinin mücadele olduğu anlaşılmadı. Bu süreçte örgüt olmak, varlığını şu ya-

ğiz diyen de CHP'dir, iktidar olduktan sonra, "araştırdık kontrgerilla diye bir kurum yoktur" diyen de... İlk IMF programlarını gündeme getiren de onlardır. Ülkemizde sosyal demokratların icraatlarının halka karşı olduğu ve giderek tekellerle faşist güçlerin programlarını uygulamaya dönük olduğu yaşanarak görüldü. Bugün SHP, CHP'nin çok daha sağında ve çok daha fazla devlet poli-

da bu şekilde koruyabilmek soldan adeta tartışma kulübüne dönüşmek olarak anlaşılmaya başladı. Bunlar pratikten ve sınıflar mücadelesinden öylesine kopmuş durumdadır ki, yıllardır işçi sınıfına gitmek ve fabrikaları devrimci güçlerin kaleleri yapmak hayaliyle yaşıyorlar. Boşa kürek çektiklerini süreç açığa çıkardı. Şimdi de hayal kırıklığı içerisinde yanlışlıklarını iç hesaplaşmayla çözmeye çalışıyorlar. Ve yine pratikten kopuk olmalarından dolayı bir sonuca varmamanın sancısını yaşıyorlar. Onlar için yolun sonuna gelinmiştir. Öyleki attı mı mangalda kül bırakmayan ve çoğu 12 Eylül malûlü siyasetler, devrimci mücadelede yer almadan, yazıp çizdikleriyle kitlelerin peşlerinden geleceği yanılgısını sık sık yaşıyorlar. En son mahalli seçimlere katılan, "9'u bir yerde" siyasetler, işçi sınıfının en güçlü olduğu İstanbul'da 2500 oy bile toplayamamışlardır. Bin kişiyi bir mitingte bir araya getirememişlerdir.

12 Eylül sürecinde sınıf mücadelesini geri çekilme adına terk edenler, uzun süre mücadelede yer almak yerine mülteciliği seçenler ne bekliyorlardı demeyin! Onlar çok şey bekliyorlardı! Ama kitleler pratiğe bakıyor. Kitleler pratikte, 12 Ey-

lül süreci boyunca, mücadelede ağır darbeler alsalar da, güçleri oranında mücadeleyi sürdürenlere ve giderek güçlendikleri oranda yükseltenlere bakıyorlar.

12 Eylül'ün solda yarattığı deformasyonlar yıllarca devrimci mücadelenin önünde engel teşkil eden sonuçlar ortaya çıkardı. Örgütlü devrimci mücadele güçlendikçe, bunların etkisi sınırlansa da, kitleler üze-

Bugün öyle hale gelindi ki, pratikten kopuk ve ülkemiz sınıf mücadelesi somutunu pek ilgilendirmeyen tartışmalar ve mücadeleden uzak kalmak bazılarında yoldaşlık ilişkilerini bile ortadan kaldırdı. Bunu artık kendileri de açık etmek zorunda kalıyorlar. Örgütsel ilişkiler iyici dejenere hale geldi. Bütün bu örgütsel ve ideolojik çürümenin panzehirinin mücadele olduğu anlaşılmadı.

rinde sürdüğünü söylemek zorundayız. En önemlisi 12 Eylül, solu, değiştirmeye, kendi düzenine zarar vermeyecek en sağ çizgiye hapsolmaya zorladı. 12 Eylül'le birlikte mücadeleyi tatil edip yeni bir demokrasi kurulana kadar Avrupa'ya göçüp siyaseti Avrupa bulvarlarına taşımak bunun önemli bir yanını oluşturuyordu. Ama konunun diğer önemli bir yanı Avrupa'daki liberal akımlardan gelen esintilere-yenilen darbelerin

de etkisiyle-kapılarak devrimci değerlerin, örgütlü mücadelenin terk edilmesi, birey özgürlüğünün, örgütsüzlüğün öne çıkarılmasıydı. 12 Eylül'ün solda istediği de aslına bakılırsa daha fazlası değildi.

12 Eylül solda kendi görüntüsünü, vitrinini düzelterek partilere de ihtiyaç duydu. Süreç bunu dayatıyordu. Avrupa'ya göç etmiş reformist akımın temsilcisi gruplar, 12 Eylül partileriyle gelecek bir demokrasi sevdasına kapıldılar. Onlar gelişmeleri 12 Mart sonrası gibi görüyorlardı. Hesaplarını bunun üzerine kuruyorlardı. Reformizm kolay başarılar, peşindeydi. Bütün mücadelesini yasallaşma ve oligarşinin sınırlarını çizdiği demokrasiye yöneltmişti. Oligarşi, bu ölçüde teslimiyet içinde olan reformizmden daha fazlasını istedi. Onları daha da sağ bir çizgiye, Avrupa komünist partileri gibi düzenin soldan koruyucusu partiler derekesine getirmeye çalıştı. Bunda oligarşinin başarısız olduğu söylenemez. Bugün "komünist" partisini yasallaştırmak için oligarşiye teslim olmayı bile göze alarak, icazet altında ülkeye dönen reformistler, giderek oligarşinin baskısı karşısında, komünist ismini yasallaştırmaktan vazgeçmeye de başlamış görünüyorlar. Ye-

ni yasal parti kurma çalışmaları, "teslimiyet" biçiminde geliştirilen taktiklerinde fiyasko ile sonuçlandığını kanıtıyor. O halleriyle bile oligarşiye yaranamamanın çaresizliğini yaşıyorlar.

Sol da bugün öyle bir ideolojik saplantı var ki, değişmemek, devrimci değerleri kararlılıkla savunmak küçümseniyor ve "muhafazakarlık, "tutuculuk"la suçlanmayı göze almayı gerektiriyor. Yenildik, öylesine yan-

liş yaptık denilerek egemen sınıfların baskısı karşısında sivil toplumculuktan troçkizme kadar etkilenip, görüş değiştirenlerin, yıllarca pratiğe hizmet etmeyecek biçimde "sosyalist demokrasi"yi tüm tartışmalarının odağına koyanların, bugün geldikleri nokta, tükenmişliklerini ortaya seriyor. Kuşkusuz, "en bilimsel", "en devrimci", "en doğru" edebiyatını sürdürmekten vazgeçmiyorlar.

12 Eylül'ün baskı, terör ve depolizasyonu sadece sivil toplumcuların bir dönem palazlanmalarıyla, örgüt düşmanlığı yaratmakla kalmadı. Devrimci değerler aşağılanıp burjuva özgürlükleri yüceltilirken, koyu bir silahlı mücadele düşmanlığını da ortaya çıkardı. Bizim gibi emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ülkelerde halkların kurtuluşu için temel ve zorunlu olan silahlı mücadele, burjuvazinin ağız ile terör ve provokasyon yaratmak olarak karalandı. Her şey yasallıkta aranırken, burjuva hümanizmi göklere çıkarıldı. Bu anlayış sonucunda ülkemiz sınıf mücadelesi tarihinde devrimci güç ve örgütlerin kitleleri en çok harekete geçirdiği ve kitlelerle bağ kurduğu 75-80 tarihsel kesiti, terör ve anarşi dönemi olarak görüldü, ve yadsındı.

12 Eylül'den sonra birlik çığırtkanlığı solu adeta kapladı... Birlik adına ilkesizlik meşhulaştırıldı. Nice büyük umutlarla kurulan birlikleri, cepheleri iskanbilden şatolar gibi hiçbir şey yapmadan çöktü. Çünkü bur birlikler ilkeli ve pratiği örgütlemekten uzak masabaşı birlikleridi. Pragmatizm ve daha güçlü görünme sevdası her şeyin önüne geçti. 12 Eylül'le birlikte kendine güvenini kaybedenler birlik olsun da nasıl olursa olsun anlayışıyla, 12 Eylül öncesi karşı-devrimci ihbarcı gruplarla birliği bile savunur oldular.

12 Eylül'ün soldaki ideolojik tahribatı azımsanacak gibi değildir. 12 Eylül öncisinin nice keskin "Marksist-Leninisti" 12 Eylül'ün yenilgi yılları içerisinde Marksizm-Leninizmin eskidiğini, çağı açıklayamadığını, bunalımı olduğunu, Avrupa komünizminden de etkilenecek keşfettiller! Bu kez Marksizm-Leninizmi bozmak için çeşitli sapkın akımlar

12 Eylül kendisinden beklenen herşeyi yerine getirdi: Baskı, zulüm, daha çok sömürü ve İŞKENCELER.

geliştirmeye çalıştılar.

12 Eylül'den sonra birlik çığırtkanlığı solu adeta kapladı. Geçmişte "birlik ya benim etrafımda olur, yada bizim etrafımızda birlik olmayanlara siyaset yaptırmayız" diyenler, 12 Eylül'den sonra, her türlü ilkesiz birliğin içinde yer almak için can atar oldular. Birlik adına ilkesizlik meşhulaştırıldı. Nice büyük umutlarla kurulan birlikleri, cepheleri iskan-

vunur oldular! Daha da kötüsü bu tür karşı-devrimcilerle birlikler oluştururlarken, karşı-devrimcileri marksist-leninistlere tercih edecek kadar olumsuz tavırlar sergilediler. İlkesizlik ve liberallikte nereye kadar savunduklarını gösterdiler.

Bazılarının kafasında 12 Eylül bazı şeyleri değiştirdi. Faşist terör karşısında kitlelerin mücadelesiyle bütünleşmiş, devrimci şiddet uygulayan, kitleleri örgütleyen ve geniş kesimleri etkileyen Marksist-Leninistleri "goşist olarak karalamaya çalışan, provokasyon yarattıklarını söyleyen bazıları; Marksist-Leninistlerin varlığını nesnellikle açıklamaya başladılar. 12 Eylül öncesi yok olacakları kehanetinde bulundukları, ve kendilerinin önderliği ele geçirecekleri düşünle yanıp tutuşanlar, bugün somut gerçekler karşısında Marksist-Leninistlerin gücünü yadsıyamıyorlar. Bir dergi çıkarıp çizmekle sınıf mücadelesini yönlendirebileceğini sananlar, sosyal pratikte esamesi okunmayan bazıları Marksist-Leninistlere artık "goşist" diyemiyorlar ama özellikle Handal'dan (Salvador KP'sinin özeleştirisinden doğrudan) etkilenecek "devrimci-demokratlar" diyorlar. Ülkemizde yaygın küçük burjuva nüfusa bağlı olarak onların

şimdiki avuntusu devrimci demokrat dedikleri Marksist-Leninistlerin onlara göre işçi sınıfını örgütleyendir! Bunlar bırakalım işçi sınıfı içerisinde örgütlenmeyi solda marjinallikleri bile tartışma konusu olanlardır ve Marksist-Leninistlere ilişkin söylediklerinde ciddiye alınacak bir şey yoktur.

İşçi sınıfını kendi tekelinde görüp, başta Marksist-Leninistleri olmak üzere kendi dışındaki solu küçük burjuva hareketi olmakla suçlayanların kimileri ise, tarihin cilvesine bakın ki aradan geçen 15 yıldan sonra, işçi sınıfı içinde hiç bir ciddi örgütlenme yaratamadıklarını itiraf ediyorlar. 12 Eylül sonrasının yeni öncüleri, ne yazık ki artlarında örgütlü bir kitlenin olmayışına bakarak kimseyi kurtuluşa görümediklerini -tabi bu arada işçi sınıfını da- itiraf edip geçen yıllara yanıp yakınıyorlar.

Ülkede işçi sınıfı dışında neredeyse hemen hiç bir sınıf görmek istemeyenler, işçi sınıfının dışında diğer sınıfları da örgütlemeye çalışan Marksist-Leninistleri "biz bir halk hareketiyiz" demelerine bakarak küçümsemek istemelerinde anlaşılacak bir şey yoktur. Her şey bir yana, bu 15 yıl boyunca işçi sınıfı içinde hiç bir şey yapamayan ve yıllar-

Solda depolitizasyon, demoralizasyon ve 12 Eylül'ün çok yönlü etkileri yok edilmelidir derken, bu olumsuzlukların giderilmesini anlatmak istiyoruz. Bunları aşmak derken, kitleleri 12 Eylül sürecinin dışına çıkarıp devrim yoluna kanalizasyon etmek örgütlü mücadeleyle, sürece müdahale etmeyi anlatmak istiyoruz.

ca hep işçi sınıfı edebiyatı yapmakla boş yere geçiren kibirli küçük burjuvaların böbürlenmesi olabilir, proletaryanın bakış açısı değil! Evet biz bir halk hareketiyiz. İşçileri olduğu kadar işçi sınıfının ittifakları diğer emekçi sınıfları da, güçleri de örgütleyeceğiz. Devrimizin karakteri ve ittifaklar politikamız bunu gerektiriyor. Ülkemiz sınıfsal gerçeği bunu dayatıyor. Sormak isteriz: Yıllardır işçi sınıfını örgütle-

12 Eylül faşizminin Okmeydanı'nda bir gece vakti Salih KUL ve Öztürk ACAR'ı katletmesi benzer örneklerden sadece biriydi...

mekten söz edenlerden son işçi eylemlerindeki etkileri ne kadar dı acaba? Hiç desek yeridir. İşte işçi sınıfı şakaşakçılığının varabileceği trajik sonuç...

12 Eylül bazılarında daha değişik dönüşümler ortaya çıkardı. Bazıları cunta mahkemelerinde, şimdiye kadar örgüt olmadıklarını, dergi olarak kaldıklarını söyleyebildiler. Örgüt inkarı onların bu çıkışlarıyla, diğer örgütsüzlüğü savunan sapkın akımlara güç ve moral desteği ol-

şımıza uygun bir şekilde devrimci eylemler ve radikal kitle eylemleri örgütleyerek, sola bu süreci aştırmaya çalışıyoruz.

Devrimci mücadele yükseldikçe kitle eylemleri radikalleştikçe, oligarşinin pervasızlığı artıyor. Saldırısı kendi koyduğu yasaları bile bir kenara iterek yoğunlaşıyor. Son üç dört aydır MİT'in ve siyasi polisin DEVRİMCİ SOL güçlere yönelik saldırıları iyice azgınlaşmıştır. Zam ve zulmün politikasıyla kitleleri 12 Eylül süreci içinde tutmak isteyen oligarşinin, en küçük bir demokratik talebe ve kitle eylemine saldırgan bir tutum takınması, devrimci sol güçlere, bu süreçte yeni görevler yüklüyor. Devrimci sol güçler faşizmin azgın terörü karşısında kitlelerin eylemlerine güç katacak, kitleleri sarsarak depolitizasyonun etkisinden kurtaracak örgütlülüğü mücadelede yaratmayı hedeflemektedir.

12 Eylül, ideolojik, politik, ve kültürel olarak bir çok boyutta halk kitlelerinde ve solda derin izler bırakmış ve hala yaşıyor. Öncelikle görev; 12 Eylül'ün yarattığı olumsuzlukları solda yok edecek bir mücadele hattı ortaya koyabilmektir. Her şey bunun için seferber edilmelidir.

du.

İşte biz solda depolitizasyon, demoralizasyon ve 12 Eylül'ün çok yönlü etkileri öncelikle yok edilmelidir derken, bu olumsuzlukların giderilmesini anlatmak istiyoruz. Bunları aşmak derken, kitleleri 12 Eylül sürecinin dışına çıkarıp devrim yoluna kanalizasyon etmek, örgütlü mücadeleyle, sürece müdahale etmeyi anlatmak istiyoruz. Çıkış yola mücadeleden geçiyor. Ve biz; stratejik anlayı-

BİR RESİM, BİR YIKIM

Halkımız var olan sorunlarının çözümünün örgütlü mücadele ve direnişte olduğunu kavramaya başladıkça; gecekonduları başına yıkılan Kısımetler de böyle bakmayacak...

Semtte her zaman ki sabahlardan biri gibi görünüyordu ilk bakışta. Emekçiler henüz önceki günün yorgunluğunu atamamış vücutlarla işlerine taşıyorlar... Gece vardiyası işçileri kızarmış gözleri ve yorgun suratlarla evlerine gidiyorlar...

Çocuklar yeni bir oyun gününe başlama hazırlıklarında... Kısımet'de bunlardan biri. Arkadaşlarıyla oyun tartışmalarına dalmışlarken korkunç homurtular ve gürültülerle irkiliyor birden... Korku doluyor gözlerine... Çil yavrusu gibi dağılıyorlar hemen...

Karşıdan koca kepçeli makinalar, bir sürü değişik üniformalı adamlar geliyor. Komşularının evleri-

ni gösteriyorlar birbirlerine... Sert suratlı birinin emriyle koca kepçe eve doğru ilerlemeye başlıyor.. Ev'in içindekilerin çıkmasını bile ihtar etmeden kepçe duvarlara, pencerelere ilk darbeyi indiriyor.. Kısımet dehşet içinde şimdi, ne yapacağını şaşırmış, annesinin eteklerinin dibinde seyrediyor ve ağlamaya başlıyor!..

Burası Gediz mahallesinde bir Ağustos günü... Sosyal Demokrat maskeli halka karşı olmaktan başka bir işlevi olmayan SHP'nin belediye seçimlerini 5-0 aldığı İzmir'in gettolarından biri. Halkçı partimiz, seçimlerin üzerinden dört ay gibi kısa bir süre geçmesine karşın İzmir'in tüm sorunlarını çözümüleme

becerisi göstermiş ve kalan tek soruna el atmakta tabii tereddüt etmeyecek..

Seçimlerde halka söz vermemişler miydi? "Geleceğiz, gecekondu semtlerine hizmet getireceğiz" dememişler miydi? Evet, şimdi de o sözlerini hemen yerine getiriyor ve "geliyorlardı". Gelirken tüm hizmet araçlarını da yanlarında getirmişlerdi. Dozerler, kamyonlar, zabıta, polisler, coplar.. hiçbiri unutulmamıştı...

Gediz mahallesine hizmet götürülür de diğer semtler unutulur mu? Hiç halkçı ve demokrat bir parti böyle bir eşitsizlik yapar mı? Dozerler, polisler, coplar, gözaltılar ve da-

GECEKONDU YIKIMLARI

yordu ama demokrat ve de halkçı partinin beledi-yecileri kararlılıkla ilerle-meye devam ediyorlar-dı...

Tüm kamuoyunun dik-katlerinin cezaevi direniş-lerinde olduğu, nabzın Aydın'da direnenlerle attı-ğı bu süreç içinde SHP, hem açlık direnişlerine sırtını dönüyor, hem de fırsattan istifade gecekond- u çıbanını ortadan kal-dırmaya çalışıyordu.

Halkımız evlerini koru-mak için direniyor, müca-dele ediyor, çocuk-çocuk, taşla-sopayla düş-manlarına saldırıyordu.. Ancak örgütsüzdü, bun-dan dolayı da güçsüzdü ve başarılı olamıyordu. Üstelik devrimci-

demokrat güçler de yoktu yanlarında...

Evet, İzmirli devrimci sol güçler, kendi iç sorunlarını aşamadıkları, ör-gütlenmelerinin eksik ve zaafalarını giderme çabalarında yoğunlaştıkları

bir süreçte gündeme gelen gece-kondu yıkımlarına karşı direnişte yer alamadılar.. Varolan güçlerini Aydın direnişini desteğe ayıran dev-rimciler, çok farklı alanlarda farklı mücadele biçimlerini hayata bütün-sellik içinde geçirerek niteliğe ulaşma-dıklarını acı bir biçimde gördüler..

Reformizm mi? O her zamanki gibi seyretmek ve direnişi gazeteler-den okumakla meşguldü! Destek için güçlerinin varlığını yokluğunu anlama olanakları da yoktu... Böyle bir sorunları hiçbir zaman olmamıştı ki! Tatil yerleri yeterince sıcak, Kıs-met'lerin çılgınlıkları ulaşmayacak ka-dar da uzaktı!..

İzmirli devrimci sol güçler, böyle bir utancı bir daha yaşamamaya ka-rarlıdır! Halkımız varolan sorunları-nın çözümünün örgütlü mücadele ve direnişte olduğunu kendi dene-yimleriyle kavramaya başlıyor. Bu kavrayış bilinç aşamasına ulaştıkça nitelikli, sonuç alıcı, başarılı direniş-ler yaşanmaya başlayacaktır. İşte o zaman Kismetler böyle bakmaya-caktır...

Yeni Çözüm İzmir Bürosu

yaklarıyla hizmet ordusu Cennetçeş-me ve eski İzmir'e de taşındı... Ger-çi bu hizmetin değerini bilmeyen ca-hil ve nankör gecekonda halkı hiz-met ordusuna direniyor, evlerinden çıkıyor, taşlarla sopalarla saldırı-

GECEKONDU YIKIMCILARI KARŞILARINDA DİRENİŞ SİLAHINI BULUYOR

GEYAD çöşkulu açılışı ve önüne koyduğu perspektifle gecekonda halkının örgütlü gücü oldu.

Gecekonda" -diğer ülkelerdeki gadlarıyla: Favda, Barri-anda, Ranche...- dendi mi hemen akla, bütün geri bırakılmış ülkelerin yoksul varoşları gelir.

Ülkemizdeki "Gecekondularda aynı gerçekliğin, aynı anlamın ve aynı kavganın bir parçası olarak yaşamdaki yerini alırken kan, can ve mal bedeli direnişleri de aynı kap-sam içinde yaşıyor bugün.

Bu durum, 1945 sonrası süreçte yaşanan olguyla çakışmaktadır. Em-peryalizmin "yardım" kredi ve yatırımları, hafif ve orta sanayi alanlarında hızlı bir "sanayileşme", tarımda makineleşme... gibi çarpık gelişme esaslarıyla bütün geri bırakılmış

GECEKONDU YIKIMLARI

Oligarşi Armutlu'daki yıkımlarını baskı ve sindirme politikasının bir aracı haline getirdi.

yeni sömürge ülkelerin emekçi halklarının ve panoromadaki yerlerini belirtiyordu.

Bu nedenledir ki artan yoksulluk ve kırlardan kentlere göçün hızla yaygınlaştığı ülkemizde, halkın barınma talebi, yıllardır aynı biçimde; arsa mafyası, zabıta, polis ve jandarma zoruyla karşılanıyordu. Ancak bu durum beraberinde halkın meşru savunma biçimlerini de yaratıyor ve yaşıyordu.

Artık seçim zamanı yapılan politikalarının bir ifadesi olarak, halkın barınma sorununu gündemine alan ve onca vaatlerle yanfızca ve yalnızca kariyerlerini ve ceplerini doldurmanın hesabını yapan ve bunu da çoğu kez başaran belediyeler, bugün geline nokta bu yüzlerinin açığa çıkmasının rahatsızlığını yaşamaktadırlar. Bu nedenle de rahatsızlıklarının doğrudan halk üzerinde estirdikleri yıkım rüzgârlarıyla göstermektedirler.

Böylece "Gecekondu affı", "Tapu

tahsis Belgesi" vb. sloganların, bugün yaşanan gerçekliğiyle iç yüzü ortaya çıkmıştır. Yani, seçim zamanı politikalarının bir parçası, dahası, halkın oyalanması ve kandırılması için kullanılan bir araç olduğu, son günlerde yaşanan Gecekondu katliamının eriştiği boyuttan anlaşılmaktadır. Geçtiğimiz günlerde aralıksız sürdürülen Gecekondu yıkımlarında (hergün basında çıkan haberlerde olduğu gibi) izinsiz ve tapusuz oldukları için" yıkılan), yüzlerce çevik kuvveti, jandarmayı ve zabıta halkın üzerine saldırtan devlet, (üstelik halka en yakın olduğunu iddia eden SHP aracılığıyla) bu politikasıyla kitleler karşısında her geçen gün daha çok teşhir olmaktadır.

Ve halk kondu sorununu kendisi çözmek zorunda bırakıldığından, Hissarüstü, Armutlu, Sülüntepe, Kağıthane ve Gaziosmanpaşa gibi gecekondu bölgelerinde gerçekleştirilen yıkımlarda konusunu yıktırmamak için direniyor. Direnirken de yaratılan direniş geleneklerini örnek alıyor ve kendi sorununa sahip çıkma bilincini geliştiriyor.

Bu durum, oligarşinin her geçen gün korktuğu ve buna karşı alternatif örgütlenmeleri geliştirdiği bir süreci de ortaya çıkardı.

İşte bu nedenledir ki, bugün "arsa mafyası" olarak bilinen geçmişin eli kanlı sivil faşistleri, devletin halkın yükselen muhalefeti bastırmakta kullanacağı aday maşa durumdadır.

Ve devlet bu yöndeki ilk denemesini Kartal Şamandıra da gerçekleştirmiştir. Kartal Şamandıra Kültür Araştırma Derneği üyesi Metin TOPAL, faşist mafyanın adamlarınca

katledilmiştir.

Bu arada yine bir şey daha ortaya çıktı.

Gecekondu yıkımlarında halkın meşru direnişini kırmak için zorla uyuşturucu iğne yapılmaya başlandı.

Küçükköy, Gazi mahallesinde yapılan yıkımlarda, konusunu yıktırmamak için direnen Zahire GENÇ (40) ve kızına zorla, hemşireler ve bayan zabıta zorla iğne yapılmıyordu.

İğnelerden sonra oldukları yere yığılan Zahire GENÇ ve kızı, ancak bu şekilde etkisiz hale getirilebiliyordu. Böylece yıkım için hiçbir zorluk kalmıyordu.

Aynı yöntem, Armutlu'da yapılan yıkımlarda da kullanılmıştı.

Ancak ne bu yöntemler, ne de diğer baskıcı-saldırgan yöntemler, halkın bu alandaki meşru olan direnme hakkını engellemeyecektir.

Çarpık gelişmenin bir yansıması olarak biçimlenen çarpık kentleşme, yoksulluk oranının artmasıyla daha da çok artacak ve daha çok sorun haline gelecektir.

Ve sonuç olarak, ülkemizdeki bütün siyasi iktidarlar, bu iç dinamiksizliğin sancılarını "ZOR"a başvurarak aşma yoluna gidecektir.

Ancak her zor, beraberinde karşı zoru da getirdiğinden sorun daha da çözülemez hale gelecektir.

Çünkü halkın barınma talebine silahla vb.değişik saldırı araçlarıyla yanıt veren, karşılığında halkın en meşru hakkı olan 'direnme' silahını bulacaklardır.

Tabi, bu alandaki demokratik mevzileri de...

Son direnişlerden sonra bu konuda somut bir oluşumda gerçekleştirildi ve GEYAD (Gecekondu Yaşayanları Kültür Araştırma Derneği) kuruldu.

SON SÖZ:

Varoşlarda Yoksullar

Varoşlarda Çocuklar

Varoşlarda Türküler

Varoşlarda Halaylar

Varoşlarda Barikatlar

Varoşlarda HALK KAZANACAK!

YÜZÜNDEKİ DEMOKRAT MASKESİ İNEN BARLAS; DGM SALONLARINDA ADALET ARIYOR

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ
SAYIN BAŞKANLIĞINA

Dosya No: 1989/250

Özü: Olayla ilgili beyanlarımın ar-
zından ibarettir...

İNSANLIK TARİHİNİN KAYDEDE-
BİLECEĞİ BÜYÜK BİR VEFASIZ-
LIK VE SAYGISIZLIK ÖRNEĞİ TEŞ-
KİL EDECEK BÖYLESİNE ALÇAK-
ÇA DAVRANIŞI SERGİLEYENLE-
RİN ŞAHİS OLARAK KİMLER OL-
DUĞUNU BİLMİYORUM, ÇÜNKÜ
DURUŞMALARIM NEDENİYLE
OLAY YERİNDE DEĞİLDİM.

ANCAK, 12 EYLÜLÜN OLAĞA-
NÜSTÜ ŞARTLARINDA DAVALARA
GİRECEK AVUKAT BULUNA-
MAZKEN, 10 YILDIR OLAĞANÜSTÜ
ŞARTLARIN TÜM OLUMSUZ-
LUKLARINA, SIKINTILARINA RAĞ-
MEN,

İNSANLARI, HERKESİN ARAMA-
YA BİLE KORKTUĞU BİR DÖNEM-
DE, BİR GÜN DEĞİL, 1 SAAT BİLE
YALNIZ BIRAKMAYARAK, GENÇ-
ÇİK İNSANLARIN TUTSAKLIKTAN
KURTULMALARI, İDAM SEHPALA-
RINA YOLLANMAMALARI İÇİN İN-
SAN ÜSTÜ BİR ÇABA GÖSTE-
REN, HİÇBİR KARŞILIK BEKLEME-
DEN YAŞAMINI, HAYATINI VE

SAĞLIĞINI ORTAYA KOYAN,
TÜM DAVA DOSYALARININ FO-
TOKOPİLERİ KENDİLERİNE VERİL-
DİĞİ HALDE, DOSYALARIN VERİL-
MEDİĞİNDEN BAHİSLE, ZORBALI-
ĞA KARŞI OLDUĞUNU SÖYLE-
YENLER TARAFINDAN, YAŞAMI
BOYUNCA ZORBALIĞA VE HAK-
SIZLIĞA KARŞI ÇIKMIŞ BİR AVU-
KATA KARŞI GİRİŞİLEN EMEĞE
VE SAVUNMA HAKKINA SAYGISIZ
BÖYLESİNE BİR DAVRANIŞIN, VİC-
DANA, AHLAKA, İNSAF ÖLÇÜLERİ-
NE AYKIRILIĞINI İZAH ETMEYE
SÖZLÜKLERDEKİ KELİMELERİN
YETERSİZ KALACAĞINI BELİRT-
MEK İSTERİM.

EMNİYETTE ALINAN İFADEM-
DE DE AÇIKÇA BELİRTTİĞİM GİBİ
ŞİKAYETÇİ OLMAMIN VEYA OL-
MAMAMIN HİÇBİR ÖNEMİ BULUN-
MAMAKTADIR.

ÖNEMLİ OLAN BU DAVRANIŞ
NEDENİYLE İNSANLARIN ALINLA-
RINA YAZILAN KARA LEKENİN NA-
SIL TEMİZLENECEĞİ; HALKTAN
BAŞKA HİÇ KİMSEYE HESAP VER-
MEYECEKLERİNİ SÖYLEYENLE-
RİN BU HESABI HALKA NASIL VE-
RECEKLERİDİR. ÖNEMLİ OLAN
SADECE BUDUR... Saygılarımla,

Av.NEBİ BARLAS

Geçtiğimiz günlerde Nebi
BAR LAS'ın bürosunun "ba-
sılması" davası görüldü ve
daha önceki tüm saptamalarımız ka-
muoyu önünde bir kez daha doğru-
landı.

Önceki sayılarımızda konuya iliş-
kin tarafların iddialarını ye Devrimci
Sol davası tutsaklarının cevaplarını
yayınlanmış, Nebi BARLAS'ı dürüstlü-
ğe ve samimi yaklaşıma çağırış-
tık.

Ancak Nebi BARLAS, "baskın"
davasında verdiği dilekçe ve ifade-
ler gerçek yüzünü bir kez daha orta-
ya koydu. Bir dönem hayatını, sağ-
lığını; tehlikeye atarak" devrimcilere
sahip çıktığını söyleyebilen birinin
DGM salonlarında siyasi polisinal-
kışları arasında devrimcileri nasıl
alenenihbar ettiğini ibretle görüyo-
ruzAşağıda Nebi BARLAS'ın mah-
keme ifadesi ve dilekçesini, ayrıca
daDevrimciSoldavası tutsaklarının
açık mektubunu yayınlıyoruz.

Nebi Barlas,

2 Ağustos 1989 tarihinde
DGM Başkanlığına verdiğin dilekçe
tam da sana yakışan ve gerçek
yüzünü ortaya seren bir içeriktedir.
Kendisini burjuvaziye ispatlamak
için devrimcilere küfretmeyi görev
edinmiş birinin dili ile yazılan bu
dilekçede, kendini "tarihi bir
şahsiyet" yerine koyarak, sözkonu-
su olayı, "insanlık tarihinin kaydede-
bileceği büyük bir vefasızlık örneği"
olarak nitelemen, senin megaloman-
lığının ve popülizminin vardığı boyu-
tu gösteriyor.

Sen; küçük bir insansın. Ettiğin
lafların anlamını kavramaktan ve ol-
gunluktan uzaksın. Bize ait olan ve
her sayfasının bedelini ödediğimiz
dosyalar, arşivcilik hastalığını tat-
min etmek için bize vermedin. Bu-
na gerekçe olarak da, hiç utanma-
dan burjuva yasalarını gösterdin.
Kaldı ki, o yasalar bile seni aklama-
ya yetmedi. Yüzündeki maskeyi in-
dirince ne yaptığını bilmez bir şekil-

de ve çocukça, bizlere çamur atmaya kalktın. Ve hâlâ yalanlarla kendini kamuoyuna devrimci-demokrat avukat olarak yutturmaya çalışıyorsun. Bir devrimci için en büyük hakaret kabul ettiğimiz "emeğe saygısızlık" kavramını bizler için kullanma cesaretini nereden alıyorsun? Bu tür çamur atmalar bizleri kirlletmeyeceği gibi, çamur atanlar da hesap vermek zorundadırlar.

Sen; seni faşist saldırılardan korumak için kendini siper edenlere dil uzatacak kadar ahlaksız bir insansın.

Sen; seni korumak için her fedakarlığı göğüsleyen müvekkillerine haber dahi verme gereği duymadan, onların avukatlığından vazgeçecek kadar vefasız bir insansın.

Sen; işkenceci polislerle yüz yüze gelmemek için işkence davalarına girmemeni binbir bahane ve yalanla örtmeye çalıştığını ve bu yalanlarını ısrarla savunduğunu ne çabuk unuttun da şimdi kendini "cesur demokrat" olarak sunuyorsun? Mahkeme heyetleriyle girdiğimiz hukuki ve siyasi polemiklerde bizden yana gözükmek için sustuğun günler unutuldu mu sanıyorsun?

Sen; bizlere en küçük bir soru dahi sormadan hakkımızda dedikodu yayıp ve spekülasyonlar yapacak kadar ikiyüzlü bir insansın.

Sen; tecrit koşullarında yaşayan müvekkillerinin Yargıtay'daki duruşmalarına girmek için ısrarla para isteyen ve bizlerin o koşullarda aramızda toplayarak temin ettiğimiz parayı gönül rahatlığıyla harcayan para canlısı birisin.

Sen; aileleri ödeme gücünü içinde olan arkadaşlarımızla görüşmeye gelmeyen, hatta onların tahliyesini dahi istemeyen ve daha çok para aldığı müvekkillerini "kurtarmak" için diğerlerinin hukuki durumunu

zora sokan çıkarıcı birisin.

Sen; bizim hazırladığımız tevsii tahkikat ve savunma dilekçe ve notlarımızı kendi emeğinmiş gibi gösterecek kadar sahtekar birisin.

Sen; müvekkillerinin araştırılmasında ısrarlı oldukları konulan araştırmaya mahkeme kadar bile ciddi yetle(!) eğilmeyen bir avukatsın. Duruşma tutanaklarındaki sana ait sözlerin hemen tamamında "diyeceğim bir şey yoktur" cümlesinin bulunuşu bu yüzdendir.

Sen; burjuva avukatlık yarasını bize karşı kullanarak Çıkar elde etmek isteyen bencil, kendi mesleğine dahi saygısı olmayan, demokratlıktan nasibini almamış birisin. Dosyaların fotokopilerini bize verdiğin yalanını da bu nedenle, yüzün hiç kızarmadan söylüyorsun.

Sen; müvekkillerine ait belge ve bilgileri, onların haber ve izni olmadan başkalarına, kitap çalışmaları için verecek kadar kendi meslek ilkelere saygısız ve bencil bir insansın.

Sen; DGM dilekçende kullandığın ifadelerle, yargılanan sanıklar hakkında üstü kapalı biçimde muhbirlik yapacak kadar alçak ve meslek onurundan yoksun birisin.

Sen; hiçbir zaman bizim için sağlığını ve yaşamını ortaya koymadın, karşılıksız ve insan üstü bir çaban ise hiç olmadı. Ama sağlığını ilgili bol bol duygu sömürüsü yaptın.

Sen; yaşamını ve sağlığını bizim için, karşılıksız ortaya koyduğunu söylerken yalan söylüyorsun. Siyasi kimlik ve onurunu koruma mücadelesi veren müvekkillerinin durumu karşısında zerrece duyarlılık göstermediğini herkes biliyor oysa.

"Karşılıksız" çabadan bahseden sen; "Mafya davalarına girenler yüz milyonlar alıyor" diyerek, her defasında maddi konuları bize dayatıp

ailelerimizden para sızdırdın. Senin yerin, mafya davalarına giren "ileri-ci" hocalarının yanındır.

Sen; demokrat avukatlığın alına kara leke sürdün.

Senin vicdandan, ahlaktan, insaf ölçülerinden söz etmeye hakkın olmadığını, müvekkillerinin ailelerine sor söylesinler. Sor ki sahtekarlığını, ikiyüzlülüğünü, para canlısı, bencil, çıkarıcı... kişiliğini yüzüne haykırıyorlar.

Sen kim oluyorsun da, bizi halka hesap vermeye çağırıyorsun? Bizim veremeyeceğimiz hesabımızın olmadığını herkese ilan ettik ve veremeyecek hesabımız da yoktur. Nitekim, bize ait olan bir şeyi bize vermek istemeyenlerden -kim olursa olsun- alacağımızı da ilan ettik ve aldık. Bunun doğruluğunu da savunuyoruz... Aynı durumda yine aynı tavrı alacağımızı, devrimcilere tavrı alanların cevapsız kalmayacağını da söylüyoruz.

Bizi halka hesap vermeye çağıracağına önce demokrat ol ve "paranız yoksa altın bileziklerinizi satın" diye sıkıştırdığınız ailelerimize hesap ver!

Bizim cevap hakkımızın olmadığı platformlarda konuşup yandaş arayacağına, defalarca davet ettiğimiz halde bir türlü gelmeyip bizlerle karşılaşmamak için kaçtığın dava duruşmalarına gel de iddialarını yüzü müze karşı söyleme cesareti göster. Bekliyoruz.

Yüzündeki demokratlık maskesini indirmemizi içine sindirmeyen, yıllarca kendini kamuoyuna demokrat diye yutturmana son vermemizi hazmedemeyen ve bunun şaşkınlığı içinde alçalan, sağa-sola çamur atan devrimcileri üstü kapalı biçimde ihbar eden, konuştuğunda batan aslında hasta ve acınacak bir zavallısın. 7.8.1989

Mehmet KILIÇ
Gaffar AKER
Mustafa DALKIRAN
Kenan MOTOR
Alişan YALÇIN

Abdülaziz DEMİRAYAK A. Hikmet ASMA
A.Şener YILDIRIM
Harun KARTAL
Aydın AÇIKGÖZ
Mehmet ÜNAL

Vehbi ERSAN
Baki ALTIN
Mürsel GÖLELİ
Hasan ELİUYGUN

GELENEK "KENDİ MİSYONUNU" NE ZAMAN YERİNE GETİRECEK?

**EveEvet, tarihini sınıf uzlaşmacılığının karakteri
ettiği geleneksel solun radikal olabilmesi eşyanın
aykırılığıdır. Pratik, teoriden ayrılmaz. Geleneksel sol'un
pratiğini de Türkiye gerçekleri üzerine oturtmamış,
ayaklarının Türkiye toprağı üzerine basmayan sağ
revizyonist ideoloji yönlendiriyor, şekillendiriyor. Bu
yanlış dünya görüşleri ülke gerçeklerinin acımasız
duvarına çarptıkça içine düşülen umutsuzluk ve
inançsızlıkla daha sağa daha uzlaşmacı bir çizgiye yöneliyor.**

eleneksel sol dergilerden "Siyasetin
Haziran '89 sayısında "Devrimci
demokratlar alternatifimiz değil"
başlıklı bir yazı gözümüze çarptı.
Başlık ilginçti. Çünkü geleneksel
solun "bilimsel sosyalist"
teorisyenleri daha önce "devrimci
demokratların kendilerine alternatif
olamayacağını açıkça(!) ve ke-
sin(!) olarak ortaya koymuşlar, hatta
"tarih sahnesinden çekildiler" di-
yerek "devrimci demokratların işleri-
nin bittiğini dahi ilan etmişlerdi.

Marksist teoriyi, siyasi mücadeleyi,
işçi sınıfının örgütlemeyi en iyi ge-
leneksel sol bilmiyor muydu? Bu
konuda yüzlerce sayfa teori yapıp
en doğru ve net perspektifi çizme-
mişler miydi? Ve iki yıl önce artık
yeter sıra bizde dercesine "20 kü-
sur yıl öncesinde bir tür üçüncü
dünya demokratiğini filizlendiren at-
mosfer artık mevcut değil "mark-
sist" tespitini yaparak "devrimci de-
mokratlar"ın yaşam şansı kalmadığını
söylememişler miydi?

Peki şimdi neler olmuştu da siya-
set panik ve korku içinde daha ön-
ce yazdıklarını tekzip eden görüşle-
rin doğruluğunu kanıtlamaya çalışı-
yor. Korkan, ama korktuğunu gizle-
yen, soğukkanlı ve sakin pozlarda

"Devrimci demokratlar alternatifimiz
değil" diyerek taraftarlarına sükunet
telkin ediyor. Daha önce bittiler, ya-
şam şansları yok dedikleri devrimci
demokratlar için bugün küçük burju-
vaziyi kastederek "devrimci demok-
rasinin sınıf temeli var" diyor. Arka-
sından "Türkiye şehirde ya da kırlar-
da bir küçük burjuvalar ülkesi" diye-
rek küçük burjuvaziyi "devrimci de-
mokrasinin kendisine özgü hareket
alanı"dır mantığıyla Türkiye'yi "dev-
rimci demokratların ülkesi ilan et-
me noktasına kadar varıyor. "Dev-
rimci demokratların gelişimi ge-
leneksel solu öylesine ürkütmüştür ki,
işçi sınıfının dışındaki -kerameti
kendinden menkul geleneksel sol
doğustan işçi sınıfının ideolojisine
sahip ve işçi sınıfını örgütlemeye
tek yetenekli kesimdir.- milyonlar-
ca emekçi halkı "devrimci demokrat-
lar'a bırakıvermiştir. (Bu Troçkist
yaklaşımında, iyice güçsüzleşmesin-
den dolayı giriştiği birlik arayışların-
da Troçkistlerle olan samimiyetleri-
nin de payı olsa gerek.)

Geleneksel solun "devrimci de-
mokratlar"ın mücadelesinin gelişme-
si karşısında içine düştüğü karam-
sarlığı anlıyoruz. Ama biraz üslubu-
na dikkat etmeli. Yoksa taraftarları

geleneksel solun teorisyenlerinin da-
ha önce "devrimci demokratlar" kar-
şısında "eziklik" duymamak, "yeter
bu acizliğimiz" psikolojisinden kur-
tulumak gerektiği doğrultusundaki
öğütlerini "kendileride mi hayata ge-
çiremiyor, diye düşünebilir.

Örneğin geleneksel sol daha ön-
ce yaptığı Türkiye'de gerçek anlam-
da yaratıcı, üretken ve yenilikçi ol-
mak isteyen her marksist, en başta
radikal olmak, toplumun devrimci
dönüşümünü hedeflemek zorunda-
dır" tespitine "devrimci demokrat-
lar"ın gelişmesi ve güçlenmesi kar-
şısında (bu olgu bunlara ülkemizin
bir gerçeğini de kabul ettirmiş olu-
yor) olayı açıklayabilmek için "Türki-
ye toprağının radikallığı sürekli ola-
rak beslemesi de işin tuzu biberi"
tahlilini de ekleyerek yine kitlesini
ezikliğe ve komplekse itecek anla-
tımlarda bulunuyor. Çünkü kendileri-
nin dediği gibi radikal olan "dev-
rimci demokratlar" ve yine kendileri-
nin "saygınlık ve itibar problemleri"
olarak ifade ettiği reformizm, pasi-
fizm ve uzlaşmacılık geleneği ge-
leneksel sola ait. Bu durumda Siya-
set'in yukardaki tahlillerini okuyanlar
"radikallığı sürekli olarak besle-
yen bu Türkiye toprağı üzerinde bi-
ze yer var mı? diye düşünebilirler.

Evet, Siyaset biraz dikkatli yaz-
malı. Nerede o "devrimci demokrat-
lar"ı "teorisiz", "programsız", "siğ",
"17-18 yaşındaki gençler" olarak kü-
çümseyen büyük "Marksist" yazarlar?
Yoksa sonunda onlarda mı
komplekse kapıldı. Diyor ki Siyaset
"küçük burjuva popüler söylemin
bunalımın derinleşmesi ile birlikte
daha fazla sayıda alıcı bulunduğunu,

"YASLILAR"A İTHAF OLUNUR

bulacağını söyleyebiliriz. "Ülkemiz emperyalizme bağımlı ve yeni sömürge bir ülke olduğuna göre bunalım sürekli mevcut, giderekte derinleşiyor. Peki bu durumda geleneksel solun popüler olmayan proleter ideolojiyle donanmış "bilimsel" söylemi ne zaman alıcı bulacak? İstikrarlı süreçlerde mi? Türkiye de istikrar ancak 12 Eylül gibi dönemlerde malum çevrelerce sağlanmaya çalışılıyor. Ama böyle dönemlerde de geleneksel solun "bilimsel sosyalist" kadroları seslerini duyuramayacakları mekanlarda istihdam ediliyorlar. Kimisi doğal örgütçüsü ve önderi olduğu proletaryayı ülkeye istikrar getirenlerle karşı karşıya bırakıp soluğu yurtdışında alıyor, kimisi de girdiği kovuktan başını bile çıkarmadan, kahraman olarak ortaya çıkabileceği rahat günleri bekliyor.

Yani sonuçta Türkiye gibi bunalımın sürekli olduğu bir ülkede geleneksel sol, kendi marksist(l) söylemini egemen kılma şansında sahip bulunmuyor.

Evet, geleneksel solun yazarları galiba 73-80 sürecinde olduğu gibi 80 sonrası süreçte devrimci demokratların damgasını vuracağından korkmaya başlamışlar. Bu yüzden de "Devrimci demokratlar alternatifimiz değil" başlıklı yazının her cümlesine içinde bulundukları korku ve panik havası sinmiş. Treni kaçırma psikozuyla umutsuzluk ve karamsarlık içinde "devrimci demokratlar"ın kitleselleşmesinin altını çizerek "yenileri geliyor" "kalabalık bir öğrenci topluluğunun üzerinde yükselmeye başlıyor", "taşradaki yoksul küçük burjuvalarda ses buluyor" diyor. "Devrimci demokratların 80 öncesindeki gibi Siyaset'in ifadesiyle her taşın altından çıkacak kadar kitleselleşme yönünde ilerlemesi geleneksel solun o kimseyi beğenmeyen teorisyenlerinin maskesini düştürdü. Şimdi, kitlesini adeta telkin ediyor. "Bunlar alternatifimiz değil, bunlar alternatifimiz değil" diye tekrar edip duruyor. Kimbilir belki kırk defa söylese inandırır.

İnandırmak için sadece bunu tek-

rarlamakla kalmıyor tabi. Bazı züğürt tesellisi türünden avutucu tezler de ileri sürüyor. Örneğin işçi sınıfı geleneksel solun alanıymış. İşçi sınıfını ve siyasi mücadeleyi örgütlemek, yönlendirmek geleneksel solun misyonuymuş. Bunu şu cümlelerle ifade ediyor:

"...sosyalistler, gizlerini devrimci demokrasinin kendine özgü alanına değil, kendi misyonlarına dikmelidir-

Geleneksel ise geleneksel sol tarihi boyunca en çok işçi sınıfı edebiyatı yapıpta işçi sınıfıyla en az ilgisi vardır. Bu paradoksu gerçekleştirme başarısına sadece geleneksel sol sahip olmuştur.

ler. Bu misyonlar ise elbette işçi sınıfı ve elbette siyasi mücadeledir.

"Yani devrimci demokrasinin el atmaya kalktığında varlık nedenini ortadan kaldıran alanlar." Bu satırları okuyan da Siyaset'in işçi sınıfını örgütlediğini siyasi önderliği altında yönlendirdiğini ve fabrikaları sınıf bilinçli proletaryanın kalesi haline getirdiğini zanneder. Gerçekte ise geleneksel sol tarihi boyunca en çok işçi sınıfı edebiyatı yapıpta işçi sınıfıyla en az ilgisi vardır. Bu paradoksu gerçekleştirme başarısına sadece geleneksel sol sahip olmuştur.

Geleneksel solun bu anlamdaki en kayda değer pratiği DİSK' tir. Sonradan sosyal demokratların etkinliğine geçen DİSK'in çatısı altında örgütlediği işçilere ne derece sınıf bilinci götürdüğü ise 12 Eylül'den sonra daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. En bilinçli olması gereken önderleri faşizme ya kendi ayaklarıyla gelip teslim olmuşlar ya da işçi sınıfını faşizmin kanlı pençeleriyle başbaşa bırakıp Avrupanın güvenceli limanlarına demir atmışlardır.

15-16 Haziran kendiliğinden de olsa işçi sınıfının biçimi ve siyasi boyutu açısından en büyük eylemler-

den biridir ve DİSK'i yoketmeye yönelik bir çabayı engellemek için yapılmıştır. Peki bu eylemde geleneksel solun payına ne düşmüştür? Sınıf uzlaşmacılığı ve eylem kırılcılığı. Bu tutumu işçi sınıfının diğer önemli pratiklerinde de pek farklı olmamıştır.

Son olarak 1 Mayıs'ta uvyrierist çılgınlarla reformist sendikaların peşinden gitmek onlara, yine onların deyimiyle "işçi sınıfının onurunu kur-

tarmak", 1 Mayıs Alanı'na girmek için çatışıp şehit vermek "devrimci demokratlara düşüyordu.

Bugün işçi sınıfının önemli bir bölümü Türk-İş çatısı altında, toplu sözleşmeden bir kaç kuruş daha fazla alma bilincini aşmamış durumdadır. Bir kısım reformist sendikaların ya da Siyaset'in sol sosyal demokrat dediği kesimin peşinden gitmektedir. Bir başka kısım da devrimci demokratların etkinliğindedir. Peki marksist teoriyle donanmış, en doğru perspektife sahip, işçi sınıfı ve siyasi mücadele misyonunu yerine getirmede önderliğe soyunmuş Siyaset'in işçi sınıfı içindeki örgütlülüğü nedir? Bir cümleyle "kayda değer hiçbir şey" demek pek yanlış olmaz. İşçi sınıfı bir türlü Siyaset'i anlamıyor. Doğal önderlerini tanımıyor. Üstelik 17-18 yaşında olmadıkları gayet olgun, yaşlı büyük bir teorik bilgi birikimine sahip oldukları halde...

Geçmişte de 6 milyon nüfuslu ve proletaryanın kenti olan İstanbul da ancak 5000 oy alacak kadar anlayış görmüşlerdi.

Evet, geleneğin sayıları arttıkça artıyor. İşçi sınıfı edebiyatı ve siyasi mücadele üzerine yüzlerce sayfa yazıl-

"YASLILAR" A İTHAF OLUNUR

di, yazılıyor. Ama gelenek sayılarıla ters orantılı bir şekilde güçsüzleşiyor.

Daha önce "belli olmayan sosyalizmin savunucuları ve "cahiller" olarak değerlendirdikleri Troçkistlerle birlik arayışlarına yöneliyor. "Ahi tekkesi" dediklerini unutup iktidar perspektifinden yoksun "yeni sol"un temsilcilerinden Troçkistlerle ve kim evet derse onlarla, hatta sol sosyal demokrat ilan ettikleri TBKP'ye bile çağrılar çıkararak legal sol parti çalışmalarına katılıyor.

Bugünlerde işçi sınıfı içinde hiçbir kayda değer örgütlülüğe ve pratiğe sahip olamama şeklinde ifade edilebilecek makus talihini yenebilmek için geleneksel sol radikal olmak gerektiği tespiti üzerinde daha fazla durmaya başladı. Siyaset'teki yazıda da yine eziklik kokan bir ifadeyle devrimci demokratların tekeli haline getirmeye çalıştığı "militanlık,

vensizlik, inançsızlık ve cesarettен yoksunluk olarak anlaşıldığına göre, geleneksel solun hakkın var. "Toplumun devrimci dönüşümü" için "duyulmamış, görülmemiş ölçüde önemli etkiler" yaratan mücadeleyi tavizsiz, hiçbir özveriden kaçınmadan hayata geçiren radikal devrimci demokratlar elbette "sorum-suzdurlar!"

Evet, tarihini sınıf uzlaşmacılığına karakterize ettiği geleneksel solun, radikal olabilmesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Pratik teoriden ayrılmaz. Geleneksel sol'un pratiğinde Türkiye gerçekleri üzerine oturmamış, ayaklarını Türkiye toprağı üzerine basmayan, sağ revizyonist ideoloji yönlendiriyor, şekillendiriyor. Bu yanlış dünya görüşleri ülke gerçeklerinin acımasız duvarına çarpıkça içine düşülen umutsuzluk ve inançsızlıkla daha sağa, daha uzlaşmacı

gürültüye pabuç bırakma(yan)" ve geleneksel sol'a yönelen insanlar olduğunu müjdeliyor.

Siyaset'in "olgunlaşan devrimciler" diye tanımladıkları insanlar bize pek yabancı gelmedi. Hani şu herşeyden "tatminsiz" olan, arayış içinde olmak adına hiçbir şey yapmayan kendisini korumayı devrimci mücadelenin gelişmesinin önünde gören, devrimci değerleri dejenere olmuş, inançları erezyona uğramış demoralize insanlar. Siyaset'in teorisyenlerine göre 30 yaşını aşta bu niteliklere kavuşan insanlar olgunlaşıyor. Bizce de bunlar fazla olgunlaştığı için içleri çürümüş, nefesleri kesilmiş, soluksuz kalmış bitmiş insanlardır. Geleneksel sola bu içleri geçmiş insanları eğer kazanabilirseniz alıp hayrını görün demek gerekir. Geleneksel sol adına üzülmemek elde değil. Türkiye olgun ve yaşlı bir topluma sahip olsaydı ne kadar güzel olurdu. Tam tersine Türkiye toplumu genç. En önemli devrimci potansiyeli taşıyan kesimlerden biri de işçi, köylü, aydın kısaca halkın genç kesimleri ve gençliği de hep devrimci demokratlar örgütüyor. Üstelik işçi sınıfı da bir tuhaf! Bir ayağı köyde bir ayağı şehirde küçük burjuva Özellikleri ile proleter özellikleri birlikte yaşıyor.

Evet, Siyaset'e katılıyoruz: "Olması gerekenler oluyor". Sınıf mücadelesi geliştikçe herkes gerçek yerini bulmaya başlıyor. ML'lerin mücadelesi gittikçe yükseliyor, kitleleşiyor ve radikalleşiyor. Türkiye halkı ve maalesef Türkiye işçi sınıfı da "Siyaset'in bilimsel söylemine pek kulak asmıyor. Pasifizm ve uzlaşmacılığın Türkiye toprağındaki yeri marjinal olmaktan başka birşey değildir. Mücadele geliştikçe geleneksel solun işi bitiyor, bitecek. Geleneksel solun korku ve paniğinde bu gerçekle yine yüzyüze gelmesinden kaynaklanıyor ama korkunun ecele faydası yok.

Dileyelim bizim geleneksel solcularımızın sonu Nikaragua'da ki hatıta Küba'daki geleneksel solcular gibi olmasın.

Mücadele geliştikçe geleneksel solun işi bitiyor, bitecek. Geleneksel solun korku ve paniği de bu gerekçeyle yine yüzyüze gelmesinden kaynaklanıyor ama korkunun ecele faydası yok.

canlılık ve yaygınlık"a biz de sahip olmalıyız diyerek bu konunun tekrar altını çiziyor.

Gerçekten, geleneksel sol niçin radikal olamıyor? Niçin kendi deyimleriyle sahip çıkabilecekleri "kahramanlar"! yok? Cesaretsiz, inançlı, kararlı, devrim davası için gözünü bile kırpmadan ölüme giden insanlar niye hep devrimci demokratlardan çıkıyor da, geleneksel sol'dan çıkmıyor? Neden geleneksel sol kendi eylemine ve kendi iradesine güvenmiyor? Niye "geleneksel sol gerçek radikalizmi ve bu çerçevede ideolojik doyuruculuğu, (...), özellikle devrimci demokrat kesimdeki sormusuz odakların eline teslim" etmekten kurtulamıyor? Sorumlu olmak, eylemine ve kendisine gü-

bir çizgiye yöneliyor. Bu ideolojiye ve moral değerlere sahip en önemli geleneği uzlaşmacılık olan geleneksel solun radikal olması mümkün değildir. Tıpkı radikallik çığırkanlığı yapan 17-18 yaşından büyük "olgun" Siyaset teorisyenlerinin geçmişlerinde tek radikal hareketleri olmayan birer bürokrat olmaları gibi.

Siyaset yazarı "Devrimci demokratlar alternatifimiz değil" başlıklı yazının sonunda biraz fazlaca karamsar tablo çizdiğini anlamış olacak ki taraftarlarını avutmak için "Bugün 30 yaşın üzerinde olan 70'lerin devrimci demokratları içerisinde yeni bir yatay sürükleniş yaşamak istemeyen, olgunlaşmış devrimciler"-den söz ederek, "Bunların devrimci sol güçlerin (veya gücün) çıkardığı

EĞİT-DER ÇALIŞAN ÖĞRETMENLERİN OLMALIDIR

EĞİT-DER'İN tabanı, tavanda söz hakkına sahip olmalı, tüm üyelerele (fahri-asıl) yapılan seçimlerle yeni fiili yönetimler oluşturulmalıdır. Resmi yönetimler de, fiili yönetimlerin belirlediği program ve direktifler doğrultusunda hareket etmelidir.

12 Eylül darbesiyle birlikte eği-tim emekçileri örgütsüz bırakılmıştır. EĞİT-DER'in kurulması, eğitim emekçilerini ancak dolaylı bir örgütlenme olanağına kavuşturmuştur. Yasaların çalışan öğretmenlere örgütlenme hakkı tanımaması, EĞİT-DER'in önemini artırmaktadır. EĞİT-DER'in bünyesinde "fahri" üyelik adı altında toplanan yüzlerce öğretmenlerin sorunları ve beklentileri çözümsüz durumdadır.

Öncelikle, EĞİT-DER çalışan eğitim emekçilerinin demegi olmalıdır. Her ne kadar EĞİT-DER'in "asil üye" yöneticileri aynı sözü söyleseler de pratikte, bunun gerçekleştirilmesi doğrultusunda hiçbir çaba içinde bulunmamaktadırlar.

EĞİT-DER'in gücünü faal çalışan eğitim emekçilerinde alarak, dernek ve sendika kurma hakkını kazanma doğrultusunda bir mücadele programı oluşturması gerekirken, nedense çalışan öğretmenlerin mücadelesini salt "asil üyeler" üstlenmiş bulunuyor. Çalışan öğretmenler adına, hükümetten ve siyasi partilerden icazet arayışı içerisine girilmiştir. Eğitim emekçilerinin haklarını söke söke mücadele içinde alabilmesinin koşullarının yaratılması gerekirken, uzlaşmacılık ve icazet politika haline getirilmiştir. Eğer, EĞİT-DER yöneticileri gerçekten çalışan öğretmenleri temsil ettiklerini söylüyor iseler o zaman dernek merkez ve

şube yönetimlerin fiilen fahri üyelere bırakınsınlar. Fahri üyelerin yâni çalışan öğretmenlerin seçecekleri yönetim fiilen EĞİT-DER'i temsil etsin. Yasaların öngördüğü biçimde oluşturulan asil üyeliğin yönetimi ise salt resmi bir yönetim olarak görülsün. Bu pekala mümkün ve demokratik bir çözüm yoludur. Kendileri de bunun yolunu yordamını bilirler. Böylece EĞİT-DER gerçek sahiplerini fiilen bulmuş olur. Çünkü dernek ve sendika kurma hakkı doğrultusundaki mücadele, sorunlarını bilen, bizzat yaşayanlar tarafından kararlı ve bilinçli bir biçimde yürütülebilecektir.

Evet EĞİT-DER, çalışan öğretmenlerin olmalıdır. Bu lafta kalmamalı, devrimci bir tarzda hayata geçirmeye çalışmalıyız. Bunun için EĞİT-DER'in uzlaşmacı-reformist-statükocu yönetimine karşı çıkılmalıdır başta. Çünkü EĞİT-DER kurulduğundan bu yana, çalışan öğretmenlerin örgütlenmelerinin önündeki engellerin kaldırılması için mücadele vereceklerini söyleyenler daha kendi " çatıları altında" bu konuda bir çaba göstermemekteler.

Evet, EĞİT-DER'in tabanı tavan da da söz hakkına sahip olmalı, tüm üyelerele (fahri-asıl) yapılan seçimlerle yeni fiili yönetimler oluşturulmalıdır. Resmi yönetimlerde, fiili yönetimlerin belirlediği program ve direktifler doğrultusunda hareket etmelidir.

EĞİT-SEN

Eğitim emekçileri, grevli, toplu sözleşmeli sendikal hak için mücadelesini yükseltmelidir. Memur maaşlarına yapılan zamların gülünçlüğü, sendikalaşma zorunluluğunu dayatmıştır. Hele EĞİT-DER yönetiminin maaş zamlarına ilişkin tavırsızlığı sendikal hak mücadelesini elzem kılmıştır. Anayasalda çalışanların sendika kurma konusundaki belirsizliği, öğretmenlerin sendikalaşabileceği yorumunu da getiriyor. Eğitim emekçileri çeşitli yasal boşluklardan vs. yararlanarak sendika kurmalıdır. Bunun için mücadele etmelidir. Fakat EĞİT-DER'in reformist yöneticilerinin uzlaşmacı mantığıyla değil, çünkü sonuç onlara kalırsa oligarşinin temsilcileriyle iyi geçinmeliyiz Anayasal-yasal çelişkileri bulup yöneticilere gösterip sendikal hakkımızı diyalogla almalıyız, vs. gibi "diyalogcu" yaklaşımlarla çözümlenmelidir. Keza, "Eğit-Sen Türk-İş içinde kurulmalıdır" düşüncesi savunularak, yabancısı olmadığımız "Türk-İş'te Birlik" reformist mantık dayatılmaktadır.

Hayır! Biz D.M.Ö'ler olarak, bu reformist mantığa karşı çıkıyoruz. Diyoruz ki, eğitim emekçilerinin sendikası, bağımsız, devrimci bir sendika olmalıdır. Ancak, bağımsız, devrimci bir EĞİT-SEN eğitim emekçilerinin ekono mik, demokratik sorunlarını çözme doğrultusunda mücadele edebilir. Sanı Türk-İş'te yer almayı savunmak, uzlaşmacı-statükocu mantığın devamından başka bir şey değildir. Bu mantığa EĞİT-DER içinde karşı çıkılarak teşhir edilmelidir. Bağımsız devrimci-sınıf sendikacılığı savunulmalıdır. Bu doğrultuda mücadele etmeliyiz,

Demokrasi Mücadelesinde
Öğretmenler

MEMURLAR, GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL HAK İÇİN MÜCADELE ETMELİDİR

Bordro mahkumları olarak adlandırılan iki milyon civarındaki memur bu kez hemde göz göre göre Özal Hükümeti tarafından açıkça aldatıldı.Ye-rel seçim yenilgisinden sonra iktidarın başlattığı" gelir arttırıcı(!)ekono-mik politikadan memurlarda beklenti içerisine girmişti,, Yapılan açıklamalarda memur maaşlarına yapılacak zammın beklenenin üzerinde olacağı, hangi memurun ne kadar olacağı gazetelerde tablolar halinde yayınlanır oldu; ama maaşlar dağıtılmaya başlandığı anda memurlar kandırıldıklarını anladılar.

Başbakan'ın en düşük maaş olarak 301.000 TL. olarak açıkladığı net maaş; bekar, çocuksuz ve eşi çalışmayan memurlar için 230 bin liraya düştü, ilkokul mezunu bir memur için verilen maaşı üniversite mezunu memurların bile alamayacağı ortaya çıktı. Küçük hesaplar peşinde koşan fırsatçı iktidar ayak oyunları ile belli bir kesimi aldatıp, kandırırken bile bir kesimde koruyup kolladı. Üstelik neye göre belirlendiği bilinmez çağdışı mantıkla, çalışan eş cezalandırılıp aradaki fark buradan açıklanmaya çalışıldı. Evli ve eşi çalışan memura sadece bu yüzden 51 bin 250 lira değerine göre daha az ödendi. Dolayısıyla da maaş zammının yüzdeyüze yaklaştığı bildirilmesine karşın oran ancak yüzde 58-60 düzeyinde kalabildi.

Zamlardan en çok asker, polis, hakim, savcı ve doktorlar ile üst düzeydeki memurlar yararlanırken; yapılan maaş ayırımının sonucunda, T. Özal ve milletvekillerine yüzde yüzlük artışlarla 4-4.5 milyon lira ödenmesi hiç tartışmasız oy birliği ile kabul edildi İktidar burada neyin hesabını yaptığını açıkça belirtmeli çünkü hergeçen gün kendine göre olumlu değerlendirdiği herşey tersine dönmekte ve tüm kesimleri karşısına almaktadır.

Yapılan zam oranları geçmişle karşılaştırıldığında bekleneninde üzerinde görünmesine rağmen "emisyondaki şişmeyi emme hareketi" adına yapılan zamlar geri alınmaya başlandı, kaldı ki maaşlara yapılan zam ne enflasyonu önleyici ne de memuru rahatlatmadan oldukça uzak. Yine memur ikinci bir ek işte çalışmaya zorlanmaktadır.

Memur ücretlerinin tespit edilmesinde pek çok ülkede en düşük ücret temel alınmaktadır.Bu ücret te enaz geçim haddinin (minumum vital) üzerinde tespit edilmektedir. En az geçim haddi içerisinde sağlık, kültür, eğlence masrafları, dinlenme, sigorta ve memurun aileside gözünü-ne alınmaktadır.(1)

Ülkemizde ise memur ücretlerini tesbitte asgari geçim haddini ve geçim indekslerini dikkate almayan bir sistem getirilmiştir. 657 sayılı D.M.K.'nın 155. mad. memura her

yıl bulunduğu derece ve kadroya karşılık bütçeden kabul edilen katsayı oranında ücret sağlanmaktadır. 154. madde de memleketin ekonomik gelişmesi, genel geçim şartları ve devletin mali imkanları katsayı tesbitinde dikkate alınmaktadır. Kısacası memurların kendi ücretlerini tesbitte hakları olmadığı gibi katsayı sistemide objektif esaslara, özellikle asgari geçim hadlerine bağlanmamıştır.(2)

Memur ücretini tesbit etmede en önemli etmen milligelirden ve devlet bütçesinden ayrılacak paydır. Ülkemizde ise bütçeden memurlara ayrılan pay giderek düşmüş. 1979-1989 yılları arasında bu oran daha da azalmıştır.Tüketici fiyatları artarken maaşlardaki artış daha düşük kalmış, dolayısıyla da artan enflasyon oranına karşın memurun satın alma gücü gerileyecek bakkal ve manava yapılan borç miktarı çoğalmıştır.

Birçok ülkede memurların toplu sözleşme, yönetime katılma ve grev hakkıyla donatılmasıyla ekonomik ve çalışma koşullarının çözümüne daha fazla katılma olanakları doğmuştur.

Ülkemizde memurların örgütlenip, yönetime katılması 1961 Anayasasıyla daha geniş bir statüye kavuştu. 1961 Anayasası memurların sendika kurma hakkını tanıdığı,1965 yılında da Anayasaya uy-

gun olarak 624 sayılı Devlet Personel Sendikaları yasası çıkartılmış ama yine de kısıtlı kalmıştı. Grev ve toplu sözleşmesi olmayan, protesto ve gösteri yürüyüşü ve kamu kurumlarında sendikal faaliyeti sınırlıydı, bu yıldan sonra sendikalaşma faaliyeti birden hızlanarak 600 civarında sendika kuruldu.

Her baskı döneminde olduğu gibi 12 Mart açık faşizm döneminde de memurlar üzerinde baskılar oluşturulmaya ve hakların kısıtlanmaya gidilmesiyle var olan bu kısıtlı sendikal hakta ellerinden alınınca iki-üç yıl sonra kitle hareketlerinin ivme kazanmasıyla memur demekleri kurulmaya başlandı. TUM-DER, TUM PTT-DER, TUS-DER, TÖB-DER buharından bazıları olup, üyelerinin çeşitli ekonomik ve demokratik taleplerine çözüm bulmaya çalışmış, haklarına sahip çıkmışlardır. (TUM-DER o dönem memura ödenmeyen MEYAK kesintilerini çeşitli çaba ve mücadeleler sonucu almıştır) ye Anti-faşist mücadele içerisinde ön saflarda yer almışlardır. Grevli, toplu sözleşmeli sendika için mücadele etmişlerdir.

12 Eylül ve sonrası dönemde ise tüm emekçi halka ve genele yönelik baskı politikalarından memurlarda nasibini aldı. Tüm D.K.Ö'ler kapatılırken özellikle memur üzerinde baskı, işten atılma, sürgün vb. şeklinde baskılar günümüze değin artarak yoğunlaştı. Bugüne kadar memurlar üzerinde grevli toplu sözleşmeli sendikal hak hep "yasak" olmayla şartlandırıldı. Demek kuralına yasal bir engel yoksada-2908 sayılı dernekler kanunun 39 mad. T.C.Anayasası 128.mad.657 sayılı D.M.K.'nın 1 ve 4/A maddesi.

Belli bir kurum veya kuruluşta çalışan kamu hizmeti görevlileri ile aynı veya ayrı kurum veya kuruluşta çalışanlar bile belli bir mesleği mensup olan kamu hizmeti görevlileri, ancak üyelerinin ortak sosyal, ekonomik, denlenme, kültürel ve mesleki ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla ye sadece il ve ilçe merkezlerinde demek kurabilirler demektir. Bağ-

lı olarak 2908 sayılı dernekler kanunun 4-5 ve 16 maddeleri Özel kanunlarla demek kuramayacakları belirtilen kamu hizmeti görevlileri dernek kuramaz demektir. Ve böyle özel bir kanunda özel ve idari hizmetlerde çalışan memurların hiçbir iş kolunda olmadığı gibi bugün polis ve subayların dahi dernekleri vardır,

1982 Anayasası; memurların sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev hakları ne kabul nede yasaklanmış olmasına karşın 657 sayılı D.M.K. 27.mad. memurun grev yapmasını engellemiştir. Sendika kurma ve toplu sözleşme hakkı yasaklanmamış, kabulde edilmemiş. T.C.K.'nın 236.maddesi memurların grevini yasaklaması dışında kabul veya reddeden memurların sendikalaşma ve toplu sözleşme haklarını düzenleyen iç hukukta hiç bir yasa yoktur.

Böylesi koşullarda nasıl tavır alınacağını gösteren Anayasal düzenlemelerde mevcuttur. 1961 Anayasası 65.mad. 1982 Anayasası 90. maddede "usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletler arası andlaşmalar kanun hükümlüdedir" der ve bu durumda iç hukukta düzenleme olmadığı koşulda temel haklar içeren uluslararası sözleşmeler ülkemizde "kanun" gücündedir ve böylece iç hukuktaki boşluk giderilmiş olmaktadır.(3)

Türkiye'nin usulüne uygun kabul ettiği ve imza attığı uluslararası sözleşmelere göre; memurlar insan hakları Avrupa sözleşmesine göre sendika kurabilir ve ILO sözleşmelerine göre (hedef ve amaca ilişkin) sendikaları aracılığıyla toplu sözleşme yapabilirler.

Grev hakkı olmayan ülkelerde de memurlar sendikaları aracılığı ile yönetime katılarak sorunların çözülmesi için çeşitli gelişmiş yöntemler oluşturmuşlardır. Hatta işçi ve memurlar işkolu düzeyinde birlikte aynı sendika içerisinde yer alabilmektedirler.

Ülkemizde 12 Eylül faşizmi ile birlikte, memurların yaşadığı örgütsüzlük artık aşılmalıdır. Örgütlülük

doğrultusunda atılan adımlar en geniş memur kitlesini kapsayacak biçimlere dönüştürülmelidir Bunun ilk adımı, birim derneklerinin kurulmasından geçmektedir. Maliye, Emekli sandığı, Belediye vs. gibi birim düzeylerinde kurulacak demeklerle, oluşturulacak geniş kitlesel örgütlülük, Merkezi memur derneğine doğru geliştirilmelidir. Memurların yaşayacağı bu örgütlülük süreci, Grevli, toplu sözleşmeli, sendikal mücadeleden koparılmadan da ele alınmalıdır. Örgütlü mücadelenin ikinci adımı birinciye bağlı olarak grevli, toplu sözleşmeli sendikal hak için olmalıdır. Bugün memurlar, grevli toplu sözleşmeli sendikal hak elde edemediği sürece, maaşların tespitinden, çalışma ve yaşama koşullarımızın düzenlenmesi, iyileştirilmesine kadar herşeyin kendi dışındadır "kendisine rağmen" belirlenmesine seyirci kalacaktır. Kaderciliğe boyun eğmekten başka bir anlamı olmayan bu davranışlara Demokrasi Mücadelesinde Memurlar izin vermemelidir. Artık, memurların ekonomik, sosyal durumu içinde yaşadığımız siyasi-sosyal-ekonomik ortamda ve kamu kuruluşlarında süren kışla disiplini koşullarında insanlık onurunu ilgilendiren bir biçimde oluşturulmalıdır.

Kısaca, memurlar artık içinde bulundukları sessizlik ortamından çıkmalıdır. Memurların devrimci mücadeleye tarihi bugüne ışık tutacak zenginlikle tarihsel deney-tecrübe birikimiyle doludur. O halde örgütlü mücadele tarihimizin ışığında bugünün örgütlü mücadele dinamiklerini yaratmak için daha fazla çaba gösterelim.

Demokrasi Mücadelesinde Memurlar

Dipnotlar

- 1) Prof.Dr. Nur Tortop. Kamu Personel Yönetimi
- 2) Aktaran Dr. Cahit Tutum. AİD/ 1980 Eylül
- 3) Doç. Dr. Mesut Gülmez. Uluslararası sözleşmeler ve memurların sendika hakkı (Mülkiyeliler Birliği dergisi-1988)

EMEK DÜNYASI'NIN "ÖZÜRÜ KABAHAATİNDEN BÜYÜK"

Her satırının hesabını vermekten çekinmeyen dergimiz ne "objektiflik" kisvesi altında sarı sendikacıların ekmeğine yağ sürer, ne de yönetime gelmek pahasına onlarla işbirliği yapar. "Dün dündür, bugün bugündür" diyerek günübirlik görüş değiştirmez. "Sataşma ve karalamayı" ise asla tavip etmez. Haber ve yorumları belgelere dayalıdır.

Gerçekler birinci ağızdan dile getirilince Emek Dünyası'nın feryatları yükselmeye başladı. Dergimize verdiği yanıtlara bir yenisini daha ekledi.

Yeni Çözüm Dergisi taraf bir dergidir. Siyasi ve ideolojik bir hattı vardır. Sınıf mücadelesinde tarafsız değildir. Çalışma alanında uzlaşma-cı-devletçi sarı sendikacılığa karşı demokratik, sınıf ve kitle sendikacılığının yanında saf tutar. Bu taraflılığını her koşulda sürdürür. Bundan dolayı yayın politikasında bir bütünlük ve tutarlılık vardır. Her satırının hesabını vermekten çekinmeyen dergimiz ne "objektiflik" kisvesi altında sarı sendikacıların ekmeğine yağ sürer, ne de yönetime gelmek pahasına onlarla işbirliği yapar. "Dün dündür, bugün bugündür" diyerek günübirlik görüş değiştirmez. "Sataşma ve karalamayı" ise asla tas-

vip etmez. Haber ve yorumları belgelere dayalıdır.

Öte yandan sosyalist dergicilik adına "sosyalist basın susturulamaz" kampanyasına katılmayıp, "basın susturulamaz" diyerek Cumhuriyet ve Milliyet'e yönelik baskıların(!) aktif protestoculuğuna soyunanları da gördük. "Objektif haber-yorum adına Tez-Koop-İş'teki mücadelede genel merkezden yana tavır alanlarda, ihbarcılara arka çıkanları da gördük.

Sınıf mücadelesi adına sergilenen bu tavırların, bugün belgeleriyle ortaya çıkmayacağını mı sanıyorlardı.

İşte Emek Dünyası bu dergilerden biridir. Yoksa iddia ettiği gibi hiç kimse, hiç bir dönem Emek Dünyası'nın sendikal politikasını savunmamıştır.

Kendi politikalarını savunuyor di-

ye iddia ettikleri kişi, 40 civarında temsilcinin katıldığı toplantıda Emek Dünyası'nı savunmadığını söylerken o kadar kişi içinde Emek Dünyası sahibine "Öküz gibi" yakışsız tanımlamalar yaparken, sosyalist bir dergi ve sosyalist bir aday olduğu için onları savunan yine A.-Karaaslan olmuştur.

Buna rağmen Emek Dünyası "mal bulmuş mağribi" gibi birisine sahip çıkıyorsa (Kendilerine öküz yakıştırmayı yapmış olmasına rağmen) yaptıklarının sorumluluğunu paylaşmak zorundadır. Doğrusu biz de şaşırmadık değil... Neden bu denli olumsuz karakterlere sahip çıkma ihtiyacı duyduklarını en yetkililerine sözlü olarak sorduk, ama dikkate almadılar. Bu günde aynı kişi Migros'ta eylem kırılcılığı yapıyor. İşçiler sakal bırakıyor o sakal kesiyor. Genel Merkezle işbirliği yapıyor. Hiçbir eyleme katılmıyor. Buradan hareketle herhangi bir işçi "Emek Dünyası eylem kırılcılığı yapıyor" diye mektup yazarsa sakın yanlış anlamayın. Sizinle bir ilgisi yok!.. Ama yalnızca bir siyasi kimliğe ihtiyaç duyan, bunalımlı insanlara sahip çıkmak zorunda da değilsiniz.

Bu gerçeklen Emek Dünyası "karalama ve sataşma" olarak değer-

lendiriyor. Bu doğru değildir. Karalama ve sataşmaya dayalı dostça olmayan bir tutum takındığımızdan değil, belki de bu Emek Dünyası'nın arzu ettiği bir şeydir ama böyle bir niyetimiz yok. Bakın belgeleriyle verelim.

"...Onların dar komitesini kabul etmeyerek 120 kişi ile geniş bir sözleşme komitesi kurduk. Yeni bir taslak hazırladık... Migros'ta başlattığınız... komite çalışmaları..., başarıyla yürüyordu... sözleşme görüşmelerine bu komiteler giriyordu... Ama bu komiteleri görüşmelere sokmadılar. Ek maddeler yazıp (bizimkileri) çıkarıyorlar..."(Emek Dünyası sayısı 16-17 Nisan-Mayıs syf.10)

Saçma-sapan söylenenleri toparlarsak; bir komite varmış, o komite bir taslak hazırlamış ama Emek Dünyası'nın sendikal anlayışını savunan birisi gelmiş bu dar komiteyi fesh ederek, komitenin hazırlamış olduğu sözleşme taslağını bir kenara fırlatmış ve 120(!) kişilik bir komite kurarak örnek(!) bir taslak hazırlamış ve hazırladığı o örnek sözleş-

me taslağının amacına da, "...işverenin hak ve menfaatlerini korumayı" koymuş.

Aslında bu söylenenler doğru. Sataşma yada karalama yok. Herhangi bir yanlışlıkta yok. Kendilerini ve amaçlarını iyi ve doğru tanımlamışlar.

Yaptıklarına bakıldığında amaca uygun sözleşme arafesinde bir şubeyi; "Örgüt yönetiyor" gerekçesi ile Genel Merkez'le birlikte olağanüstü kongreye götürmek; "... İşverenin hak ve menfaatlerini korumak..." de-ğilde nedir?

Burada hiçbir yanlış yok. Yalnızca Emek Dünyası'nın kendilerine "öküz" yakıştırmaları yapan ve bunaltıma düşüncede acilen siyasi bir kimlik arayışı içinde bulunan birileri tarafından kullanılmış o kadar.

TEMİZE ÇIKMA ÇABANIZ NAFİLE

Emek Dünyası "bu amaç maddesi grevden sonra imzalanan sözleşmede, aynen alınmıştır" diyerek kendisini temize çıkarmak istiyor. "İşte A.Karaaslan'da imzalamış" diyerek,

hatta Sözleşmeler genelde kalıplaşmış maddelerden oluşmuştur... Bizde bunların aşılmasından yanayız..." vs.vs. diyerek haklı olduğunu göstermeye çalışıyor.

Ancak bu açıklamalar Emek Dünyası'nı aklamaya yetmiyor, çünkü; Migros işçisi, Ö.Aydın iki ayrı sözleşme komitesinden ve her iki sözleşme komitesinin hazırlamış olduğu sözleşme taslağından söz ediyor ve amaç maddelerini karşılaştırıyor.

Bu iki komitenin varlığını yukarıya aktardığımız gibi Emek Dünyası'nda kabul ediyor ve kendi sendikal anlayışını savunan birilerinin önderliğinde kurulan 120 kişilik geniş sözleşme komitelerinin örnek bir taslak hazırladığını yazıyor.

Burada sorun; A.Karaaslan değil, iki ayrı komite anlayışı üzerinde yoğunlaşıyor. Esas olarak bir komitenin, olaya sınıf sendikacılığı perspektifi ile yaklaştığı açık ve net bir şekilde ortada iken; diğer komitenin (Emek Dünyası'nın sendikal anlayışını savunan) ne mene komite olduğunu anlatmak için, amaç mad-

YALANLA SİYASET YAPILMAZ

desinden örnek verilmiştir.

Adı geçen komitede A.Karaaslan yoktur bile. Ama kurduğu sözleşme komitesinin hazırlamış olduğu taslak ortada. Emek Dünyası taraftarında bu taslak verilmiş ama taslak alınmadığı gibi sözleşme komitesi de fesh edilmiştir. Kurduklarını iddia ettikleri 120 kişilik geniş komite ise sadece bir yalan. Çünkü hazırlamış oldukları taslak örnek bir taslak değil. Aksine Emek Dünyasının dediği "genelde kalıplaşmış maddelerden oluşan" eskinin aynısıdır. Ve kendisine sunulan sözleşme taslağını ise "fazla iddialı" diye kabul etmemiştir.

Buradan şunu çıkarmamak gerekir. Hazırlanan her taslak maddesi mutlaka kabul edilmelidir. Hayır bu doğru değildir. Çünkü maddelerin istenmediği şekilde kabul edilip edilmemesi herşeyden önce bir güç sorunudur. Bilinç ve örgütlülük düzeyi, yeterli bir önderlik gibi koşulların uygun olması gerekir, ama esas olarak bir sendikal perspektifin sunulmuş olması önemlidir. Bu nedenle Emek Dünyasının "Sözleşmeler genelde kalıplaşmış maddelerden oluşmuştur..." şeklindeki tesbitine katılmıyoruz. Grevden-sözleşmeye, delege seçimlerinden kongreye kadar her gelişimde sınıf sendikacılığı alternatif bir politika olarak ortaya çıkmalıdır. Alternatif olunmadığı takdirde sınıf sendikacılığı ile sarı sendikacılık arasındaki ayırım fark edilemez. Emek Dünyası'nda fark edemediği için san-ulaşmacı Genel Merkezlerin yedeğine düşmekten kurtulamıyor.

EMEK DÜNYASI'NIN YAPTIĞI SAHTEKARLIK DEĞİL MİDİR?

Yeni Çözüm Dergisine "sosyalist ahlak ve siyasi düzeyi konusunda ders vermektan geri kalmayan Emek Dünyasının "küstah ve terbiyesiz" gibi yakıştırmalara ne demeli?

Yeni Çözüm Dergisini olayları çarpıtmakla, gerçekleri saptırmakla - suçlayan Emek Dünyası iddialarını doğrulayacak bir örnek gösterebilir mi? Ama biz Emek Dünyası'nın si-

yasi faydacılık yaptığına dair bir değil birçok örnek verebiliriz.

Daha önceki sayılarında "grevlerle dayanışma komiteleri"¹¹, kendi çalışmalarıymış gibi göstermesinden tut, sendikalarda gericilerle işbirliği yapan insanlara destek vermesi gibi birçok olaya tanık olduk.

Emek Dünyası 11.sayısında da Tez-Koop-İş 3 no'lu şubenin önerisi üzerine şubeler düzeyinde gerçekleşen Seka grevi ziyaretini Tekel işçilerinin ziyareti olarak sunuyor.

Kasım 1988 sayı, 11.sayfadaki fotoğrafı görenler şaşıracaktırlar.

Başlıkta Tekel işçilerinin Seka grevine yaptıkları anlamlı ziyaretten bahsediliyor. Ama fotoğrafa bakan-

Emek Dünyasının "Sözleşmeler genelde kalıplaşmış maddelerden oluşmuştur..." şeklindeki tesbitine katılmıyoruz. Grevden-sözleşmeye, delege seçimlerinden kongreye kadar her gelişimde sınıf sendikacılığı alternatif bir politika olarak ortaya çıkmalıdır.

lar "Aynur Karaaslan, Erdal Demirkan, ne zamandan beri Tekel çalışıyorlar" demekten kendilerini alamıyorlar.

Şimdi Emek Dünyası bir yanıt daha vererek bunu bir teknik arıza olarak sunacaktır. Ancak siyasi faydacılık adına Emek Dünyasında bu tür davranışların alışkanlık haline geldiğini hatırlatmak zorundayız. Çünkü aynı şeyleri Birleri grevlerle Dayanışma Toplantısı" içinde yapmışlardı.

Tam sayfa kaplayan yazı, Seka grevini ziyarete giden Tekel işçilerinin İzmit sokklarında attıkları sloganlarla ilgili, alta ise slogan atan Tekel işçilerinin(!) fotoğrafını vermiş ama fotoğrafta bir tek tekel işçisi yok. Emek Dünyası "mırın-kırın" etmesin diye sağdan sola fotoğrafta Z.Yıldırım, Ö.Çoşkun, A.Özkaner, Z.Çiftçi,

A.Karaaslan, Y.Koç, H.Şahin, N.Özalp, H.Özsoy, Ş.Erol (Migros), M.-Bostancı (TÜBİTAK), N.Balaban, Ü.Odabaşı, N.Afacan (MİGROS), M.Gürdar (TÜMTİS), E.Demirkan (Deri-İş)

Oturduğunuz yerden haber yazıp nasıl olsa kimse anlamaz diye bir başka fotoğraf koymakla gerçekler dile getirilemez. Gerçekler yaşamalıdır da aynı zamanda.

Yeni Çözüm "Sosyalist ahlak ve siyasi düzey" dersi verirken bu yaptığınızın "sosyalist ahlak"a girdiğinde ısrarlıysanız eğer 4.6.1989 tarihli gazetelerden yer alan Migros işçilerinin eylemini de alıp Pancar Motor işçileri yürüdü diye yazabilirsiniz.

Yeni Çözüm dergisi "sataşma ve karalamayı" tasvip etmez, iktidar alternatifi bir perspektifle hareket eden dergimiz çalışma alanında hedef olarak kendine ulaşmacı-sarı sendikacılığa karşı olmayı seçmiştir. Bu anlamda herkesle birlikte hareket ederiz. Etmekten yanayız. Yeter ki samimi olalım.

(*) Emek Dünyası yazarı diyor ki "adı geçen tasarımı biz değil 3 no'lu şube ve sözleşme çalışmalarına katabildikleri işçiler hazırlamıştır. Bir sendika veya şubede tamamen bir siyasi çizgiyi savunan kadrolar olsa bile (ki bu olayda böyle olmadığı bilinmektedir) hazırlanan sözleşme taslağı o derginin veya siyasi eğilimin amacı olarak sunulamaz."

Pes Doğrusu! Böylesi bir yorum yapabilmek ve buradan hareketle Teorik açıklamalara girişmek, oldukça ileri bir düzeyin" yansıması! Ö.Aydın'ın "açığı-nı" yakalamış olmanın keyfi ile (!), "Taslağı biz hazırlamadık" diye kendini savunurken; Emek Dünyası yazarları komik duruma düşüklerinin farkında değiller mi?

Bir dergi yada gazetenin sözleşme taslağı hazırlayıp T.İş görüşmelerinde devreye girmesinin; tartışma konusu yapılamayacak kadar saçma olduğunu söylemeye gerek var mı? Ö.Aydın'm yazısını okuyan sıradan bir işçiye sorsanız size neyi anlatmak istediğini rahatça söyleyebilirdi. Ve sizde kendinizi savunmak için bu kadar sıkıntıya girmezdimiz...

İETT DELEGE SEÇİMLERİ ŞUBE KONGRESİ VE ÇIKARILACAK DERSLER

Uzlaşmacı-devletçi sarı sendikacılığa karşı mücadele, yalnızca bir yönetim sorumlu değildir.

İETT, doğrudan halka hizmet sunan bir kuruluş olması ve 7 milyonluk bir şehrin trafiğine damgasını vurması nedeniyle, stratejik özellik taşıyan bir işyeridir.

Bu özelliğin kazandırdığı dinamik yapısıyla, geçmişten bugüne bir mücadele geleneğine de sahip olmuştur. Örneğin, 12 Eylül öncesi DİSK Başkanlığını elinde tutan Genel-İş Sendikasının, miting ve yürüyüşlerdeki militan gücünü İETT işçileri oluşturuyordu. İETT, 12 Eylül öncesi 1 Mayıs'ta, 30 Nisan iş bırakma eyleminde vb. örneklerde görüldüğü gibi, sınıf sendikacılığının önemli mevzilerinden iri durumundaydı. Her ne kadar 12 Eylül sonrasında ve ANAP döneminde, gerici-faşist unsurları, devlet destekli kadrolaşma çabalarıyla belirli bir gerileme gözlenmişse de; 12 Eylül sonrasında ilk etkili işçi eyleminin sahipliğini de, yine İETT işçileri yapmıştır.

"Hız kesme" eylemiyle günlerce kamuoyunun dikkatini çeken İETT işçileri, özellikle de şoförler, ağır çalışma koşullarını düzeltme ve yeterli ücret talebini gündemde tuttular.

İşyerinin önemi yanında, Taşıtlar Şubesinin de Belediye-İş Sendikası içindeki önemi ve ağırlığı küçümsemez boyuttadır. Üye sayısı bakımından sendikanın en büyük şube-

sidir ve genel merkeze 13 delege göndermektedir.

Belediye-İş Sendikası ise Türk-İş'in en büyük sendikalarındandır. Son genel kurulda 24 delegesiyle Şevket Yılmaz'ı desteklemiş ve Türk-İş yönetiminde mali sekreterliği almıştır. Aynı genel kurul'da "sosyal-demokratların" adayı Cevdet Selvi 7 oyla Türk-İş Başkanlığını kaybetmişti.

Kısacası çoğunluğunu DİSK-Genel-İş üyelerinin oluşturduğu demokratik sol eğilimli Belediye-İş tabanı; ne yazık ki ne kendi sendikalarının kongresinde, ne de Türk-İş kongresinde eğilimine uygun bir ağırlık koyamamıştır.

Bunun bir nedeni, 12 Eylül'den sonra sendikal faaliyetler serbest(!) bırakıldığında, sendikaları kapalı Genel-İş üyelerinin örgütsüz ve öndersiz kalması; diğer nedeni ise gücünü 1982 Anayasası ile 2821-2822 sayılı anti-demokratik yasalardan alan uzlaşmacı -san Türk-İş'in ANAP'lı belediyelerle işbirliği yapmış olmasıdır.

Bu dönem gelişmelerin başka bir boyutu da, "sol muhalefet" adına şube yönetimlerine gelen eski Genel-İş işyeri temsilcilerinden bir kısmının; sınıf sendikacılığı perspektifinden uzak yaklaşım içinde, "Türk-İş'i ele geçirme" hayali içinde mevcut olumsuzluğu daha da pekiştiremeceği, etkili bir güç olamayışlarıdır. Bu tür unsurlar, sınıfsal temel-

de örgütlenme ve mücadele perspektifinden uzak oldukları için, bir süre sonra san sendikacılığın çarkları arasında kaybolup gittiler. Türk-İş'i ele geçirelim derken, kendileri ele geçirildiler. Bu kesimlerin mevcut sol potansiyeli geriletme ve sarı sendikacılığın hareket alanının genişletmede oynadıkları rol küçümsenemez boyuttadır. Son seçimlerde bile, bu kesimlerin mücadeleye verdikleri zararın sonuçlarını vurgulamak gerekir.

Geçmişte "sol muhalefet" adına şube yönetimine gelenlerin, genel merkezle bütünleşmesi ve tabandan tepki görmesi, 26 Mart yerel seçimleriyle belediye" yönetimlerinin "sosyal demokratların eline geçmesi, sendika üst yönetiminde ve Türk-İş'te dengelerin değişebileceği konusunda işaretler veriyordu.

Bu nedenle, Genel merkez ve Türk-İş'i de yakından ilgilendiren İETT delege seçimlerine ve şube kongresine; yalnızca bir seçim gözüyle değil; sınıf mücadelesini yükseltmede bir araç olarak bakılması ve sınıf sendikacılığına uygun örnek sunulması gerekiyordu.

Çünkü sarı-uzlaşmacı sendikacılık basit bir yönetim sorunu değildi. İşçilerin karşısına engel olarak çıkan bölge çalışma müdürlüğü, polis, rüşvet, para, içki, makam sunma ve kişisel çıkar... gibi unsurlarıyla düzenin kendisiydi. Organize bir gücü sistemdi.

Delege seçimleri, sınıf sendikacılığıyla sarı-uzlaşmacı sendikacılık arasındaki ayrımı ortaya koymak, sınıf mücadelesinde netleşmeyi sağlamak ve perspektif sunmada bir araç olarak ele alan Devrimci İşçi Hareketi; sarı-uzlaşmacı genel merkeze karşı olan herkesi mücadeleye çağırdı. Bu anlayışla sorumluluk içinde hareket etti ve birliği sağlamaya çalıştı. Çıkardığı bir dizi bültenle amaçlarını, ilkesini ve programını tabanı yaydı ve tartışma platformunu genişletti.

Yürütülen mücadeleyle İETT'de, alternatif politikalar sunuldu, alternatif yönetimin anlayışı sergilendi. Devrimci işçilerin önderliğinde özveriyle yürütülen mücadele, işçilerin sempati ve desteğini kazandı. Sarı-uzlaşmacı genel merkezin ve zaten pasif durumdaki şubenin ağırlığı ikinci planda kalmaya başladı. Daha önceleri en küçük bir eleştiride disiplin kurulunu işleten ve bunu tehdit aracı olarak kullanan genel merkeze, onun sarı sendikal anlayışına karşı açık ve net bir tavır alındı. Amaç saflaşmayı hızlandırmak ve mücadeleyi yükseltmektir.

Devrimci İşçi Hareketi'nin mücadelesi ve gücü, genel merkez yönetimini tedirgin etti. Tüm olanaklarını seferber ederek, karşı önlemler geliştirmeye başladı.

Güç dengesine baktığımızda, bir yanda, 125 milyar liralık bir kasa, sarı sendikacıların güdümünde hareket eden bölge çalışma müdürlüğü, temsilci toplantılarına kadar girerek korku salan, eylem yapmalarını engellemeye çalışan polis ve kişisel çıkar peşinde koşan bireyci, kariyerist unsurlarla birlikte düzenin kendisi yer alıyor. Bir yanda ise, sadece işçilerin kendi örgütlü gücüne ve sendikal anlayışına güvenen, inanan bir Devrimci İşçi Hareketi. Bir tarafta da "Türk-İş'i ele geçirmek" gibi ham hayaller kuran ve yönetime gelmek uğruna, genel merkezle arayı bozmaya titizliği içinde davranan "geleneksel sol"... Bu kesim içinde tehlikeli olan sarı-uzlaşmacı sendikal anlayış değil, "örgüt", "aşırı

uç" dedikleri devrimci-demokrat işçilerden oluşan "alternatif yönetim'di. Kendilerine hedef olarak uzlaşmacı sarı sendikacılığı değil, devrimci sol güçleri seçmişlerdi.

"Alternatif yönetimin tüm çabalarına rağmen, birliğe yanaşmayan ve "kazanın da görelim" diyerek, genel merkeze hizmette kusur etmeyen geleneksel sol kesim, işyerlerinde çıkardığı kazanma amacı olmayan suni listelerle görevini yerine getirdiler. Kafalarda bulanıklık yaratıp hedef şaşırttılar, sol bölündü: Sonuçta %35 oranında bir kitleye sahip sağ kesim %60 oranında bir delege potansiyeline sahiplenmiş oldu.

Kısacası sınıf sendikacılığına dayanmayan çıkarıcı-dar bakış açısı, kariyerizm eğilimleri, bölgescilik, hemşericilik gibi engellerin aşılama-yışı, genel merkezin oyunları... gibi nedenlerle solun birliği sağlanamadı. "Alternatif yönetim" açısından da, yeterli uyanıklık, bilinçli profesyonelce faaliyet göstermedeki eksiklik bu tablonun doğmasında rol oynadı.

Delege seçimlerinde edindiği deney ve tecrübelerle, devrimci işçiler ve delegeler kongreye daha yetkinleşmiş olarak girdiler. Bölük-börçük olan sol delege tabanı, özverili çabalarla birleştirilerek seçime girildi. Ancak tek liste halinde girilmesine rağmen, seçim -delege seçimlerinin sonucuna paralel olarak - 64-93 kaybedildi. İETT işçilerini ve şoförlerini artık sağ bir yönetm temsil ediyordu.

Delege seçim sistemindeki çarpıklığı ve ince hesaplan görülemede "amatör" kalan Devrimci İşçi Hareketi, sınıf mücadelesinin zengin deneylerinden ders çıkartarak daha da yetkinleşip güçlenmesini bilecektir.

Sınıf sendikacılığın mücadele anlayışı sadece yönetimleri alma üzerine kurulamaz. Tabanın örgütlü gücüne dayanmayı esas alan Devrimci İşçi Hareketi, İETT işçilerinin mücadelesine sahiplenerek sürdürülecek; işçileri sağcı yönetimin işverenin eline terketmeyecektir.

PANCAR MOTOR'DA OTURMA DİRENİŞİ

Ülkemizde tekeli sermayenin kâr oranındaki artışı sürekli kılabilmek mevcut ekonomik bunalımın yükünü emekçi sınıflara aktarabilme çabası hemen her üretim birimine yansıyor, çelişkiler giderek derinleşiyor.

Bunun son günlerde bir örneği de PANCAR MOTOR Fabrikasında yaşananlar oldu. İşveren üç işçiye işten çıkardı, "dökümhane" bölümünü kapadı.

İşten atılan işçilerden biri de 1 Mayıs tutsağı Hüseyin ASLAN'dı. Hüseyin ASLAN, oturma eyleminin ardından gelişen toplu ziyaret eylemi günü, eylemin kırılması (diğer iki işçi tekrar işe alınırken Hüseyin ASLAN için bir şey değişmiyordu.) neticesinde işsiz kalıyor ve adeta cezalandırılıyordu.

İşçiler atılan kardeşlerini yalnız bırakmadılar ve sahip çıktılar. 21 Ağustos'da yaklaşık 600 işçi fabrikanın önüne toplanıp oturma eylemi yaptılar.

Eylem aktif bir duyarlılık ve sınıf dayanışması örneği olarak olumludur ve bu yanına sahip çıkmalı, geneleneleştirilmelidir.

Ancak sorun daha köklü ve uzun vadeli olarak ele alınmalıdır. İşçi sınıfı mücadele içinde sınıf içi ve dışı dayanışmasını ilerleterek bilinçlenecek, bilinçlendiği oranda reformist uzlaşmacı sendikal önderliklerin sultasına son verecek ve bunun verdiği güçle mücadelesinde bir adım daha atacaktır.

Mevcut sendikal yapılanmaların reformizmi, düzen içiliği açıktır ve işçi sınıfının uzun erimli mücadelesinde yer alabilecek nefesleri yoktur.

İşçi sınıfı, PANCAR MOTOR örneklerini çoğaltacak, çoğalttığı oranda sınıf mücadelesinde daha aktif ve önemli bir yere sahip olacaktır.

**YAŞASIN PANCAR MOTOR DAYANIŞMA EYLEMİ
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ**

TERSANE GERÇEKLERİ VE ADIMLAR'DAKİ MEÇHUL TERSANE GRUBUNA YANIT

Adımlar dergisinin 13. sayısında, 11 sayfada "Delege sicimlerinde iki Taktik" başlığı ile yazılan yazıyı kaleme alan Tufan ŞİŞLİ'nin Tersaneleri hiç tanımadığı anlaşılıyordu. Hiç tanımamak tabiki bir hata değildir. Sadece eksiklikler. Ama bir yer hakkında bilginiz yoksa, illede yazı yazmak zorunda değilsiniz. Yazma zorunluluğu hissediyorsanız, yazıyı yazacağınız yeri, olayların ve tavırların neden nasıl olduğunu öğrenmek yazmak en doğrudur.

Şimdi T.ŞİŞLİ'nin yazarak çarpıtmaya çalıştığı olayları, biz yaşayanlar ve mücadele edenler, yazıdan alıntı yaparak bir bir açacağız. "Çok parçalı muhalefet toparlanıp birleşmedi. şaşkınlığın ilk anlarında kızgınlıkla ilk akla gelen seçimleri Boykot eğilimi hızla yayıldı. İşçileri bu karara iten çaresizlikti."

"Çok parçalı muhalefet" deyimini biraz açmak lazım. Çünkü bu muhalefet kelimesi o kadar çok yuvarlak kullanılıyor ki kendine sınıf ve Kitle sendikacılığı etiketi takanlar, Faşistleri bile bu muhalefet kelimesi içine alıyorlar. Sorun Nazım TUR'a muhalif olduğunu söylemekle bitmiyor.-Bunu yazısında T.ŞİŞLİ'de kabul ediyor. Sorun Nazım TUR'un gitmesi değil, artık getirilmesi gereken sendikal anlayış nedir?

Bu ana sorun Muhalefetin temelini koymadığı sürece bir yere varılamaz. Mesala Aydınlikçılar olarak bilinen grup 1983 yılında gerici N.-TUR'la işbirliği yapmış, hem de yaptığı işbirliğinin ilkeli olduğunu iddia etmiştir. Şimdi ise muhalif olduğunu söylüyor. Acaba T.ŞİŞLİ'nin "muhalefet" kelimesi için hangisini temel olacağız. O günkü yönetime karşı (1983) gerici kadrolarla işbirliği yapmış Aydınlikçı grubun muhalif-

liği nerede başlayıp nerede bitmektedir? Veya gerici kadrolarla işbirliği yapan bir anlayış nasıl bir muhalefet olabiliyor.

Önceden düşman kardeşleri oynayan grupların nasıl olduysa "kader" bir araya getirdi. T. ŞİŞLİ şimdi sevinecek, "iyi ya, ne güzel birleşmiş işte" diyecek. Ama birbirlerinden ayrıldıkları anda birbirleri için onlar 3-4 kişi, onları içimizde eritiriz demeleri nasıl bir birlik oluyor? Bu nasıl bir birlik ki ayrıldığı anda hemen tüccar kafalar çalışmaya başlıyor. Bu mu muhalefet? Ne yazık ki bu anlayışa katılmıyoruz. Tüccar kafası ile oluşan birlik bir çıkar birliği olabilir. Ama bu birliğe işçi sınıfının çıkarları için oluşan birlik diyemiyoruz.

Sonuç itibarıyla bugünkü yönetimden çok farklı olmadıkları ortada. Oluşturduğundan beri bu "Birleşik Muhalefet" birbirini ekarte etmeye çalışıyor. Onun için, ciddi olarak bu insanların muhalefet olmadığının bilincindeyiz.

Tabanda birliğin temelleri 1988'den beri atılmaya başlanmıştır. Yani kısaca tersanelerde:

- 1-İktidarda olan gençler
- 2-Muhalefet olmak için muhalefet olanlar
- 3-Sınıf ve Kitle Sendikacılığını ilke edinmiş devrimcidemokrat güçler vardır.

Biz muhalefet olarak, 3. grubu ele aldığımızda çok parçalı muhalefet deyimini değil, toparlanma sürecinde olan Tek Parça Muhalefet deyimini kullanıyoruz.

"Boykotun şaşkınlıkla ve kızgınlıkla çıktığı"na gelince, bu konu tamamen bir fantazi T. ŞİŞLİ'nin hayal alemleri bir haylice güçlü. Boykot kararının alınması Tersanelerdeki özgü! durumdan dolayıdır. Yukarıda sayılan 2.muhalif grup, yıllardır

etkinlikleri sonucu kitlede güvensizlik yaratmış, kaypak insan olmanın en uç örneklerini vermişlerdir. Onlarca yıldır muhalif olan bu anlayışların başarısızlığı ortadadır.

Boykot ilk kez "muhalefet olmak için muhalefet" olarak hareket edenlerde dahil, tabandaki tüm işçilerin en geniş birliğini sağlamıştır. Eğer salt yönetime gelmek başlıbaşına bir amaç değilse, ve amaç işçilerin birliği ise tersaneler tarihinde bunu ilk kez "BOYKOT" SAĞLAMISTIR. İşyerlerinin kendine has özelliklerini görmezden gelemeyiz. Kitlenin bilinç düzeyi, müdahale yeteneği ve anti-demokratik yasaların varlığını. Ama bunlar T. ŞİŞLİ için bir anlam taşımıyor. Her yerde, her işyerinde delege seçimlerine aynı tavır konmalı gibi bir mantık mı var? Boykot kararımızın kendi içinde, Tersaneler özelinde büyük aktiviteler taşıdığını T. ŞİŞLİ'ye bilgi veren insanlar eylemlere gelselerdi görürlerdi.

Genel Merkezin 3 kez basılması, delege seçimlerinde şubelere siyah çelenk bırakılması, noterden çekilen ihtamameler, geniş kitle ile postaheden protesto telgraflarının çekilmesi ve tüm bunlarla yoğrulan Mart/Nisan eylemlerimiz.

Yani boykot kararı almamızın nedeni kızgınlık ya da çaresizlik değildir. Boykotun başarılı olduğunu Adımlardaki yazısında T. ŞİŞLİ de kabul ediyor.

Boykot, aksine işyerlerinin kendine özgü koşullarında iradi olarak verilmiş doğru bir karardır. Bu nedenle boykotu savunuyoruz. Tersanelerde "direnebilmek" tohumunu atmakla mutluyuz. Sadece ve sadece bu yüzden tersaneler tarihinde olmadık birşey oldu. Ve 4 öncü işçi arkadaşımızın işine son verildi. T. ŞİŞLİ yazısında istediği kadar sonucun değişmediğini iddia etsin bizce çok şey değişti. T. ŞİŞLİ sonuç derken aklı hep listelerde, yönetimlerde. Liste kahramanlığının klasik izlerini taşımakta. T. ŞİŞLİ'ye göre sonucun değişmesi yönetimin değişmesi ile eş anlamlıdır. Biz bu anlayışa katılmıyoruz. Sonucun değişme-

si bir sürecin yaşanması ile ortaya çıkacaktır.

Daha söylenebilecek çok şey var. Ama en çok da dikkatimizi yazının ikinci sütununda bulunan "bir grup işçi"nin söyledikleri çekiyor. Meğerse boykotu doğru görmeyen bir grup işçi varmış. Biz T: ŞİŞLİ'ye sormak istiyoruz. Bu grup gerçekten Tersanelerde mi? Çünkü biz o dönemde ve bugüne değin boykotun doğru olmadığını sadece Genel Merkezden ve taraftarlarından duyduk. Yoksa "muhalif" olan herhangi bir grup bugüne kadar boykota yanlış dememiştir. Eğer böyle bir grup varsa her an tartışmaya hazırız. Hele bu grubun yaptığı açıklama ise baştan aşağı çarpıtmadır. Böylesi bir açıklama yukarıda sayılan ikinci grubu bağlar. Ve en fazla kendi özeleştirileri olabilir. İki yıldır söylediklerimiz ve eleştirilerimiz ne heketse bugün sanki bu grubun savunduğu şeylermiş gibi anlatılıyor.

Tersanelerin sıcak pratiğinde ne böyle bir grup oldu ne de bu grubun çalışması. Eğer var ise dergi sayfalarında çıkıp bizzat mücadelesinin içine gelsinler.

"Zor ile karşılaşınca yönetime talip olmadılar" deyimi ise tam bir gaffettir. Polisle çatışan, sarı sendikacılarla kavga eden, genel merkezi tam 3 kez basan, tersane eylemlerinde jopların hedefi olan devrimci-demokrat işçiler nasıl oluyor da zor karşısında kolay yolu seçiyorlar. Yani yönetime talip olmaktan vazgeçiyorlar. "Kitlemiz az" deyip kaçan, genel merkezi basma ortak kararına "kapıda polis var çıkamıyoruz" diyerek katılmayanların boykot kararını alıp onu en geniş kitlelere mal eden devrimci-demokrat güçler için "zoru görüp talip olmadılar" demesi en hafif deyimi ile bir çarpıtmadır. Adımlar dergisindeki yazı bu anlamda gerçekleri yansıtmıyor. Yalan haber yazmak istemiyorsa haber kaynaklarındaki tek yanlışlığı kaldırmalıdır. Adımlar dergisinin daha ciddi ve daha doğru yayın yapması gerekmektedir mu?

Yazılarımız devam edecektir.

İŞTEN ÇIKARMALAR

TERSANELERDEKİ MÜCADELEMİZİ

ENGELLEYEMEYECEKTİR

Ülke ekonomisinin içinde bulunduğu krizin emekçi halkımızın sırtından çıkarılması sonucu mevcut sömürü 1980-1989 arası iyice azgınlaşmış buda açlığı ve yoksulluğu alabildiğince arttırmıştır. Siyasi iktidarı temsil eden ANAP iktidarının oy potansiyelinin % 21.75 'lere kadar düşmesi bir anlamda da olsa siyasi iktidarın gücünün halk üzerinde zayıflaması sonucu toplumun tüm kesimleri kendiliğinden de olsa hareketlenmiştir. Özel olarak 1989 senesinin toplu olarak K.İ.T'lerde 600.000 işçiye kapsayan Toplu sözleşme yılı olması huzursuzluğun ifade edilmesini kolaylaştırmıştır.

Böyle bir ortamda Mart/Nisan işçi eylemliliği tüm ülkeyi etkilemiş, toplumun tüm kesiminin sempatisini ve desteğini kazanmıştır. Bu süreçte ağırlığını koyan işyerlerinden biride kuskusuz ki Tersaneler olmuş-tur.

Tersane işçilerinin yaptıkları eylemlerin daha tutarlı ve aktif olmasındaki neden, yalnızca işverene karşı değil, aynı zamanda Sendikaya karşı olmasından kaynaklanıyordu. Tabandaki dürüst demokrat devrimci insanların fedakarca çalışmaları sonucu Tersanelerdeki mücadeleye gittikçe gelişmekte ve sağlıklı bir yapıya dönüşmekte idi.

12 Eylül 1980'den beri kamu işyerlerinde bilinçli olarak yerleştirilen Türk-İslam sentezinin varlığı, üretimin iyice laçkalaştırılması, üretimde organizasyonun olmaması sonucu, K.İ.T.'ler siyasi iktidarcı sağlam, ses çıkmayacak yerler olarak görü-

lüyor hiç düşünülüyordu bile. 1989 senesi ile birlikte hem siyasi iktidar hem işbirlikçisi sarı sendikalar kamu kuruluşlarındaki hareketlenmeleri şaşkınlıkla izliyorlardı. Partizanlığın her siyasi iktidar değişikliği sonrası, yukarıdan aşağı yöneticilerin değişmesi olarak kendini gösterdiği kamu kuruluşlarında sağlam görülen "otoritenin" sarsılması siyasi iktidarı daha da azgınlıştırıyor-du.

Sadece yaşam koşulları protesto eden Tersane işçilerinin eylemlerine artık polis joplarında giriyordu. En masum taleplerin üstüne bile baskı ve terörle giden siyasi iktidar, kamuoyunun yoğun desteği sonucu işçi eylemlerinde geri adım atıyordu. Siyasi iktidar ve onun yasaları ile varlığını koruyan sarı Sendikalar uygun bir zamanı hazırlamaya ve beklemeye başlıyordu. Türk-İş'le elele verip yıllardır sözleşmelerde "uzat-bıktır" taktiği uygulayan siyasi iktidar, 1 Mayısla beraber örgütlü hale dönüşmeye başlayan emekçi halkın mücadelesinden korkmuş apar topar geçmiş senelere oranla daha iyi ücret verip toplu sözleşmeleri bitirmişti.

"Uzat-Bıktır" taktiği ile bıktırılan işçiler, yeni imzalanan Toplu Sözleşmeye tepki veremiyorlardı. Bunu tespit eden egemenler, işçi sınıfının ağzına bir parmak bal sürüyor, huzursuzluğu görünürde ortadan kaldırıyor. Ve bu arada Toplu Sözleşme farkları tek saferde veriliyordu.

Bundaki amaçta işçilerde "genel rahavet" yaratmak. Çünkü bu reha-

vetle beraber öncü işçilerin tasviyesine başlanacaktı. Plan hemen uygulandı. Tersanelerde işveren-Sarı Sendika elele vermiş 13. madde ile Camialtı Tersanesinde 10, Haliç Tersanesinde 15, İstinye tersanesinde 6 işçinin işine son veriliyordu.* Özellikle Haliç Tersanesinde 15 kişilik listenin arasına 4 öncü işçi de sıkıştırılmıştı. Bu uygulama Tersanelerde büyük bir memnuniyetsizlik yarattı. Ancak plan iyi yapılmıştı. İşçiler rehavet içindeydi. Asılsız söylentilerle korkuları yoğunlaştırılmış ve en önemlisi yıllık izin aylarında olunması sonucu Tersanede çok az işçi bulunuyordu. Bu, memnuniyetsizliğin ifade edilmesini zorlaştırıyordu. Tüm olumsuz koşullara rağmen Haliç Tersanesinde, işçilerin katılımı ile yemek boykotu yapılmış, işten atılmaları kınayan 300 imzalı dilekçe toplanmıştır.

Aklımıza hemen "muhaletet" olduğunu idda eden insanlar geliyor. Peki bunlar birşey yapmıyormuydu? diye düşünülebilir. Hem kendi iş kolumuzdaki işçilerin öğrenmesi, hem de diğer işkolundaki işçilere örnek olacağını bildiğimizden önemli bir fırsatın, nasıl bile bile kendine "muhaletet" maskesi takmış insanlar tarafından harcandığını yazmayı bir görev biliyoruz.

28 Haziran 1989 günü işine son verilen Haliç Tersanesinde 4 öncü işçi arkadaşımız ve devrimci-demokrat güçler 1 Temmuzda Camialtı Tersanesine gemi indirme töreni olduğunu biliyor ve çalışmalarını bu yöne kaydırmaya başlıyordu. 29 Haziran günü Aydınlikçı olarak bilinen gruptan ilk kez toplantı teklifi geliyordu. İşçi eylemliliğinde toplantılar da sürekli kaçmış, tabanda ciddi olarak hiç bir çalışmaya yanaşmamış insanlar ilk kez toplantı teklifi yapıyorlardı.... Amaç ne idi? İşçi kıyını protesto etmek mi? Tabi ki hayır. Amaç işten çıkarılma silahının kendilerinde dönme olasılığına karşı güç arama bencilliğinden başka bir şey değil. "Maceracı, delikanlı, iş bilmiyorlar" diye suçlanan dürüst devrimci-demokrat insanlar her nasılsa kit-

le ile iyi ilişki kurabiliyorlar. Bu ilişkiden yararlanmalı. Böyle düşündükleri, bencilikleri toplantıda suratlarına vurulmasına rağmen kitle ilişkilerine olan ihtiyaçlarından dolayı ses çıkarmıyorlardı. Aydınlikçı bilinen biri konuşuyordu "Gemileri indirmeyelim" diyordu. Keskin çıkışı Tersaneler gerçeğini görenlerce reddedilecek nasılsa, biraz palavra fena olmaz diye düşünüyordu. Ve hemen ardından gerçek yüzünü gösteriyordu. Bu seferde "3-4 kişi bağırıp çağırma yapmasın, bağırma çağırma olmasın, olayları kendi seyrine bırakalım, orada ne istenirse onu yaparız". Aydınlik kafası insanlar arasındaki morali-dayanışmayı en üst seviyeye çıkaran, kitlelere mesaj ileten slogan atmaya "bağırıp çağırma" diyordu. Teslimiyetçilik bayrağını daha şimdiden sallıyordu. Slogan atmaktan korkan, olayları seyrine bırakan bir kafanın nasıl gemi inmeyeceği sorusu yanıtız kalıyordu.

Haliç Tersanesinde ince politikalar yapmakla bilinen bir başka sol maskeli ise inciler döktürüyordu. Diyordu ki "Arkadaşlar işten siyasi-politik atılmadı." Neden diye sorulunca alınan yanıt cahilliğinin ne boyutta olduğunu gösteriyordu. "İşçiler Mart-Nisan ayında kendiliğinden etmek için yürüdüler. Düzen de değişikliği talepleri yoktu. Bundan dolayı işten atılmalar siyasi-politik değildir." Bu kafaya göre bir tasfiyenin politik olması için işçiler örgütlenecek, örgütlü mücadeleyi öğrenecek, demokrasi mücadelesinde gelişecek, bu esnada Sermaye tasfiye yapmayacak, bekleyecek. Mücadele ne zaman "düzen değişikliği" talep ederse o zaman Sermaye tasfiyeye başlayacak. Bu zekaya parmak ısırılmamak mümkün mü? Ne mutlu Tersanelere böyle zeki insanları da çıkardılar. Uzun lafa gerek yok. Bu üstün insan en güzel yanıtı 2 senelik bir işçi arkadaşımızdan alıyordu. "Ben iki senedir Haliç Tersanesinde çalışıyorum ama bunca eylemlilik yaşanmasına rağmen sizi ilk defa görüyorum. Adınızı bile daha önce hiç duymadım". Denilen o ka-

dar netti başka söze gerek yok.

Başka biri sözü alıyor "global, konjektürel, nesnel, öznel" gibi garip kelimeler kullanıyordu. Herhalde bilgili biri olmalı diye düşünürken tamamen ötekilere benzemesede konuşma öze gelince, takke düşüyor ve kel görünüyor. "Kitle ne derse onu yapalım. Onlar ne isterse onu söyleyelim, slogan tespit etmeyelim, orada kendiliğinden çıkar".

Bu kafalarla anlaşma sağlam diye bir zorunluluk olmuyor ve toplantı dağılıyordu. Toplantının kızışması sonucu Aydınlik grubundan orada görüşürüz gibi laflar duyuluyordu.

Dürüst devrimci-demokrat güçler pankart açmaya niyetli idiler. Ve pankartlar hazırlandı, "İşçi Kıyımına Son/Sendika işveren işbirliğine son" Ve tören günü geldi (1 temmuz). Törende kimler olmayacak ki. Açlığın, yoksulluğun, zammın, zulmün işçi çıkarılmasının suçluları ve işbirlikçileri. Bakan, Gemi Sanayi Müdürlüğü, Tersane Müdürlüğü, Tersane, Müdürleri, İşçi Sendikası (?) ve protokol.

Tören başlıyor. Aydınlikçı insanlar belli belirsiz bir sesle çok geri bir tavırla olayı sadece Genel Merkeze yani başkana bağlayıp "Yuh" diye mırıldanıyorlardı. Konuşurken karşı çıkanlar mırıl mırıl bir şeyler söylüyorlardı. Bu arada devrimci - demokrat işçilerin "İşçi Kıyımına Son" sloganı ile etraf çınlamaya başlıyordu. Ardından "Sendika-İşveren işbirliğine son" sloganı atılırken Aydınlikçı grubun fiili müdahalesine maruz kalınıyordu. Tüm işçilerin içinde Aydınlikçı grubun müdahalesini fiili olarak engellenmesinin uygun olmadığını gören Devrimci-Demokrat işçilerin etrafı polis tarafından çevriliyordu. Aydınlikçı grup suratını bir kere daha gösteriyordu. Tören mahalinden dürüst insanlar polisler tarafından uzaklaştırılıyordu. Aydınlikçılar şunu diyordu. "Burası bizim Tersanemiz siz burada bir şey yapamazsınız". Aydınlik bir kez daha işçi birliğinden çıkarılmanın ortaklığından çok uzakta olduğunu gösteriyordu. Daha sonradan öğrendiği-

mize göre Aydınlık grubu tarafından denilenler kelimesi kelimesine şöyle. "Burada Bakan Var. Slogan atmak ayıp olur".

Ne zamandan beri suçluların suçlarını suratlarına haykırmak ayıp oldu diye sorasınız geliyor ama yanıtı da hemen aklımıza geliyor. AY-DINLIK kafalar oluştu oluşalı.

Aydınlık bir kere daha işbirlikçi-uzlaşmacı yüzünü gösteriyordu. Tüm bu gelişmeler Tersanelerin bilinmeyen yüzünü ortaya seriyor, AY-DINLIK'ın ne olduğunu onu bilmeyen işçilerde gösteriyordu. Öncü işçilerin tasfiyesi işçi sınıfının çıkarlarına düşman olan kişiler ve anlayışlarla el-ele yapılıyordu.

Şunu duyurmak istiyoruz. Hem İşveren, hem Sendika-hemde dolaylıda olsa kendine Muhalefet süsü veren insanlara rağmen işten çıkarılan arkadaşlarımızla el-ele Sendikal Mücadelemizde daha kararlı ve inançlıyız. Tüm olumsuzluklara rağmen Tersanelerde Devrimci-Demokrat yapılanmanın gelişimi engellenemeyecektir. Tersanelerimizde en kısa zamanda öncülük problemimizi çözeceğimize inancımız tamdır. Koltuk için değil, işçi sınıfının çıkarları için atılan adımlar ve atılan direniş tohumlarını geliştireceğiz ve kök salacağız. Tüm Tersaneler çalışmalarını bu konuda daha fazla duyarlılığa, dayanışmaya, kaynaşmaya ve müdadelede tabanda birliğin en geniş biçimde sağlanmasında çalışmaya çağırıyoruz.

Devrimci-Demokrat Tersane İşçileri

Dip not:

Türk-İş'in yaptığı araştırma doğrulan yansıtmaktan çok uzaktır. İşçi kıyımında bir mumaralı sorumlu olan Türk-İş ve bağlısı sendikalar basında yansıtılan araştırmaya göre Gemi İşkolunda 2 işçinin işine son verildiğini açıklıyordu. Gerçekte bugüne kadar 31 işçinin işine 13. meddeden son verilmiştir.

ÇÖZÜM 66

OPORTÜNİST SENDİKACILIK

BETA İŞÇİLERİNİN

DİRENİŞİNİ ENGELLİYEMİYOR

Sendikalaşma çalışması içinde olan BETA işçileri, gerek 8 arkadaşlarının işten atılması, gerekse işyerini suni bölümlere ve statülere ayırarak sendika üyesi olmayı zorlaştırmaya çalışan işverenin tavrına karşı 31 Temmuz'dan bu yana direniş içindeler.

İşverenin baskısını kabul etmeyen işçiler, ayrıldıkları bölümlerde çalışmayı reddettiler ve fabrika önünde oturma eylemine başladılar.

14 Ağustos'ta işveren, işçilerin tümünü 17/2.maddeye dayanarak işten attığını ilan etti. Ancak işçiler bunu kabul etmediler ve bugün de direnişlerini sürdürüyorlar.

Bunun üzerine polis devreye girdi ve işçileri dağıtmaya çalıştı. Ama BETA işçileri buna da direnmesini bildiler ve dağıtmadılar.

İşçiler bu baskıları protesto etmek amacıyla 2 günlük açlık grevi de yaptılar. Onlar bu sömürü düzeninde hak almanın ancak kararlı direnişlerle mümkün olduğunun bilincindeler. Ve müdadelelerinde yılmayacaklarını ilan ediyorlar.

Bu arada işçilerin üyesi olmak için mücadele ettikleri DERİ-İŞ Sendikası ise mevcut direnişe seyirci kalmakta inat ediyor. İşçiler DE-Rİ-İŞ'i haftalardır fabrika önünde oturmalarına karşın bir gün bile yanlarında görmediler.

Yapılması gerekeni ise, işçilere her aşamada destek olmak onları işveren karşısında yalnız bırakmamaktır. Bu ise direnişin gücünü arttı-

arak zorlayıcılığını yükseltirdi ve patronu daha zor duruma düşürdü.

Ama bunu yapmaktan aciz olan sendika, elbetteki işçilerden uzak düşmüş ve işçiler genel merkez binası önünde protesto gösterisi yaparak bunu net olarak ifade etmişlerdir.

Sendikanın bu tutarsızlığı, işçilere şunu öğretmelidir: Bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde yasal sınırlar içine hapsolan sendikal anlayışlar hiçbir zaman sınıf mücadelesinin isteklerine cevap veremez. Uzlaşmacı-reformist sendikalar hiçbir zaman işçi sınıfının gerçek mücadele ve sınıf örgütleri olamamışlar ve olamazlar. İşçi sınıfı, gündemine, kendi sınıf ve kitle örgütlerini yaratmayı, reformist önderlikleri aşmayı koymalı ve bunu mücadelenin en yakıcı ve en acil talebi haline getirmelidir.

Son olarak belirtilmesi gereken nokta, Beta işçilerinin direnişte yalnız olmadığı, çeşitli DKÖ'lerin tüm gücüyle onları desteklediği gerçeğidir. Öncelikle EMEKAD, TAYAD ve DEMKAD işçilerin haklı mücadelesine ve direnişe seyirci kalmadılar. Başından beri onların yanında direnişin en aktif destek güçleri olarak yer aldılar.

Mücadele dar kalıpları kıran, değişik alanların güçlerini biraraya getiren böylesine örnek dayanışma eylemleriyle ilerleyecek, gelişecektir.

YAŞASIN BETA İŞÇİLERİNİN ONURLU DİRENİŞİ!

MİGROSTA GREV HAZIRLIĞI VE SÜRDÜRÜLEN DİRENİŞLER

Koşulları ve güç dengelerini iyi hesap eden, ileriye görerek net hedefler saptayan, doğru politikalar üretebilen ve işçiyle bütünleşmiş bir önderlik olmazsa; Koç Holding gibi bir kuruluşla baş edilmesi güçtür.

Migros'un, İstanbul ve İzmir işyerlerinde çalışan, 1200 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi taslağı, Ocak ayında işverene sunuldu. Bugüne kadar süren görüşmeler de, işverenin katı tutumu yüzünden somut bir ilerleme sağlanmadı. En son prosedür gereği tarafsız arabulucu aşaması da atlatıldı ve grev kararı alındı. En çok 60 iş-

günü içinde uygulanması zorunluluğu bulunan bu kararın, daha fazla gecikmeden bugünlerde uygulamaya konulması bekleniyor.

Tez-Koop-İş 3 no'lu şubeye bağlı işçilerin karşılarındaki gücün, Türkiye'de söz sahibi iki büyük sermaye kuruluşundan biri olan Koç Holding oluşu; mücadelelerine daha sıkı sarılmalarını, daha bilinçli ve uyanık davranmalarını gerektiriyor.

Bu noktada önderlik olgusu önem kazanıyor. Koşulları ve güç dengelerini iyi hesap eden, ileriye görerek net hedefler saptayan, doğru politikalar üretebilen ve işçiyle bütünleşmiş bir önderlik olmazsa; Koç Holding gibi bir kuruluşla baş edilmesi güçtür. Üstelik 3 no'lu şube işçilerine karşı; kasasından eksilecek paralardan çok sınıf kınıyla, ideolojik motiflerle hareket eden; yanına devleti, Türk-İş'i ve gerici-işbirlikçi unsurları da almayı ihmal etmeyen bir işveren söz konusuyken, önderlik ve doğru mücadele çizgisinin önemi daha çok artıyor.

Karşılarındaki gücün niteliğini bilerek hareket eden Migros işçileri; her şeyden önce kendi örgütlü güçlerine güvenme perspektifiyle hareket ettiler. Sarı sendikacıların ve re-

formistlerin aksine, tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini somut olarak hayata geçirdiler ve işçiye karşı açıklik politikası izlediler.

İşçilerin, kendi örgütlü güçlerine ve şube önderliğine duydukları güven; yürütülen eylemlerde somutlaştı.

Üretimden gelen gücün kullanılarak, işverene karşı pazarlık gücünün artırılması amacına yönelik eylemler; bir başka ifadeyle "tüm işçilerin sözleşme masasında yerini alması ve kendi mücadelelerine kendilerinin sahip çıkması" anlamı taşıyordu.

Migros işçilerinin sürdürdüğü, viziteye çıkma, değişik biçimlerde iş yavaşlatma ve iş bırakma, sakal bırakma, bandaj takma gibi eylemlerin, Nisan ayındaki kendiliğinden ve yaygın vizite eylemlerinden farklı, iradi, programlı ve disiplinli oluşudur. Saptanan amaca uygun olarak örgütlenmiş ve işçilerin birliği sağlanarak uygulanmıştır. Etkili ve başarılı oluşunun nedeni bu özelliğidir.

İşçilerin örgütlü gücü ve eylemlerin yarattığı etki yüzünden, Migros işvereni ne yapacağını şaşırmış; Koç Holdingin üst düzey bürokratlarıyla çeşitli toplantılar yapıp çıkış yolu aramaya başlamışlardır.

Kendilerinin çıkmasına ön ayak olduğu mevcut yasaları bile hiçe sayan keyfi davranışlar içine girerek, yöneticilerin ve temsilcilerin iş aktini fesh yoluna gitmişlerdir. "Disiplin Kurulu" silahını sürekli gündemde tutup, direnişi kırma da tehdit aracı olarak kullanmaya çalıştılar. Bunların da yetmediği nokta da, Koç Holding'i zarara soktuğu gerekçesiyle, yöneticiler hakkında 25 milyonluk tazminat davası açtılar.

Amaç, işçilerin işini kaybetme korkusunu kullanarak, panik ve yılgınlık yaratmak, örgütlü güçlerini zayıflatarak sözleşmeyi istediği koşullarda imzalatabilmektir.

Ancak Migros işçileri deney-tecrübeleriyle, bilinç ve kararlılıklarıyla, örgütlü güçleriyle; işverenin, sarı sendika genel merkezin destekçilerinin tüm oyunlarını boşa çıkartacak güçtedir.

BELEDİYE-İŞ'TE BİR MUHBİR: HIDIRBAL

Türk-İş 15.kurultayı yaklaşırken, sendikalara yönelik hesaplar, şube kongrelerine hatta delege seçimlerine kadar yansıyor.

Yukarıya çıkma hesapları yüzünden sosyal demokrat geçinenler en gericilerle flört ederken, sağcı olarak bilinen tescilli sendikacılar ise demokratlıktan dem vurmaktan geri durmuyorlar.

Üye ve Türk-İş kurultayına göndereceği delege sayısı bakımından Belediye-İş sendikasındaki gelişmeler tüm dikkatleri üstünde toplamış bulunuyor.

13 Ağustos'ta en büyük şubelerden biri Taşıtlar şubesinde sağcılarının yönetime gelmesi Belediye-İş'teki sarı-uzlaşmacı yönetimin giderek kurumlaşacağını gösteriyor.

Bazı şube başkanları da "ne yardan ne serden" misali tabana şirin gözükmeye çalışırken genel merkezle anlaşmanın yolunu arıyorlar. Şimdiden bunun zeminini hazırlamak için Genel merkeze yaranma ve onlara yağ çekmeye çalışıyorlar.

Bunların başında Beyoğlu yakası şubesi başkanı Hıdır Bal geliyor. Şube kongresinde yaptığı yeni bir keşifle uzlaşmacı-sarı sendikacılığı aklamaya çalışan Hıdır Bal ihbarcı Aydınlıkçılarla yaptığı ittifak yetmiyor muş gibi bu kez devrimci-demokrat işçileri ihbar ederek genel merkeze ne kadar sadık bir şube başkanı olduğunu gösteriyor.

25 Haziran'da yapılan şube kongresine sunduğu çalışma raporuyla Hıdır Bal, bir sendikayı sarı sendika diye tanımlamanın doğru olmadığını, hatta o sendikanın başında işveren ajanları olsa bile o sendikaya sarı sendika denildiğinde tüm işçiler suçlu durumuna düşeceğinden sarı sendika tanımlamasının doğru olmadığını yazmıştı.

Genel Merkezle birlikte kongreyi oldu bittiye getiren Hıdır Bal devrimci işçileri "Bunlar örgüt üyesidir" diye ihbar ederken, sosyalist parti yönetim kurulu üyesi Akif Yılmaz'ı üst kurul delegeliğine alarak Aydınlıkçılarla ittifak yapıyordu.

Daha sonra Şöförler Derneği Başkanına karşı bildin yayınlayarak genel merkezin piyonluğuna soyunan Hıdır Bal bu kez sendika çalışanlarını Hasan Soysal'a "Bunlar Dev-Sol üyesidir" diye gammazlıyordu.

Akabinde genel merkez tarafından sorguya çekilen sendika çalışanları, Hiç kimsenin düşüncelerinden dolayı yargılanamayacağını ve bu konuda kimseye hesap vermek durumunda olmadıklarını belirterek gereken yanıtı veriyorlardı.

Hıdır Bal ise yaptığı "ihbarcılıkla devrimci-demokrati içinde dolaşmazken kapağı sarı-uzlaşmacı genel merkez yöneticileriyle birlikte içki masalarına atarak bataklığa doğru emin adımlarla ilerliyor.

**Devrimci Demokrat
Belediye İşçileri**

BASIN-İŞ İSTANBUL ŞUBE KONGRESİ UTANÇ VERİCİ BİR KONGRE OLDU

Basın-İş Sendikası, Türk-İş'e bağlı, üye sayısı bakımından küçük bir sendikadır. Ankara ve İstanbul'da olmak üzere yalnızca iki şubesi vardır.

Bu yapısından dolayı dikkatleri üstüne çeken sendikada yönetime gelmek için birçok grup tarafından ince hesaplar yapılır.

Genel Merkeze nazaran İstanbul şubesi geri ve sarı bir sendikal yapıya sahiptir. Şube Başkanının, DMO grevinden sonra sözleşme hakkında yaptığı toplantıdan sivil polisler sayesinde kurtulduğu hatırlanırsa sayınız konu daha iyi hatırlanacaktır.

İstanbul Şubesinin 2 Temmuz'da yapılan kongresi kongreden başka her şeye benziyordu. İşyeri delege seçimlerinin hemen hemen tümünü "muhaletet" almasına rağmen, seçimi eski şube başkanı bir oyla yeniden kazandı. Her ne kadar delege seçimlerini "muhaletet" kazandıysada, "muhaletetin kendisi tutarsız olduğu için başarılı olamadı. Kendilerine grup temsilcisi misyonunu yükleyen bazı delegeler özellikle ortalığı karıştırdılar ve sendikal anlayış olarak mevcut yönetimden pek farklı düşünmedikleri ortaya çıktı.

Bunların başında sosyalist parti kuruculuğu yapmış olanlar geliyor. Daha sonra Çağdaş Yol ve Demokrat Arkadaş okuduklarını söyleyen diğerleride bu "sosyalistlerle bir olup devrimci-demokrat işçilerin kazanmaması için elinden gelen her türlü pislği yaptılar.

Onlara göre kongre yalnızca seçim demekti. Her delege toplantısını "kim seçilecek" diye curcunaya çevirdiler. Bu durum bir çok delegenin tepkisini çekti. Bir önseçim diye

tutturdular, bir alevileri biraraya topladılar, devrimci-demokrat işçileri "örgüt üyesidir, aşırıdır" diye 12 Eylül'ün miras bıraktığı ihbarcılığı köruklediler. Tüm bunları sınıf sendikacılığı adına yaptılar ve delegelerin nefretini kazandılar. Sonuçta delege tabanında pek tutulmayan, pek sevilmeyen bir aday çıkarttılar. Amaç demokrat-devrimci işçiler kazanmasında kim kazanırsa kazan-sın. Çünkü çıkarttıkları adayın kendi adayları olmadığını onlarda kabul ediyordu. Zaten kendi aralarında yaptıkları toplantıda esas olarak devrimci-demokrat işçilerin yöneti-

mini kendileri için tehlike olarak belirtmişler.

Biz demokrat-devrimci delegeler hep sorumluluk bilinciyle hareket ettik. İkelik olmaya özen gösterdik. "Muhaletetin oylarını böleriz kaygısıyla ayrı bir liste çıkarmadık ve belki bu noktada yanlış hareket ettik. Liste çıkarmadık diye özeleştiriyoruz.

İşte bu yüzden sarı sendikacılık aşılamadı. Değim yerindeyse, bir kongre ancak böyle kaybedilebilir. Ve bunu başardıkları için Ali Sü-rücü'yü, Musa Akdemir'i, Hüseyin Hasdemir'i kutlamak gerekir.

Kongre dostu, düşmanı ortaya çıkarması açısından yararlı oldu. Devrimcilik adı altında ihbarcılık yapanları ortaya döktüğü için yararlı oldu. Şubeye sağlıklı bir yönetim gelecektir ama önce bu sakat kafaların teşhir edilmesi gerekiyor.

Basın-İş İstanbul Şubesinden Devrimci-Demokrat Delegeler

EGESAN'DA

VİZİTE EYLEMİ

Avcılar'da kurulu bulunan EGESAN işyeri, zımpara vb. aşındırıcı taşlar sanayiinde üretim yapan Türkiye'deki iki fabrikadan biri. Bu anlamda, sanayi girdileri sağlaması açısından önem taşıyor. Çisme-İş İstanbul Şubesi bünyesinde örgütlü bulunan Egesan'da, işverenle sürdürülen sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık tutuldu ve arabulucu aşamasına gelindi.

87 işçinin çalıştığı Egesan'da, genelde talep sıkıntısıyla karşılaşılmadığı için bilançolar sürekli yüksek karlarla kapatılıyor. Buna rağmen işçilere çok düşük ücret veriliyor ve iyi çalışma koşulları sağlanmıyor. Sözleşme görüşmelerinde de bu yaklaşım sürüyor.

İşverenin uzlaşmaz tutumunu protesto etmek ve pazarlık gücünü arttırmak için düşünülen vizite eylemi; işverenin olası bir greve karşı bir kısım makina tegahlarını başka yere taşımaya kalkması üzerine hemen uygulamaya konuldu.

29 Ağustos Salı günü, Avcılar'dan fabrika merkezine kadar yürüyen işçiler buradan minübüslerle Küçükçekmece SSK'ya gittiler. Daha öncede işverene uyarı anlamında servislere binmeyen işçiler, vizite eyleminde de birlik ve çöşku içinde kararlılıklarını gösterdiler.

GÜLTEPE'DE COŞKU DORUKTAYDI

**ANKARA TAYAD
GENELKURULUNU
YAPTI**

Yıllar sonra Gültepe'de kitlelere hitap eden örgütlü bir dostluk ve dayanışma gece-si düzenlendi. 12 Eylül faşizminin azgın saldırılarından payını fazlasıyla alan, Gültepe'nin geçmişi anti-faşist mücadelede bir direniş mevsizi olarak tanınır.

Gültepe 70'li yıllarda resmi ve sivil faşistlerin yoğun baskı ve terörüne hedef olmuş, halk sindirilmeye çalışılmıştır. Halkın yanında, onların sesi-nefesi olan devrimciler resmi ve sivil faşistlere gereken cevabı vermişlerdir. Gelişen süreçte 12 Eylül faşizmiyle, baskıya-yoğun saldırıya maruz kalan Gültepe halkı da bu baskılardan olumsuz şekilde etkilenmiş, emperyalizmin yoz kültürünün dayatmaları karşısında gerilemiştir.

12 Eylül faşizminin yoğun baskısının bıraktığı izlere rağmen, demokrat, ilerici potansiyelin oldukça yoğun olduğu Gültepe'de bu potansiyeli açığa çıkarmak gerekiyordu. Varolan devrimci-demokratik birikim demokratik bir kitle örgütlenmesi ihtiyacını dayatıyordu. Gültepe Kültür Araştırma Derneği bu amaçla bir girişim oldu.

Biz GÜL-KAD (Gültepe Kültür Araştırma Derneği) girişimcileri olarak ilk adım olması amacıyla GÜLTEPE HALKIYLA DOSTLUK VE DAYANIŞMA GECE'Sİ düzenledik.

7.7.1989 günü yapmayı planladığımız gecemiz emniyet müdürlüğünün keyfi tutumuyla engellendi. Asıl amaç, Gültepe halkının, mücadeleciler direniş mevsizlerine çekilmesini engellemek ve devrimci potansiyeli hareketsiz kılmaktı. Yılmadı. Tekrar başvurduk. 4.8.1989 tarihine gece

için izin aldığımızda kararlılığımız meyvesini vermişti.

Hemen gecemizin propagandasına giriştik. Afişler hazırlandı, pankartlar asıldı. Gültepe halkı dayanışma gecesine davet edildi. Tüm çalışmalar büyük bir coşkuyla yürütüldü. Astığımız afiş ve pankartların faşistler tarafından sabotaja uğradığını öğrendiğimizde de yılmadık. Yeniden, yeniden astık. Faşistlerin boy gösterileri de kararlılığımızı kıramadı.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen gecemiz yoğun bir kitle katılımıyla coşkuyla geçti.

Demokrasi mücadelesinde şehit düşenlerin -anısına saygı duruşuyla başlayan demokratik kitle örgütlerinden gelen mesajların okunmasıyla devam eden geceye A.Kadir Gülüştüm, AKAD'lı dostlar ve halk oyunları ekiplerinin oyunları coşku kattı.

"GÜLTEPE KÜLTÜR ARAŞTIRMA VE YAYGINLAŞTIRMA DERNEĞİ" girişimcilerince hazırlanıp sahnelenen mizansen Gültepe'nin tarihini, anti-faşist mücadeledeki gelişimini ele alıp işledi.

Son olarak GRUP YORUM, coşkuları doruğa taşıdı.

GRUP YORUM'un kitleleri kucaklayan ezgilerine vurulmak istenen zincir bir kez de Gültepe'de kırıldı.

Ve YORUM'un türküleriyle türküler söylenip halaylara duruldu.

Gecemiz Gültepe halkıyla bütünleşmemizin ve demokrasi mücadelesindeki kararlılığımızın bir göstergesi olarak son buldu.

GÜL-KAD Girişimcileri

TAYAD Ankara Şubesi Altındağ Kültür Merkezi'nde 9 Temmuz '89 Pazar günü 1.Olağan Genel Kurulunu yaptı. Geniş bir izleyici kitesinin bulunduğu kurulda, devrim şehitleri anısına saygı duruşunun ardından YK adına yapılan konuşmada derneğin 5 aylık süre içindeki çalışmaları dile getirildi.

Kongreye konuşmacı olarak TAYAD Genel Merkezi'nden Fahri Başkan Mustafa ER-YÜKSEL, ATO İnsan Hakları Komisyonu'ndan Dr. Turhan TEMÜÇİN ve büromuzdan A.Berdan KERİMGİLLER katılırken, ayrıca Ziraatçılar Derneği Ankara Şube Başkanı Mustafa BEYKOYLÜ ile ÇGD Genel Sekreteri Rahmi YILDIRIM da başarı ve kutlama mesajı sundular.

Yapılan seçimde oybirliğiyle sunulan liste seçildi. Yönetim Kurulu Nuran ASKERİ, Sadet TOKSOY, Seher TOKSOY, Ali OKÇUN ve Menekşe ARSLAN'dan oluştu.

Kongre sonrası alınan kararlar doğrultusunda hemen çalışmalara başlayan yeni YK ilk iş olarak Bartın, Erzincan, Eskişehir ve Gaziantep cezaevlerini ziyaret ederek siyasi tutsakların sorunları tespit edildi.

**Yeni Çözüm
Ankara Bürosu**

DEMOKRASİ KAVGASI ANKARA'DA

YENİ BİR MEVZİ KAZANDI:

YEKAD

Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde Ankara'da atılan ilk kurumsal adım olan YE-KAD'ın açılışı devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Yönetim Kurulu Başkanı Kemal OKÇUN söz olarak YEKAD'ın ülkemize, ülkemizin sosyal, ekonomik ve kültürel sorunlarına bakış açısını anlatan bir konuşma yaptı. Emperyalist baskı ve sömürü çarkları arasında ezilen emekçi halkımızın mevcut düzenden kaynaklanan sorunlarının yanısıra emperyalist kültürün yarattığı erozyon ve dejenerasyona karşı da köklü bir mücadelenin gerekliliğini ve bu noktada YEKAD'a düşen sorumlulukları anlatarak, "YEKAD halkla bütünleşerek demokrasi kavgasında kendisine düşen sorumluluğu yerine getirecektir" dedi. Daha sonra bir ozanımız türkülerini kitlenin geniş katılımıyla söyledi ve Amatör Fotoğrafçılar Birliği'nin kurguladığı dia

gösterisinin bitimiyle açık havaya çıkıldı. DEMKAD ve TAYAD halk oyunları ekiplerinin yaptığı güzel gösteri, kısa bir süre içinde tüm kitlenin katıldığı coşkuyla bir halaya dönüştü. Uzun süreden beri omuz omuza halaya durmayı ağız dolusu türküler, marşlar söylemeye hasret insanlar açılıştan bu özelemlerini giderek ayrıldılar. Ankara gibi pasifikasyonun derin izler bıraktığı bir kentte geniş kitle mücadelesinin ilk adımlarının atılması açısından ve halkla bütünleşen bir mücadele mevziinin yaratılması, depolitizasyonun kırılması ve halkımızın mücadele saflarına çekilmesinde YEKAD kararlı, inançlı ve baskılardan yılmayan bir perspektifler hareket ederek önemli bir işlev yüklenektir.

Yeni Çözüm Ankara Bürosu

BASIN AÇIKLAMASI

Emekçilerin kanları bahasına kazanılmış hakları olan sendikalaşma hakkını engellemek için BETA potronu olmadık oyunlar tezgahlıyor. 55 işçinin de bu nedenle ve perva-sızca işten atıldığını gördük. 15-20 gündür fabrika kapısı önünde oturan işçilere başta örgütlenmek istedikleri sendika olma üzere diğer sendikaların da seyirci kalması kabullenilmez bir olaydır. Çünkü Beta işçilerine yönelik saldırı özünde sendikal haklara yönelik bir saldırdır.

İş kolu barajını aşmak gibi deredi olmayan ilgili sendikaların işçileri yüzüstü - bir akmasının altında yatan gerçeği iyi anlıyoruz. Gittikçe ilkesizleşen, 1 Mayıs'ta işçilere ihanet eden sendikalar platformunda yer alan bu sendikadan BETA işçilerine sahip çıkmasını beklemiyoruz. BETA işçilerinin fabrika önünde yalnız bırakılması tutumunu protesto ediyoruz.

Patronlardan merhamet dilemiyoruz. Beta işçileri de merhamet dilemeyecek, kendi mücadeleleriyle haklarını kavuşacaklardır. Biz bu konuda üstümüze düşen sorumluluğu sarı sendikacılara rağmen yapacağımızı da belirtiyoruz.

BETA İŞÇİLERİ AÇLIĞI
TERKEDİLEMEZ

Yaşasın İşçi Sınıfının Direnişi
EMKAD'LI EMEKÇİLER

Çiftlik Halkının Mücadelesi
ÇİHKAD'la sürüyor

Çarpık kentleşme sonucu büyük şehirler etrafında kümelenen irili ufaklı gecekondular, dev göndelenlerin hemen yanı başında içinde bulunduğu sorunların olanca ağırlığı yanında, her gün yeni sorunlarla iç içe, yapıla yıkıla ayakta durmaya çalışıyor. Susuzluktan bitlenen çocuklar, yolsuzluktan yaşanan çamur savaşları, kanalizasyonsuz yapıların oluşturduğu pis derelerden yayılan bulaşıcı hastalıklar, faşist arazi mafyalarının polis destekli saldırıları yoksul gecekondulu halkı için kader haline getirilmeye çalışılıyor.

Bu yaşamın yanısıra kırdan, kır kültüründen kopamamış bu insanların kent yaşamıyla girdikleri zorunlu ilişkiler ve bunun getirdiği arabesque yaşam ve düşünce tarzı yoksulluğun had safhaya varmasıyla içine girilen ahlaki çöküntü ve toplumsal dejenerasyon bu bölgelerde yaşamın diğer bir yönünü oluşturmaktadır.

Tüm bu genel sorunları aşmak, çözüm yolları üretmek, de-

mokrasi ve sosyalizm mücadelesinin yaygınlaşıp kitselleşmesiyle doğru orantılıdır. Bu kitselleşme içinde yaratılacak örgütlülükler toplumsal muhalefetin geliştirilmesinde motor çjüç olacak, sorunların "Nasıl çözümlenmesi" gerektiği konusunda politikalar üretecektir. Önümüzdeki süreçte ise faşist mafya çetelerinin halkımıza ve devrimcilere karşı saldırılarının önüne set çekici politikaların oluşturularak hayata geçirilmesi demokratik kitle örgütlerinin önünde başta bir görev olarak duruyor. Biçim ve şekilleniş noktasında ise 12 Eylül öncesi süreç azımsanmayacak deneyim ve birikimlerle dolu...

İşte bu sorunların ve çarpıklıkların arasında yer alan Bağcılar, Tabya, Barbaros, Göztepe, Yenimahalle, Yavuzselim ve Fevzi-çakmak mahalleleri süreçte yaşanan sorunlarına sahip çıkacak, çözümü doğrultusunda yol gösterecek ve yardımcı olacak örgütlü bir yapıya kavuştular: ÇİHKAD.

300'ü aşkın bir kitlenin katılımıyla geçtiğimiz ay açılışını yapan ÇİHKAD coşku, inanç ve kararlılığın güzel örneklerini yaşattı. Halk ozanı Abdülkadir Gülüşün ve Belde-İş Tiyatro Grubu'nun da katıldığı açılışa yapılan konuşmalar verilen mesajlar önümüzdeki mücadele sürecinde niteliksel dönüşümlerinde müjdecisi oluyordu.

Kendilerine Çağdaş Yolcu diyen bir grubun Esenler'deki provakatit tavırları üzerine burada bulunan okurlarımızın oluya ilişkin yayınladıkları bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

OYNANMAK İSTENEN İĞRENÇ OYUNLAR VE ESENLER HALKEVİ'NDEKİ GELİŞMELER ÜZERİNE

"Varlık nedenini oligarşiye karşı mücadeleyi örgütlemekte ve radikalleştirmekte bulmak yerine, devrimci sol güçleri karalamakta arayan, açıktan kitlelere anti-devrimci solcu propaganda yaparak küçük hesaplar peşinde olan oportünist sol'da, oligarşinin saldırı kampanyasının geçmişten bu yana gelen bir parçası oldu" (Y.ÇÖZÜM sayı:26, syf.2)

Temmuz sayımızda böyle bir tespit yapmıştık ve ne derece gerçekçi bir tespit olduğunu çok kısa bir zaman sonra yaşanarak kanıtlanıyordu.

Sınıflar mücadelesinde varlıkları dahi belli olmayan, sol içinde ise marjinallikten öteye geçemeyen, faşizme karşı mücadelede çakı dahi çekemeyenler Esenler Halkevi'nde devrimci bir arkadaşımıza bıçak çekerek yaralama cesaretini göstermekten çekinmediler.

Bu durum bazılarına göre "sol içi çatışmaydı. Bizce kendilerine "Çağdaş Yol"cu diyen bir grup sorumsuz, lümpenin Esenler'deki devrimci sol güçlere planlı, programlı saldırarak kan dökmesi, bıçaklaması idi.

Bu olaylar neden oldu, bu noktaya nasıl gelindi?

Haziran ayında yapılan seçimlerde, Esenler'deki ÇÖZÜM okurlarının Halkevi yönetimini ortaklaşa almasıyla birlikte kendilerine "devrimci halkevçiler" diyen şer ittifakı tüm stratejisini yönetimi çalıştırmama üzerine oturtmuştu. Kol faaliyetlerine, yapılacak gezilere katılmama, vb. vb. Ve sonuçta yönetimi başarısız kılarak istifaya zorlamaktır.* Yönetime rağmen toplantılar düzenlediler, uyarıldılar, kulak asmadılar, hatta "akıl hocaları", "gerekirse döğüşürüz" diyerek bir anlamda **bugünkü olayların mantıksal başlangıcını ortaya koyuyor, planın perdesini aralıyordu.**

Son olarak Eskişehir'den Aydın'a nakilde öldürülen iki devrimcinin ölümünü protesto etmek için üç günlük protesto açlık grevine gidildi. Açlık grevi normal seyrinde devam ederken ikinci gün bazı dernek ve dergilerin oluşturduğu platformun yaptığı açlık grevinin Esenler'e taşınmaması doğrultusunda siyasi yoğunluklar uyarıldılar. Bizi sübjektif olmakla suçladılar. Ama ertesi günü yaşanan gelişmeler ne derece isabetli düşündüğümüzü gösterdi. Ve Halkevi yönetiminin izni alınmadan, yönetime rağmen **Halkevi zorla işgal edildi.**

Amaçları açlık grevi yapmak olsa idi, açlık grevine katılan 15 dernek vardı ve onlardan birinde yapılabilirirdi. Ama **Esenler Halkevi bilinçli seçilmişti.** Yönetime rağmen açlık grevi yapma, yönetimi fiiliyatta geçersiz kılma. Yöntem olarak da zoru seçme. Ayrıca şunu da belirtmekte yarar var: Esenler Halkevi açlık grevi ile ilgili 15 derneğin yaptığı toplantıda birlikte hareket etmeyeceğini söylemiştir. Tüm bunlara rağmen

AÇLIK GREVİNİ NEDEN ESENLER'E TAŞIMIŞLARDIR?

ESENLER HALKEVİ NEDEN HEDEF SEÇİLMİŞTİR?

ESENLER HALKEVİ ÜZERİNDE OYNANMAK İSTENEN OYUN NEDİR?

SENARİSTLERİ KİMLERDİR? OYUNCULAR KİMLERDİR?

Hız. İsa'nın diğer yanacağını uzatamayacağı, Hız. Eyüp'ün sabrının dahi taşıyacağı bir dizi olaylarla karşılaştık. Hep sorumlu davrandık. Sol içi çatışmalarda tavrimizin geleneğini devam ettirdik. Ama karşıımızdaki insanların giderek siyasi nitelikten ve sorumluluktan uzaklaşması karşısında olaylarda sol içindeki polemiklerin, davranışların ötesine geçmişti. 3-5 tane kendini bilmez lümpene bir siyasi yapının elbette papuç bırakması -hele ki bu yapının oligarşi ile mücadelesinde onlarca şehit verdiğini, mücadelenin sıcak hattında yerini aldığını düşünürsek- düşünülmezdi.

Arkadaşlarımızı yapılmayan hakaretler kalmamıştır. **"DEMKAD'ın burjuva olduğu, burjuvaların bulunduğu", "karşı devrimcilere alacakları tavrı alacaklarını"** (bu sözleri ikinci kez duymuş olmamız, başyazımızın ne kadar yerinde bir tespit olduğunu ve olayların gelişimini önceden görerek okurlarımızı bu konuda uyarımızın sağlıklı olduğunu ortaya koyuyordu.) **"Yönetimden bir arkadaşın polis olduğunu"**, kendilerini uyardığımızda **"biz adamın kışından kan alırız"** diyebilecek kadar işi azıttılar. Bu sözlerin siyasi insanlara ne kadar yakışacağını değerlendirmesini devrimci kamuoyuna bırakıyoruz. Burada bir parantez açarak buna benzer sözleri başkalarından da duyduk. Şimdilik bunları geleceğe erteleyerek bir kenara koyuyoruz. Ertesi günü bu sözlerin sahibi yakalanarak sarfettiği sözlerin niteliğine uygun bir şekilde cevabı verildi. İlginçtir savunmasında "ağzımdan kaçtı" türünden gayri-ciddi bir cevap aldık.** Bir siyasi hareketin çok sıradan bir insanının gösterebileceği ciddiyetsiz tavırlar belirli ölçülerde **hoş'karşılanabilir.** Ama bu kişi belli bir birimde işin başında olan veya görünen kişi ise bunun hoşkarşılanacak hiçbir yanı yoktur. Biz isterdik ki bizden önce olaya kendileri müdahale edip böyle sorumsuz ve lümpen bir insanı kontrol altına almalıydı. Aksine olay daha da üstten körüklenerek bıçak kullandırma noktasına varılmıştır. Biz bugüne hiçbir arkadaşımıza karşı bıçak-silah kullanıp onun kanını akıtan kişiye veya kuruma karşı tavırsız kalmadık. Bu konuda örnekleri boldur. Olayları bu noktaya sıçratanlar bunun bedelini ödemek zorundadırlar. Olayları sol içi çatışma eksenine çekip arkasına gizlenmekten kurtulamayacaklardır. Bu sol içi bir çatışma değildir. Kendini bilmez lümpenlerin lümpenlikleriyle sol içinde kendilerine yer açmaya çalışan insanlara karşı devrimci sorumlulukla alınacak tavidir .

Salı günü yapılan açlık grevi değerlendirmesiyle ilgili toplantıda ise, Halkevi'nin yönetimine rağmen platfor-

mun açlık grevinin bilinçli bir şekilde Esenler'e taşındığı, provokasyon ortamı yaratılarak Halkevi'nin zorla işgal edildiği, bizim kendileri ile uğraşmak diye bir niyetimiz olmadığı vurgulanırken, oldu-bittilere, işgallere provokasyonlara karşı sessiz kalmayacağımızı vurguladık.

Gergin bir ortamda oportünistler salonu terk ederken bir arkadaşımıza laf atmaları sonucu ufak yollu sürtüşme oldu. O sırada Esenler'de işgalin sorumlularından olan ve "karşı-devrimci", "DEMKAD burjuvadır" diyen kişiden özeleştirilme istenildiğinde arkadaşları tarafından savunularak olayların daha da gelişmesinin ve yapılan tavırların bilinçli olduğu ortaya çıkmıştır.

Ertesi gün Çağdaş Yol çıkardığı bildiride bizlerin Esenler'de devrimci kanı döktüğü, Zeytinburnu'ndan, Ümraniye'den, Küçükçekmece'den püskürtüldüğümüz ve hesap soracaklarını yazıyordu. Bizler kimin kanını dökmüştük, nereden nasıl püskürtülmüştük? Ayrıca ortada bir hesap varsa bu bıçağın kimler tarafından kullanıldığına aittir.

Saldırı üssü Zeytinburnu'nda oturan mafya kafalı "operasyon şefi" planlarını yaparak saat 22.00'de adamlarını saldırı için gönderiyordu. Emir alan adamları ise gelir gelmez laf atmaya başladılar. Olay çıkartacakları her hallerinden belli oluyordu. Bizler soğukkanlı davranmaya çalışıyorduk. Ve saldırarak bir arkadaşımızı sırtından yaralıyorlardı.

BU GÜNE KADAR BU ŞEKİLDE KAÇ TANE FAŞİST YUVASINA SALDIRI DÜZENLEDİNİZ?

ŞU TABLONUN NERESİ DEVRİMCİLERE YAKIŞAN BİR TAVIR?

MAFYA KAFASIYLA SİYASET YAPILAMAYACAĞINI GEÇMİŞ DENEYİMLER GÖSTERMEDİ Mİ?

ANLAŞILAN KAFA YİNE AYNI KAFA ORTAMINI BULDUĞU AN DEMEK Kİ AYNI ŞEYLER YAŞANABİLİYOR.

Sonuç, çıkan kavgada karşılıklı tekme-yumruk sonucu yaralı insanlar. Mücadelesini oligarşiye karşı yükseltmeyenler, mafya kafasıyla siyaset yapmaya kalkanlar kafalarını sert kayalara çarpınca "akıllanıyor" ve gerçekler açığa çıkıyordu. Olayın görünen kişisi "akıllanıyor" ve şöyle diyor: "Ben kavgadan yana değilim, ben vurmayacaktım, ama bunun siyasi bir karar olduğunu, önce gidip tükürüp sonra vurmam gerektiğini söylediler." Yine aynı kişi kendisini götüren arkadaşı "Seni Çözümçülere muhalefetin sırlarını sızdırıyor diye dövecektik. Bunun için herkesten birer kişi oluşturduk..." diye anlatırken, mafya tespitimizin yersiz olmadığını görüyorduk.

Tüm bu gelişmeleri fırsat bilen merkez hiç durur mu? Halkevi'nde olaya ilişkin toplantı öneriyor. Amaç açık: altyapıyı hazırlayarak Halkevi çalışmalarında devrimci sol güçleri dışlamak ve dikensiz bir halkevcilik oynamak. Son birkaç aydır gelişen mücadelede aktif olarak yerini almaya çalışan Esenler Halkevi yönetimi devrimci sol güçlerce paylaşılmış, Zeytinburnu Halkevinde ise yönetimi sarsmakta ve yapılacak olan kongrede ciddi bir güç olarak adaydır. Tabii bu durum genel merkezce istenmeyen durumdur. Varolan çatışma bahane edilerek politika üretilmekte, küçük hesaplara girilmektedir. Başlangıcından beritekeci zihniyetle kurulmuş, demokrasinin, demokratikliğin zerresi bulunmayan bu kurum, devrimci sol güçlerce zorlanmaktadır. Mücadelenin her alanında, her geçen gün kitleselleşerek gelişen ve en ön safında yer alan bir gücü hiç kimsenin veya kurumun tecrit etmesi mümkün değildir. Böyle küçük hesaplarla üzerimize gelindiği taktirde bunların hayatın canlı pratiğinde yeşeremeyeceğini sizler de göreceksiniz. Bu politikanız mücadeleyi geliştirmez, aksine oligarşinin arayıp da bulamadığı bir zemini yaratır. Sizleri sorumlu davranmaya mücadeleyi geliştirecek politikalar üretmeye, büyük hesaplar yapmaya davet ediyoruz.

Son dönemde yoğunlaşan saldırılar, provokasyon tezgahları, bıçaklama noktasına varan tertipler, tecrit etme kararları, karşı-devrimcilere alacağımız tavır alırsız türü tehditler devrimci sol güçlerin oligarşiyle olan hesaplaşmasının önünde engel olamayacak, kitleler içersinde kök salmasını engelleyemeyecek,s6l içi çatışmaların içine çekemeyecek.

PLANLARINI BUNLAR ÜZERİNE KURMUŞ OLANLARA SESLENİYORUZ: BAŞARAMAYACAKSINIZ. SİZDEN ÖNCE DENEYENLER ÇIKTI SONUÇLARI ORTADA, NE KAZANDINIZ?

ÇAĞRIMIZ HERKESE GELİN BU OLUMSUZLUKLARI YARATANLARIN ÜZERİNE BİRLİKTE GİDELİM. NASIL OLSA BENLE ÇATIŞMIYOR DEMEYİN. BU KAFA VAROLDUKÇA BİR GÜN SENİNLE DE ÇATIŞACAK. O GÜNKÜ OLUMSUZLUKLARI YAŞAMAMANIN YOLU BUGÜN BU MAFYA KAFALI, SOL İÇİ ÇATIŞMADA SABIKALI OLANLARA KARŞI CİDDİ TAVIR ALMAKTAN GEÇİYOR.

BANANECİ TAVIR BUNLARA CESARET VERİR. SORUMLULUKTAN KURTULAMAZSINIZ.

**KAHROLSUN PROVOKASYON
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!..**

ESENLER ÇÖZÜM OKURLARI

(*) Bu tespitimiz hayal mahsulü değildir. Henüz iki aylık yönetimi başarısız diye istifaya çağırın bir ortak metin elimizdedir.

(**) Bu kişi aynı zamanda açlık grevi ilanını veren insandır ki, bunların ne derece ilkeli oldukları ortadadır.Arkadaşımızın ismini haberi olmadan kullanmıştır.

Zeytinburnu Halkevinde 1988 başlarında Genel Merkez çalışmalarını İstanbul bölgesinde yürütenlerle kurulan ilişkiler, beraberinde geniş katılımı sağlayabilecek kimi yöntemlerle destekli, açık kitle toplantılarını da getirmiştir.

Ancak Genel Merkez, yasal prosedürün tamamlanmasına ilişkin gecikmeler nedeniyle, yürütülen toplantılarda ister istemez bir gevşeme söz konusu olmuştur. Ayrıca bir toplantı haricinde yer vermektan kaçınan SHP ilçe yönetimi ile izin verilen iki toplantı sonrası "polisin dikkatini çekiyor" olması gerekçesiyle toplantılara izin vermeyen Deri-İş kolundaki sendika yönetimi, demokrasi mücadelesindeki yerleri konusunda ilginç bir beraberliği yaşatarak, yardımcı(!) olmuşlardır.

Toplanacak yerleri tükenen ve giderek parklarda toplanmaya başlayan fiili kurucular, Nisan 1988 de genel merkez prosedürünün tamamlanması nedeniyle, yetki alma konusunda ikili bir durumu yaşamışlardır. Ya süreci uzatıp artık giderek katılımı azalmış olan toplantıları canlandırmaya çalışacak-ki toplanacak doğru dürüst bir yer bile artık söz konusu değildi- ya da sürece müdahale edip, gereken sayıda kurucuyu toparlayarak kuruluş çalışmalarını tamamlayacaktı.

Zeytinburnu'nda ciddiye alınabilecek çeşitli siyasi eğilimlerle yapılan görüşmeler sonrasında Halkevi çalışmalarına doğrudan evet diyen insanlar ile kurucular kurulu oluşturulmuştur.

Bu arada belirtilmesi zorunlu bir konu olarak denilebilir ki; 1 yıl sonra yapılacak olan 1. olağan kongreyi kazanmak için olmadık çirkinliklere yönelen, özellikle başta Çağdaş Yol olmak üzere bazı siyasi eğilimler, çeşitli bahanelerle (arkadaşlarımızın çoğu memur, bu işleri genellikle demokrat kişilere bırakmak gereklidir, devrimciler buralara ancak daha sonra katılabilirler vs. vs.) kuruluş çalışmalarına kurucu olarak katılmadılar.

Temmuz 1988'de başvuru yapıla-

ZEYTİNBURNU HALKEVİ VE YAŞANAN GERÇEKLER

rak tüzellik sağlandığında, 8 kişilik kurucular kurulunun toplanarak geçici bir yönetim kurulu oluşturması söz konusuydu.

Daha sonraları gerçekleştirilecek darbenin(!) temelini oluşturan "bu seçimin yasal olmadığı" ve "kurucular kurulunun tümünün yönetim kurulu olduğu" iddiaları nedeniyle belirtmek gerekir ki; bu konudaki öneri tüzüğün bizce yapılan yorumundan çıkmıştır. Kaldı ki bu öneriyi kabul ederek seçime giren 8 kişilik kurucular kurulunun tamamı bu konudaki meşruluğa ortaklırlar. Yapılan seçimi bizim kazanmış olmamız bu durumu değıştirmez

Seçim sonucunun nasıl çıkacağı anlaşıldığında seçimi ortasında terkedip giden ve sonrasında darbenin gerçekleştirileceği, kendisinin de sekreter olacağı güne kadar Halkevine doğru dürüst ayak basmayan (Kaldı ki, sekreter olduktan sonra da çalışmalara katılmamış, bir süre sonra da "işleri nedeniyle" istifa etmiştir) bu arkadaşların, geçici yönetim kurulunda bulunmamış olmamalarını bir kayıp olarak düşünmek bile hatalı olacaktır.

Demokrasi Mücadelesinde Halkevilerin denetimindeki geçici yönetim kurulunu oluşturanların çoğunluğu demokrat çizgideki insanlardı.

Açılışın gerçekleştirildiği Eylül ayından sonra, geniş katılımlı kitle toplantılarıyla yürütülen kol çalışmaları; tiyatro, müzik, folklor olarak başlatıldı. Kol çalışmaları, çalışmak isteyen herkese açık olarak yürütüldü.

Devrimci sol güçler; komisyon ve kol başkanlıkları ile yönetim arasındaki olası aksaklıkların değerlendirileceği bir üst kurul önerisini, bizzat yönetimde oldukları dönemde kabul etmişlerdir.

Yönetim içinde ilk ciddi ayrılık konusu, doğrudan pratik mücadeleye yönelik bir konuda, 1 Ağustos genelgesine karşı verilen mücadele sırasında ortaya çıktı. Siyasi kimlik ve insanlık onuruna karşı yürütülen genel saldırı politikasının bir uzantısı olan gelişmelere karşı devrimci onur ve siyasi tavrın gereği olarak yürütülen açık grevlerinin tüm toplumu sardığı dönemde Z.Burnu Hakevi, genel merkez düzeyindeki ısrarlı girişimlerin sonucu olarak düzenlenen 3 günlük destek AĞ ile sürece müdahale etme kararı almıştır.

Ardı ardına gerçekleştirilen eylemler, düzen güçlerinin harekete geçmesini ve Halkevini genel bir ablukaya almasına neden oldu. Giderek ölümlere dayanan açık grevcisi tutsak devrimcilere karşı olan sorumluluk nedeniyle, eylemliliği artıran devrimci sol güçler, mücadelesinin yükselmesiyle kitle örgütlenmelerinin belli kayıplara uğrayacağı, bunun da mücadeleyi kazanma niyeti taşıyan devrimci-demokratların vermeleri gereken bedel olarak anlaşılması gerektiğinin bilincindeydiler.

İlk ciddi görüş ayrılıklarını oluşturan bu süreç, aslında devrimci, demokrat kitle mücadelesinin gereklerinin sınıandığı iyi bir sınav niteliği de taşıyordu. Gereken özveri ve kararlılığı gösteremeyenler için yapılan-

ların tümü "tehlikeli" ve "yanlış"tı. Bu yönüyle süreci omuzlayıp götürmek isteyenler ile ona çelme takarak engel olmak isteyenler arasındaki farklılıklar, giderek netlik kazanmaya ve grup tavrına yönelik girişimlere neden olmaya başlamıştı.

Gelir getirici faaliyetlerden, sergilenme durumuna gelen tiyatroya, folklara, panel ve kitle toplantılarına değin giderek artan etkinliklerimiz sürerken daha önce sözü edilen "darbe" gerçekleştirildi.

8 kişilik kurucular kurulunun tümünün yönetim kurulu olması gerektiği konusunda Genel Merkez destekli bilgilendirmeye dayalı olarak, yeni yönetim kuru seçimi gündeme geldiğinde özellikle belirtilmesi gereken eski ve yeni I.Bölge sorumlularının ortaklaşa çevirdikleri dolaplardır.

Bir yandan yönetim kurulunda herhangi bir değişikliğe karşı olduğunu belirten yazılı belge verirken, diğer yandan da el altında yönetimi ve başkanı devirmenin hesaplan yapıyordu.

Başında sonuna kadar geçici yönetim içerisinde bir değişikliğe karşı çıkan devrimci sol güçler, darbeyi meşru görmediklerini ve her yurtseverin de bu olaya müdahale etmesini önerdiler. Bu darbe ile yönetimdeki inisiyatifin basiretsiz ellere geçeceğine inananlar olarak çalışmaların süreç içerisinde sıfırlanacağı ve acz içinde kalınacağı belirtilmesine rağmen, kısa süre içinde giderek artan etkinlikten çekinenler, bu konudaki gelişmeyi ayakta alkışladılar.

Ancak gelişmeler radikal bir mücadele çizgisi izleyenlerin ne denli haklı olduklarını ortaya çıkarırken, neredeyse bir kır kahvesine dönen Halkevinin varlığı dahi tartışılır duruma düşmüştür. Öyle ki bir süre sonra aylık üye toplantıları bile katılımın komik düzeyde kalması nedeniyle yapılamaz duruma gelmiştir.

Bu dönemde devrimci sol güçler MEHMET'ini şehit vermenin yaralarını sarmak zorundaydı.

MEHMET'e ve onun kavgasına yaraşır bir cenaze törenini Zeytin-

burnu halkının hafızasına kazıyanlar, "kayıplarında kazanabilmeyi", "ölümlerde doğabilmeyi" de başarmaklarını bir kez daha kanıtlıyorlardı.

Cenaze sonrası MEHMET ve 1 Mayıs anısına yapılan geniş kitlesel katılmalı gecenin hemen sonrasında operasyona uğrayan tertip komitesi, 15 gün süren işkencelerde bir kez daha sınav vermenin onurunu taşımışlardır.

Kongre tarihi belli olmadan aylar öncesinden demokrasi mücadelesinde Halkevçiler, kongreye yönelik tavrını netleştirmişti: Yönetimde çoğunluk listesi.

Yönetimi zaafa uğratabilecek, istikrarsızlığa ve küçük hesaplarla sürdürmelerin üretildiği dejenarasyona karşı, yönetimde istikrar, güç ve devrimci ilkeler etrafındaki üretkenlik esas alınmıştır.

İşte tam bu noktada, devrimci sol güçlerin çoğunluk listesini savundukları anlaşıldığında, faşizmin en ağır koşullarında dahi ittifak kuramayanlar, mücadeleyi savunan ve gereklerini her koşulda yerine getiren güçlere karşı birlikte(!) oldular.

Faşizme karşı kararlı bir mücadeleyi hayata geçiremeyenlerin, Halkevi basıp (Esenler) devrimci yaralamalarının görüldüğü ülkemizde, bu birlikteliğin oportünist ve sahtekâr yüzü giderek artan bir oranda çirkinlikler yığını oluşturuyordu.

Bir yandan demokratik merkeziyetçiliği savunarak(!) "azınlık çoğunluğa uyar" diyen sahtekârlar, öte yandan aylar önce, "eğer devrimci sol güçler kazanırsa biz çekiliriz" diyebilecek kadar iki yüzlü olabiliyorlardı.

Demokrasi mücadelesinde Halkevçiler yönetime talip olduklarını açıkladıkları günlerde, yönetime gelmek için gereken üye çalışmalarını yapacaklarını acık olarak belirtmişlerdir. Hatta bu konuda; "üye yazımında Z.Burnu'nda oturanlar kabul edilmeli" önerisine karşı çıktıklarında amaçlarını ifade etmişlerdir.

Ancak başlangıçta buna karşı görünenler çok kısa sürede benzer yöntemlere tabi olabilmeyi başar-

mışlardır! Öyle ki kogrede oy kullanan Emek Dünyası okuru 30 kişiden %70'inin Z.Burnu dışından olmasını bile içlerine kolaylıkla sindirebilmişlerdir.

Devrimci sol güçlerin "şeriatçı" oldukları ve "aleviliğe karşı" cephe aldıkları yalanını bile yaymaktan utanmayanlar için her yol mübah! Hatıta yöntemlerine burjuva politikalarında kullanılan, seçim sırasında alternatif listeyi yok etme ve kendi listelerini kullanmaya zorlama oyununu bile eklemişlerdir.

Sol içerisinde kadın kullanarak örgütlenmeye çalışan(!) Çağdaş Yol düşüncesi için önemli olan kalıcı, istikrarlı çalışma değil, yalan ve yaygara yoluyla kendi siyasi acizliklerine ortak bulabilecekleri zemin sorunudur.

Kongre sırasında görüşlerini açıklayan oportünist liste adayı Çağdaş Yol okuru "seçimi kaybetsek bile kazananları kutlayacağız" diyerek sürdürdüğü konuşmasını, seçim sonuçları yaşılandığında yok sayıyor "seçimi kazanan liste Z.Burnu halkını temsil etmiyor, bu yüzden de yeni yönetimi tanımıyoruz" diyerek gerçek niyetini açığa vuruyordu. Bir yandan devrimcileri "tekkecilik"le suçlayacakları, diğer yandan da kendi statükocu çizgini hayata geçiremeyeceğini anladığında da yönetimi tanımayacakları. Bu oportünist anlayış seçimler sonrasında "Halkevi çalışmalarından çekilmeyeceğiz" diyordu. Ancak gelişmeler devrimci sol güçlerin mücadele anlayışına ayak uydurmanın zorluğunu bir kez daha gözler önüne serecek.

Masabaşında yapılan hesaplar çok eğilimli birleşik listenin kazanacağını gösteriyordu sahiplerine, ancak kongre öncesi günleri iyi değerlendiren ve kendi üye çalışmaları konusunda disiplinli çalışan devrimci sol güçler, oportünist bloğa hiç unutamayacakları, hazmedilmesi zor bir yenilgi tattırmalardır.

1 oy farkla alınan kongre gerçeğini hiçbir itiraz değiştiremeyecektir.

Zeytinburnu Halkevi Yeni Çözüm Okurları

MANİSA'DA FAŞİST SALDIRILAR VE DEVİRİMCİ MÜCADELE

Manisa Polisi bir alemdir. Gençleri çok sever! Özellikle genç kızların babası gibidir. Sokakta, kızlı-erkekli öğrenci grubuna denk geldiğinde hemen sorar; siz evli misiniz, nişanlı mısınız, birlikte mi kalıyorsunuz? Kimlik kartı sorar. Sonra istikameti gösterir. Ortalıkta dolaşmayın, doğru kaldığınız yere.(!) Bu tablo dünün tablosudur. Ve hakim sınıfların "ülkenin geleceği" olan gençlere bakış açısının kendi devletinin polis güçleri nezdinde ifadesidir. Aynf sevgi" harçların geç yatırılmış olması bahane edilerek 62 öğrencinin sınavlarının geçersiz sayılması, yurt dolaplarındaki miza-hi ve aylık yasal dergiler çıktı diye 7 öğrencinin gözaltına alınması sırasında da esirgenmemiştir.(!) Öğrenciler, Adalet Bakanlığının cezaevle-riyle ilgili yürürlüğe koyduğu hapis-hanelerde zulmü yasal hale getiren, 1 Ağustos Genelgesine karşı protes-to gösterisinde, 1 Mayıs kutlamaya hazırlandıkları 28 Nisanda, 1 Mayıs günü İstanbul'da halkın en doğal hakkı olan gösterileri engellemek için Faşizmin zora, işkenceye, sila-ha başvurarak gerçekleştirdiği katli-amı 2 Mayısta Valilik önünde slo-gan ve gösterilerle protestolarında karşılarında yine aynı "babacan" tavrı buldular. Tuttukları yolun iyi bir yol olmadığı, baskı, dayak, gözaltı, ve işkenceyle kendilerine anlatıldı. Anlaşılan 9 Eylül Üniversitesine bağlı İdari İktisadi Bilimler Fakültesiyle Spor Akademisindeki toplam 1300 öğrenci Manisa'ya çok geliyordu.- Sayıları zaman zaman 200'e ulaşan devrimci-demokrat öğrenci gençli-ğin yaptırımlara, baskıya, zulme, fa-

şizme karşı çıkışı, düzen sahiplen ve onların güvenlik güçleri için ka-bul edilir gibi değildi.(...)

Nitekim 14 Haziran'da keyfilğin daniskası yaşandı. Faşist yurt müdü-rü- sanki kendilerinin değil de bizim yasalarımızmış gibi- "ben kanun, ya-sa, masa tanımam." dercesine bir kararla 28 Nisanda gözaltında bu-lundukları sırada yurda gelmedikle-ri(!) gerekçesiyle 7 öğrenciyi mahke-meleri devam ettiği halde 1 ay sü-reyle yurttan uzaklaştırdı.

Tüm bunlar sistemli, programlı, denetimli bir saldırının ürünüydü ve Devrimci Gençlik hakim sınıfların fa-şist saldırısına devrimci direniş prati-ğiyle karşılık verdi. Keyfi uzaklaştı-rmayı polis-idare işbirliğini ve saldırı-yı protesto için 7 kişi 15 Haziranda süresiz açlık grevine yattı.

Demokrasinin hakim sınıflar için geçerli olduğu ve bizzat oligarşi ta-rafindan devlet aygıtı kullanılarak, halk kitlelerine zam, zulüm, işkence-nin yani faşizmin reva görüldüğü-nün basit bir örneğiymiş yaşanan.(...) Yurt müdürünün faşist niteliğinden dolayı, devrimci kitleye kendi başı-na yönelttiği veya sadece Manisa polisiyle yurt müdürü işbirliğiyle ger-çekleştirilen polisiye bir saldırı boyu-tundaki bir değerlendirme, çok sığ ve politik gerçeklerden uzak bir de-ğerlendirme olurdu. Olaya politik gerçeklerden uzak yaklaşılması, göstereceğimiz devrimci tavrın da sığ ve politik içerikten yoksun olma-sını getirecekti.(!)

Ama öyle olmadı. • Manisa Dev-rimci Gençlik, saldırıyı politik düzey-de algıladı ve tavrını da politik dü-zeyde belirledi. Eylem oligarşiye,

devlete, faşizme karşı bir tavır alış-tı.(...) Bunun programı yapıldı ve uy-gulamaya konuldu.

Aslında Manisa Devrimci Gençli-ğin kendi öz gücüyle eriştiği bu dev-rimci pratik, Türkiye'deki devrimci sol güçler tarafından uygun yöntem-le psikolojik ve maddi açıdan destek görmeliydi. Ancak politik ye-terliliğe ulaşamaması ve örgütsel ilişkiler ağı eksikliği böyle bir deste-ği olanaksız kıldı. Buna rağmen Ma-nisa öğrenci gençlikten 5 kişilik dev-rimci bir grup, Konya Devrimci Gençlikten 1 arkadaş, Aydın Dev-rimci Gençlikten 1, Denizli Devrimci Gençlikten 4, İzmir Devrimci Genç-likten -kendi inisiyatifleriyle- arka-daşlar ve Manisa halkından üç des-tekçi eylemdeki aktif yerlerini ala-rak, önemli moral ve güç kaynağı oldular. Ayrıca bu eylemin Ege böl-gesindeki devrimci sol güçler açısın-dan özel bir önemi vardır. Özellikle İzmir'de yaşanan olumsuzlukların yarattığı moral bozukluğu ve gerile-me, böyle bir eylemde bölge çapın-da üst boyutta kitlesel destek ve devlet güçlerine karşı gerçekleştiri-len üst boyutta aktif tavrıla bertaraf edilebilir, moral ve güç tazelenmesi-ne ulaşılabilir.

Fakat İzmir'deki Devrimci Sol Güçler eylemin politik boyutunu ya-kalayamadı. Halbuki eylem örgütle-yici merkez haline getirilerek de-mokratik kitle mücadelesinin eylem-lilik düzeyinde pratik mücadele birli-ği Manisa Emekliler parkında yaşı-nabilirdi. Orada çatışma pratiğine varana kadar, pratik deneyimler ve politik kazanımlar yakalanabilirdi. Ne varki dar faydıcı bakış açısı İz-mir'deki devrimci sol güçleri 24-25 Haziran tarihlerindeki Grup Yorum konserlerindeki kitleselliğin sağlan-masına yoğunlaştırmıştı. Ellerinden gelse eylemdeki kitleyi bile konsere götüreceklerdi! Eylemlerin zaman-sızlığı üzerine konuşmalar, kitle des-teği vermeme, diğer şehirlerden ge-lenleri eylemden çok konsere yön-lendirme gibi tavrılar sonuç itibarıyla önemli eksikliklerdi.

Doğal olarak Ege bölgesindeki

devrimci sol güçler eyleme yeterince sahip çıkamadılar. Ama Manisa halkı, Manisa'daki ilerici, devrimci ve demokrat kesim hatta küçük çocuklar eylemcilere sahip çıktı. Eylemin pratik gelişimini verdiğimizde kitleye ve halka yönelik sonuçlar daha net yakalanabilir.

Eylem yedi kişiyle başladığında devletin polisi kayıtsız alaycı bir tavır içindeydi. Aynı polis dördüncü günde eylemle ilgili oluşturulan basın köşesini ve dövizleri kaldırttı. Devam eden günlerde eylem kitleselleşmeye durdu. Ve yedinci gün 27 kişiye ulaştığında eylem içi düzenleme ile daha nitelikli bir aşamaya geçildi. Üç kişi kesintisiz bir şekilde sonuna kadar sürdürecekti, değerleri dönüşümlü katılımla yerlerini alacaktı. (Eylemcilerin buradaki iradeciliği sürekliliğin sağlanması ve psikolojik üstünlüğün korunması açısından önemlidir). Kollara kırmızı pazu bantlar, yakalara herkesin eylemin kaçınıcı gününde olduğunu gösteren kartlar asıldı. Sekizinci gün ilginç, sevindirici, coşku verici bir olay yaşandı. O gün evlenecek olan çift ve diğer düğün davetlileri kendi düğünlerinden önce eylemcileri topluca ziyaret etti. Spor Akademisi folklor ekibiyle birlikte halaylar çekildi, güvercinler uçuruldu. Düğün şenliği eylem şenliğine dönüştü. Ve Emekliler Parkı coşku seliyle doldu, taştı. Eylemcilerden bir temsilciyle birlikte düğün salonuna gidilerek iadeyi ziyaret yapıldı. Düğün salonunda eylem ile ilgili konuşma ve saygı duruşu yapıldı. Basın devreye girdi ve propaganda olanağı doğdu.

Bu gelişmelerden rahatsız olan tek güç ise oligarşinin Manisa'daki temsilcileriydi. O günden sonra İçişleri Bakanı ve bazı bakanlar Manisa'ya gelerek "böyle bir olay istemiyoruz" dediler. Buna Manisa halkından üç kişinin eylemcilere aktif katılımı ise oligarşiye güzel bir yanıt oldu. Böylece eylem içi kitlesellik 30'a yükselirken, 50 kişilik eylem dışı aktif destek, dilekçe düzeyinde ikiyüz kişilik öğrenci ve çevre çalışanlarının, esnafın, halkın duygusal

ve maddi desteği (500.000 TL civarında) devrimci mücadeleye inanç ve güven veren coşkulu bir ortamı çoktan yaratmıştı. Aynı günün akşamı Denizli de 30 kişilik bir grubun eylemcileri ziyarete gelip gitmesiyle kitlesellik doruğa ulaştı. Dövizler, pankartlar asıldı. Önce kayıtsız görünen sonra eylem yerini, eylemcilere gidiş-gelişleri denetime alan (bu arada Manisa sokaklarını ya yeniden öğrenen, sinir krizleri geçiren) Manisa polisi, İçişleri Bakanlığı'nın emrini uygulamaya sokarak asker ve polisten oluşan baskı gücüyle 20-30 sıralarında halkı parkın dışına çıkarmaya zorladı. Eylemcilerle saldırı güçleri arasındaki diyalogun ardından halk eylemcileri alkışlayarak parkı terketti. Ama eylem alanından uzaklaşmayarak parkı çevreledi.

Ortaya çıkan tablo şuydu: En karnada halk, ortada devrimciler, devrimcilerle halk arasında güvenlik güçleri. Böylece halk güçlerinin eylemcilere ulaşacak insan ve maddi desteği engellenmiş oldu. (Bu noktada kaçırılan bir fırsat vardı: Eylem en üst boyuta ulaşmışken, saldırıya karşı gereken tavır koyulup faşizmin gerçek yüzü halka gösterileliydi.) Bu arada İzmir'de konserden dönmekte olan Denizli grubu göz altına alındı. Ertesi gün yani 12. gün sabahtan başlayarak dış destek güçleri görüldükleri yerde dayakla gözaltına alınmaya başlandı. Ziyarete gelen Grup Yorum'un eylem yerine ulaşması polisçe engellendi. Faşizmin amacı eylemi iyice daraltıp son darbeyi vurmaktı. Eylemciler olayın farkına vararak eylemden nitelik sıçramasına gitme kararı aldılar. Eylem akşam saatlerinde sloganlı gösteriye dönüştürüldü. Günlerce süren açlığa rağmen örnek bir direniş sergilendi ve bu direniş o an bile halkla bütünleşebildi. Halk polisin karşısına dikilerek "onlar komünist size ne oluyor?" sorusuna "onlar komünist ise bizde komünistiz" şeklinde cevap vererek direnişçilerine sahip çıktı. Hakim sınıflar ve onların iktidarı askere, polise, silaha dayanan şiddet gösterisiy-

le "biz güçlüyüz, sizi istediğimiz zaman ezeriz" derken halk karşısında ne denli güçsüz olduklarını sergiliyorlardı aslında...

Nasıl bir acizliğin içinde kıvrandıklarını ve ne denli güçsüz olduklarını o günlerde Devrimci Sol örgütü tarafından çevrede dağıtılan 1984 Ölüm Orucu yıldönümüyle ilgili el ilanlarını toplayıp, "suç delili" yaratmak için şeker kutularının ve battaniyelerin altına "çaktırmadan" yerleştirmeye çalışırken de kanıtladılar.

Çırpındıkça batağa daha çok saplanan oligarşi eylemcileri gözaltına almakla zafere ulaşacağını zannetti ama yanıldı. Destek güçlerinin ve eylemcilerin gözaltına alınmasıyla parkta biten direniş işkencehanelere taşınmış oldu. "Yasa dışı örgüt" suçlamasıyla yoğun işkenceler şeklinde devam eden faşist saldırı, AG'nin 15. günlerinde de direnişçilerin kararlılığı karşısında etkisiz kaldı. Bu arada Devrimci Gençlik'ten ve DEMKAD'lılardan oluşan 32 kişilik bir grup destekçi 28 Haziran günü Emniyet binası önünde protesto gösterisinde bulunarak işkencedeki direnişçilere destek sunup sahip çıktılar. Direnişçilerin serbest bırakılmasını isteyen çeşitli faaliyetler sürdürdüler. Oligarşi eylemlerden kurtulmanın yolu olarak eylemcileri serbest bırakmayı kabulledi.

Onbeş günlük direniş savunulanların pratikte sıranması ve olumlu-olumsuz yanların değerlendirilerek maddi ve psikolojik üstünlüğün daima ayakta tutulmasına hizmet edecek deney, tecrübe birikimine dönüştürülmesi için verimli bir deney alanı olarak Manisa Devrimci Gençliğin mücadele geçmişine yazılırken, devrimci sol güçler mücadelenin her şart altında sürecini bir kez daha haykırdı.

**Zafer Direnenlerindir!
Yaşasın Devrimci Mücadelemiz!**

Yaşasın Devrimci Dostluk ve Dayanışma!

**Kahrolsun Faşizm!
Manisa Devrimci Gençlik**

ANKARA VE İSTANBUL DEMKAD ENGELLEMELERE RAĞMEN KONGRELERİNİ YAPTILAR

İstanbul'da Demkad Merkez Şubesi 20 Ağustos 1989'da II. Olağan Kongresini yaparken, Ankara Şubesi'de 23 Temmuz da I. Olağan Genel Kurulunu gerçekleştirdi.

İstanbul'da siyasi polisin kongrenin geniş kitlesellikle yapılmasını engellemeye yönelik oyunları sonucu kongre önceden düşünülen Beşiktaş Tarihi Çay Bahçesinde değil DEMKAD binasında yapılabildi.

Kongrenin en önemli değişikliği, Tüzüğün amaç maddesinin oybirliğiyle genişletilmesi oldu. Önceki madde yeterince geniş olmadığından DEMKAD'ın çok yönlü ve zengin faaliyet göstermesine engel oluşturuyor ve çalışmalarını kısıtlıyordu.

Kongre, içinde yaşadığımız çarpık kapitalist toplumda kadın sömürüsüne yönelik her yaş ve meslekten kadınları bir araya getirmeye, örgütlemeye ve mücadeleye sevk etmeye çalışan DEMKAD'ın çalışmalarının değerlendirildiği, mevcut eksiklik ve zaafıların tespit edildiği, çözüm yöntemlerinin demokratik bir katılımı tartışıldığı bir platform haline geldi. Amaç da buydu zaten.

Önümüzdeki süreçte yönelik faaliyetlerin başında geniş katılımlı bir kadın kurultayının oluşturulması yer alıyor. İşçi, köylü, memur, ev kadını, Kürt ve Türk, kısaca her yaş, meslek ve toplumsal gruplardan kadınların bir araya gelerek sorunları tartışması amaçlanıyor. Ayrıca şenlikler, paneller, yürüyüşler, çeşitli kampanyalar, sergiler, sergiler ve mitingler düzenlenmesi de karar altına alındı.

Çalışmaların zenginleştirilmesi ve genişletilmesine yönelik olarak danış-

ma bürolarının gündeme getirilmesi ise alınan bir diğer önemli karar oldu.

Mevcut çalışmaların sıratılmasında önemli bir basamak olan Kongre, tüm kadınları Eylül başındaki şenliğe ve Ekim'deki kadın kurultayına çağırarak coşkuyla sonlandı.

Kuruluşundan bu yana Ankara'daki mücadelenin genel dezavantajlarına ve olumsuzluklarına rağmen kitleleşmede ve mücadeleyi yükseltmede önemli adımlar kaydeden Ankara DEMKAD, Genel Kurulunu geniş bir katılımı gerçekleştirdi.

Ankara emekçi kadınlarının sesi ol-

maya çalışan Ankara DEMKAD, şu ana kadarki tüm çalışmalarını gözden geçirdi, değerlendirdi, mevcut eksiklikleri tespit etti ve yeni süreçte yapacağı çalışmaları netleştirdi.

Bu çalışmalardan ilki, içinde yaşadığımız çarpık kapitalist toplumun kadın vücudunu metalaştırılmasının en iğrenç biçimi olan genelevlerinin yaygınlaştırılmasına karşı protesto kampanyası olacak. Devlet eliyle fuhuş meşru ve yasal kılınmasından başka bir de devlet geliri kaynağı haline getirildi. Kampanyanın ilk adımı ülke düzeyinde bir imza kampanyasının örgütlenmesi olacak.

Kurula gönderilen Dev-Genç çelenğinin Hükümet Komiseri tarafından alelacele çıkartılması ve bunun alkışlarla uzun süre protesto edilmesi de günün ilginç olaylarından biriydi. Daha örgütlü, daha zengin bir kadın mücadelesinin gündeme getirilmesi çabalarını kutluyor, ülkemiz sınıflar mücadelesinin geliştirilmesine yönelik devrimci adımları kadın mücadelesi alanında atmaya çalışanları selamlıyoruz.

CEZAEVLERİ VE İZNİK

Ülkemiz zindanlarında; Egemen sınıfların uygulamakta olduğu baskı, terör, kişiliksizleştirme politikalarına karşı insanlık onurunu ve siyasi kimliği koruma mücadelesi sürecinde Aydın'da kaybettiğimiz iki devrimci yurtseveri ve yine tüm zindanlarda açlık grevleriyle direnişi yükselten tüm devrimci siyasi tutsakları bu onurlu mücadelelerinde desteklemek ve faşist 1 Ağustos genelgesini protesto etmek için biz İznik ilçesi Müşkülü köyü devrimci demokratları olarak 22-23 Ağustos günleri iki günlük açlık grevine gittiğimizi belirtir, tüm devrimci, demokrat ve yurtseverleri daha da güçlü bir şekilde desteklemeye çağırırız. Bu konuda Yeni Çözüm dergisinin üzerine düşen görevi yaptığını ve gelecekte de en iyi şekilde yapacağına yürekten inanıyor, başarılar diliyoruz.

**İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek
Faşist 1 Ağustos Genelgesi Kaldırılsın**

Ömer KÖSE
Hüseyin SARGIN
Vedat AYDIN
Ersin GÜNEY
Emin DENKTAŞ

Fevzi ÇALIK
Cengiz SARGIN
Mustafa KAVUK
Turan YILMAZ

Necmettin SARGIN
Emin AYDIN
Turgut KAVAS
İsmail GÜNEY

DARGEÇİT'TE NELER OLUYOR?

(...) Üstünden bir kaç ay geçmesine rağmen yeni sayılabilecek bir olay da daha önce Dargeçit'te yaşanmıştı. Bu olayda yaşamını yitiren Sadık ÇELEBİ'nin radyo ve basında, gerçek bile bile çarpıtılarak çatışmada öldürüldüğü açıklanmıştır. Oysa Sadık ÇELEBİ arabayla Mardin'e giderken yolda gözetilme alınmış, sonra ailesine ölü cesedi teslim edilmiştir. Otopsi için Gercüş ve Mardin Cumhuriyet Savcılıklarına yapılan başvurular önemsenmeyerek işkence sonucu öldürülüp sonra taranmış ceset herşeyi ortaya koyabiliyorken aynı çarpıtmaya basında subaylardan alınan demeçlerle olay açıklanmaya çalışılıyordu. Sadık ÇELEBİ'ye karşı duyulan acı onun bir işçi ve yurtsever olmasından kaynaklanıyordu.

Üzerinden bir kaç ay geçen bir olaya değindik. Ya bugün olanlar için nedenilecek? 28.6.1989'da Dargeçit'teki olayın basında nasıl yer edineceğini bilemiyoruz. Biz gene bunu olduğu gibi kısacada olsa anlatalım. Gerçi çarpıtlamayacağı söylenemez. Burjuva basını gerçekleri çarpıtmayı ve yalan üretmeyi adeta kendine görev edinmiş. Daha yeni Olağanüstü Hal Bölge Valiliği bünyesinde yalan haberleri burjuva basınına ulaştırmak için, basın bürosu oluşturuldu. Bunun GIA ve MİT güdümünden çalışacağı da ilgisi olanlar tarafından biliniyor. Yoksa Amerika'lı Pilotların bizzat kullandığı uçaklarda dağlarımıza yağdırılan kimyasal silahları kamuoyuna açıklama sorumluluğunu üstleneceğini beklemiyoruz.

Daha öncede bir çok yazıda Dargeçit'te onun halkı üzerinde oynamak istenen oyunlara değinildi. Kasa buraya yoğunlaştırılan, askeri

özelliği ile özel bir savunma alanına çevrilmiş bulunuyor. Hemen hemen her köyüne yapılan Karakollar şu an için her biri tabur durumuna dönüştürülmüştür. Dargeçit'te var olan Kooperatif Alaya terk edilmiş bulunuyor burayı Tuğay yapacakları düşüncesini ileri sürerlerdedir. Dargeçit bu özelliğinden dolayı İlçe yapıldığından bu yana Kaymakamı bir gün gelmediği halde Kaymakam yerine vekili bir Üstteğmen'e görevi devredilmiş bulunuyor. Her şey asker için Şiari bu yöreye has bir özelliktir.

Şimdi meydana gelen olaya değinelim. 28.6.1989 da Dargeçit'te ölümle sonuçlanan bir olayın meydana geldiği bilinmektedir. Çatışmada erlerle beraber ölen sivillerden karakolların Müteahhidi de bulunmaktadır. Peki olay yerinden yaya en az bir saat mesafede bulunan Şikeflikte köyünde nasıl çocuklar tek tarafın silahlarından yaralanabiliyor. Bu köyde çatışma meydana gelmesine rağmen TİM'de yer alan subay ve erler çocukları rastgele yayılım ateşine tutarak onları ağır şekilde yaralarken hem sorumlu olarak görülmüş hem de olayın gerçeğini çarpıtma arzusuna girilmiştir. Daha sonra Kupras, Avadore ve çevrede operasyon düzenleyen askerler Avadore köyü halkını civar bir yere toplayarak erkeklerin çoğu gurbette çalışmaya gittiği için çoğunluğunu oluşturan kadınlar yerde yüzüstü süründürülmüştür. Bu yörede benzer şekilde bir olay 1982'de de tekrarlanmıştır. Olay sırasında sürünmenin etkisi ile ameliyatlı olanların ameliyatı açılmış, bazı gençlerin ayakları üzerinden de araba geçirilmiştir.

Baskıcı güçlerin kendilerine son zamanlarda çocukları hedef seçtik-

lerini görüyoruz. Ben, hedefin çocuklara yönelmesinin nedenini şunda görüyorum;

Özel hareket timi ilkin bu yörele geldiğinde çocuklarla yakın bir diyalog içine girmeye çaba göstermiştir. Bakkallardaki tüm eşofman ve bozuk paralar her gidilen köyde çocuklara dağıtılırdı. Bundan amaçladıkları gerçekleşmediğini anlama düşüncesi ortaya çıkıyor. Çünkü bu boş taktikler bir halkın gerçekliği karşısında daha etkisizleşince iş çocuklara rağmen boydan boya saldırının ve baskının temel alındığı bir siyasetle halka yöneliniyordu. İş çocuklara verdiklerini geri almaya geliyordu:

23 Nisan 1989'da Bayram töreni sırasında Binbaşı Çetin DEMİRKİ-RAN elindeki silahı ateşlemesi sonucu (6) ilkokul çocuğu yaralanmıştı. Şuan Erciyeşte görevli bu binbaşı yaptığı işkencelerin etkisiyle komaya soktuğu ve Adnan EKMEN'inde ilgisiyle rapor almayı başaran Abdullah İŞİLDAK üzerinde her türlü işkence yöntemini denerken kemikte soyadından kırabileceğini gösteriyordu.

Sözcüğümüz bu bir kaç olaydan da anlaşıldığı gibi baskılar sistematik bir şekilde gitgide daha da yoğunlaşıyor, (halk yıldırılmıyor, aksine halkın değerlerine yönelik uygulamalar onun direnişçi ruhuna karşı tesirsiz kalıyor. Çocukların sevgili "Filistinli Generallerden olabileceğinden korkuluyor. Tahammülsüzlüğün bir ifadesi olan onlara karşı rastgele silah ateşlemenin anlamı başka neyle açıklanabilir? 23 Nisan olayında tüm çocukların töreni bırakarak halkla beraber karakola doğru yürüyüşünde çocuklar en önde yer almış, ellerine verilen fotoğrafları yırtıp veya kırarak hepsi bir ağızdan özgürlüğe ve bağımsızlığa olan aşkı haykırırken Yaşasın "Ülkemiz" diyerek güncel sorumluluğu yerine getirmeyi Filistinli dostlarından örnek alıyor, yaptıklarıyla bunu dost ve düşmana hep beraber gösteriyor ve göstermeye devam edeceklerdir.

AYDIN CEZAEVİ'NDEN GELEN DUYURU

Eskişehir Özel Tıp Cezaevinde "22 Haziranda Tünel'vb.basit gerekçeler bahane edilerek her türlü insani, sosyal ve siyasi haklarımız bir çırpıda gaspedildi. Başta cezaevi savcısı İ.Hakkı-oğlu olmak üzere tüm idareciler bizimle diyalog yollarını kesip tam bir vurdumduymaz tutum içine girdi ve cezaevinde "arama" adı altında tanı bir vahşet örneği sergilendi. Tüm eşyalarımız parçalandı, yağmalanıp talan edildi, ölümler tehdit edildi. Cezaevi güvenlik görevlisi olarak bulunan ve operasyonu bizzat yöneten binbaşı Zafer Nakışoğlu "artık ben geldim, elimden çekeceğiniz var'vb.tehditlerle tam bir terör havası estirdi. Eğer Eskişehir Özel Tıp Cezaevinde büyük bir katliam meydana gelmediyse bu yetkililerin bizleri öldürmek istemesinde değil biz tutukluların provokasyona gelmemiş olmasındandır.

Tüm iyi niyetli girişim ve diyalog çabalarımıza rağmen hiçbir hakkımız geri verilmedi. Bu yönlü girişimlerimize her defasında cezaevi yetkilileri" bundan sonra 1 Ağustos Genelgesi uygulanacak" karşılığını veriyorduk" gelinen bu aşamada artık bizim yapabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. Tüm diyalog yolları kapatılmıştı, tüm haklarımız gaspedilmişti, tüm girişim ve diyalog yolları kapanınca gaspedilen haklarımızın geri verilmesi, keyfi uygulama ve yaptırımlara bir an önce son verilmesi vb.insani ve sosyal taleplerimiz temelinde bir kısmımız 29 Haziran, geri kalanlarımız ise 6 Temmuz 1989'da süresiz açlık grevine başladık. Açlık grevi öncesinde olduğu açlık grevi süresi içinde de başta Adalet ' Bakanı olmak üzere tüm yetkililer sorunlarımızın çözümüne yanaşmadığı gibi varolan diyalogsuzluğunda sürdürdü. Adalet Bakanı her zaman olduğu gibi bu kez de "bunların amacı farklıdır" "bunlar dışardan çeşitli merkezlerden emir alıp eyleme girdiler" vb.açıklamalarla doğruluk payı olmayan aldatıcı hedef sapırtıcı yanıltıcı tutumyla kamuoyunu aldatma içine girdi. Oysa Adalet Bakanının kendisi de, bizzat onun mimarisi olan- her türlü insanlık dışı işkence ve uygulamaları bağrında taşıyan 1 Ağustos Genelgesinin cezaevi yaşamını çekilmez kıldığını, tutuklu ve hükümlülerin siyasi kimliğini hedefleyen bir ortam yarattığını ve bizim eylemimizinde bu insanlık dışı genelgeye ve genelgenin yarattığı olumsuz koşullara karşı olduğunu çok iyi biliyorduk.

Açlık grevimiz devam ederken 24 Tem-

muz günü ağır ceza mahkemesine-acılmış bir davadan dolayı-ifade vermek için götürülen arkadaşlarımız Binbaşı ZNakışoğlunun "kafalarını kırın, öldürün" emri ile askerler tarafından duruşma salonundan arabalara kadar kıyasıya dövülüyor, jollanıp dipçikleniyorduk.

Açlık grevinin SS.gününde binbaşı Z.-Nakışoğlunun komuta ettiği yüzlerce joplu ve silahlı asker, bir o kadar da polisle birlikte yapılan operasyonla tüm tutuklular hücre tipi arabalara (ring) doldurularak Aydın E-tipi cezaevine sürgün edildik.

Normal koşullarda sağlıklı insanların bile bu arabalarda yerlerine sağlam yetişmeleri imkansız iken bizzat Adalet Bakanının direktifiyle açlık grevinin SS.gününde bizlerin sürgün edilmesi Adalet Bakanının direktifiyle ölümümüze karar kılınmasından başka bir şey değildi. Doktorlara "yolculuk yapılabiliyor" raporunun gene aynı güçlerce zorla imzalatılması bunun en açık göstergesidir. Ayrıca 12 saat yolculuk boyunca yoldaki molalarda-ki bu molalar binbaşı ZNakışoğlu ve askerleri için ziyafet molalarıydı-ve cezaevinin önünde arabalar içinde binlinçli olarak kapalı tutulup havasız bırakılmayıda dikkate alırsak tam 24 saat boyunca bir tek damla su verilmedi. Saç ve çeşitli metallerle yapılmış kutu gibi arabaların içindeki sıcaklık ve havasızlık Hitlerin binlerce insanı cayır cayır yaktığı fırınlarını andırıyordu. Su ve biraz oksijen isteme çığlarımızın operasyon ve sevk için Adalet Bakanı tarafından özel gönderilmiş Nakışoğlunun "vatan düşmanlarına su ve hava yok. Hepiniz ölümü hak ettiniz" yanıtı ile karşılanıyordu.

Hepimiz halsiz, bitkin ve birçoğumuzu da baygın bir halde Aydın özel E-tipi cezaevine getirildik. Burada çeşitli cezaevlerinden getirilmiş, özel eğitilmiş gardiyanlardan oluşan özel işkence ekibi tarafından karşılandık. İnsanlık tarihinde görülmemiş biçimde 35 gün aç ve ölüm yatağında yatmış yarı baygın bizlere işkence yapıldığına tanık olduk. Yapılan işkencelerle hemen tümümüz çeşitli yerlerimizden yaralandık, darbe aldık. Bu işkenceler alındığımız hücrelerde de sürdü.

Kısacası, Aydın'a vardığımızdan bir saat sonra siyasi iktidar ve onun Adalet Bakanının istemleri yerine getirilmişti; sevk boyunca bize yapılan insanlık dışı uygulama ve Aydın cezaevinde başsavcı Nural Uçurum'un denetimindeki vahşice işkenceler sonucu arkadaşlarımızdan H.Hüsnü Eroğ-

lu ve Mehmet Yalcinkaya katledildi. Her türlü insanlık dışı uygulamalara hile oyun ve işkencelere rağmen 1, 2 siyasi grubun dışında tüm tutuklular eylemi kararlılıkla sürdürdü ve sonuçlandırdı.

Eylemin 44.gününde-genel süre itibarıyla 52.gün-SHP milletvekilleri Tufan Doğu ve Hilmi Ziya Postacı, C.Başsavcısı Nural Uçurum, Cezaevi savcısı, Cezaevi Müdürü, Zekariya..., Seyfettin..., Reşat..., Halim...,inde bulunduğu görüşmede tüm taleplerimiz kabul edildi ve haklarımızın verileceğine söz verildi. Haklarımızın kabul edilmesi verilen söz ve güvenceden dolayı eylem son verdik. Ancak bugüne kadar verilen tüm söz ve güvencelere rağmen hiç bir istegimiz pratikte uygulanmadı. Hepimiz bitkin, halsiz birçok arkadaşımız ise çeşitli ölümcül hastalıklara yakalanmış durumda buna rağmen eylemden sonra en ufak tıbbi müdahalede bulunulmadı, hepimiz ölümü terk edildik, ediliyoruz. Bizler Ölümle başbaşa bırakılmış, her an toplu bir ölüm beklentisi içindeyiz. Yetkililerle görüşme talebinde bulunmamıza rağmen en ufak bir yanıt alamamaktayız ve şu anda bir grup işkenceci gardiyanın başka hiçbir yetkili ile görüşme olanağını bulamamaktayız.

Sonuç olarak; Bize verilen sözler sırasında bizzat yanımızda bulunan ve teminat unsuru olma görevini üstlenen SHP milletvekilleri Tufan Doğu ve Hilmi Ziya Postacı'nın kamuoyuna açıklama yapmalarını ve verilen haklarımızın pratikte uygulanması için gerekli girişimlerde bulunmalarını ve en önemlisi de söz veren yetkililerin verilen sözlerin gereklerini yerine getirmelerini istiyoruz. Ayrıca bizlere yapılan İnsanlık dışı işkence ve uygulamaları bizzat yerinde görmek için insan hakları, Tabibler Birliği, 3arolar Birliği vb.kuruluşların Aydın E-tipi cezaevine gelmelerini istiyoruz.

Eskişehir'den başlayıp bugüne kadar dünyada eşine ender rastlanır insanlık dışı uygulamalara maruz kaldık. Bu süreçte iki arkadaşımızı yitirdik, birçok arkadaşımız işkenceyle açlık grevi süresinde yaralandı, sakat kaldı. Tüm bunlara rağmen verilen sözler yerine getirilmeyip insanca bir ortam sağlanmazsa daha üst eylem biçimleriyle yeni şehitler vermekten asla kaçınmayacağız.

Yetkilileri verilen sözleri tutmaya, kendine insanım, demokratım, devrimciyim diyen herkesin sorunlarımıza ve direnişimize destek olmaya çağırıyoruz.

AYDIN E-TİPİ CEZAEVİNDE BULUNAN SİYASİ TUTSAKLAR ADINA

Fuat KAV, Rıza DOĞAN, Cafer CAM-GÖZ, Recep MARAŞLI. Cuma CİHAN, Remzi KARAKAŞ, Efendi YILDIZ, Haluk GÜL, Ahmet KAYA, Hanifi SÜMER, Fethi ÖZÜN

Didar ŞENSOY

*İnsanca bir yaşam için verilen mücadelede
şehit düşen Didar ŞENSOY'u saygıyla
anıyoruz.*

Mevlüt ÇINAR

Ölümünün 9. yılında saygıyla anıyoruz.

M. Ali BALOĞLU

*Emekçi halkın geçekondü mücadelesinde
yitirdik... Anısı mücadelemize
ıztık tutuyor...*

**HAKLIYIZ
KAZANACAĞIZ**

ÇIKTI

DERSİMLER, HALEPÇELER CUDİLER,

KÜRT HALKI GERÇEĞİNİ YOK EDEMEYECEKTİR